ПОЛИТИКИН
ЗАБАВНИК

6 динара

БРОЈ 1330

24.6.1977. ● ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ ● ГОДИНА XXXVIII

ПЕТ НЕДЕЉА У БАЛОНУ

КОМПЛЕТАН СТРИП
ЖИЛ ВЕРН

Ripley

Веровали или не!

ДАГЛАСА КОРИГЕНА

Који је 1938. године на половном авиону прелетео Атлантик од Њујорка до Даблина, читав овај лет стајао је 100.15 долара: 100 долара гориво, 15 центи табла чоколаде и 5 центи каучија за боцу коју је напунио водом за пиће.

УРЛИК ТИГРА

Може да се чује на даљину од преко 3 километра.

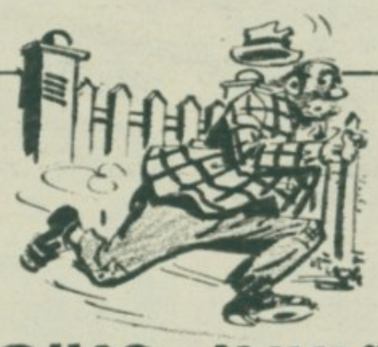
Водопад ИГВАСУ

На граници Аргентине и Бразила; састоји се од преко 200 слапова.

ОВАЈ Телефон

Инсталиран у згради општине у Бостону (САД) 1892. године, још је у употреби.

4 ПАРАЛЕЛНЕ ЛИНИЈЕ

Знак је који остављају скитнице на капијама кућа у којима домаћин за дати рубац захтева обављање неког посла.

СУЛТАН АБДУЛ АЗИС

Који је владао Турском од 1861. до 1876, јео је за доручак по шездесет тврдо куваних јаја.

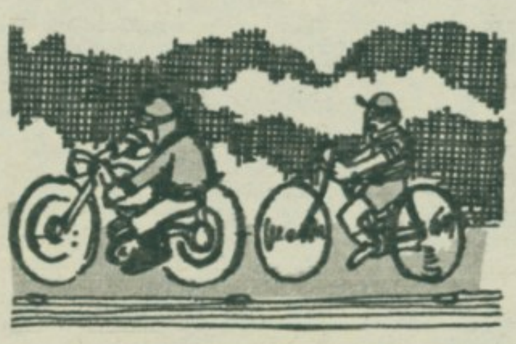
ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

● најдужим бродом на свету називају морнари, додуше у шали, танкер који се гради у Гетеборгу, на доковима шведске фирме „Ериксберг“. По својој тонажи — 317.000 тона —

танкер не спада у највеће на свету и своју титулу добио је из сасвим других разлога: кљун и његов предњи део гради се у Португалу, а крмени у Шведској. Кад кљун и део који му припада буде готов, биће дотегљен у Шведску и ту спојен са задњим делом.

● француски бициклиста Мишел одузео је титулу првака Енглезу Линтону у брзинској трци возећи иза мотоцикла на стази у Парку принчева у Па-

ризу. Мишел је достигао брзину од 75,2 км/ч. Подстакнут успехом, желео је да побољша сопствени рекорд, али није могао да нађе мотоциклисту који би се усудио да вози испред њега толиком брзином.

● камила мења боју длаке у зависности од времена и околине. Она може бити бела, смеђа, црвенкаста, док су јој очи увек сјајне плавосиве боје.

● Мазарен, чувени министар Луја XIV, пронашао је једног дана велик број памфлета упућених против њега, али уместо да их уништи он их је, преко својих поверљивих људи, продао својим противницима и на њима зарадио.

● сваке године на превојима и врховима Алпа туристи оставе преко хиљаду тона отпадака празних боца, лимених конзерви и кутија од цигарета и шибица.

● „вулкан“, један од најсавременијих митраљеза за авионе, може да испали до 6000 хитаца у минуту.

● први зоолошки врт основао је кинески цар Ву-Ванг 1150. године пре наше ере. Овај врт се звао „Парк интелигенције“ и у њему се налазио систематски одабран известан број сисара, птица и риба.

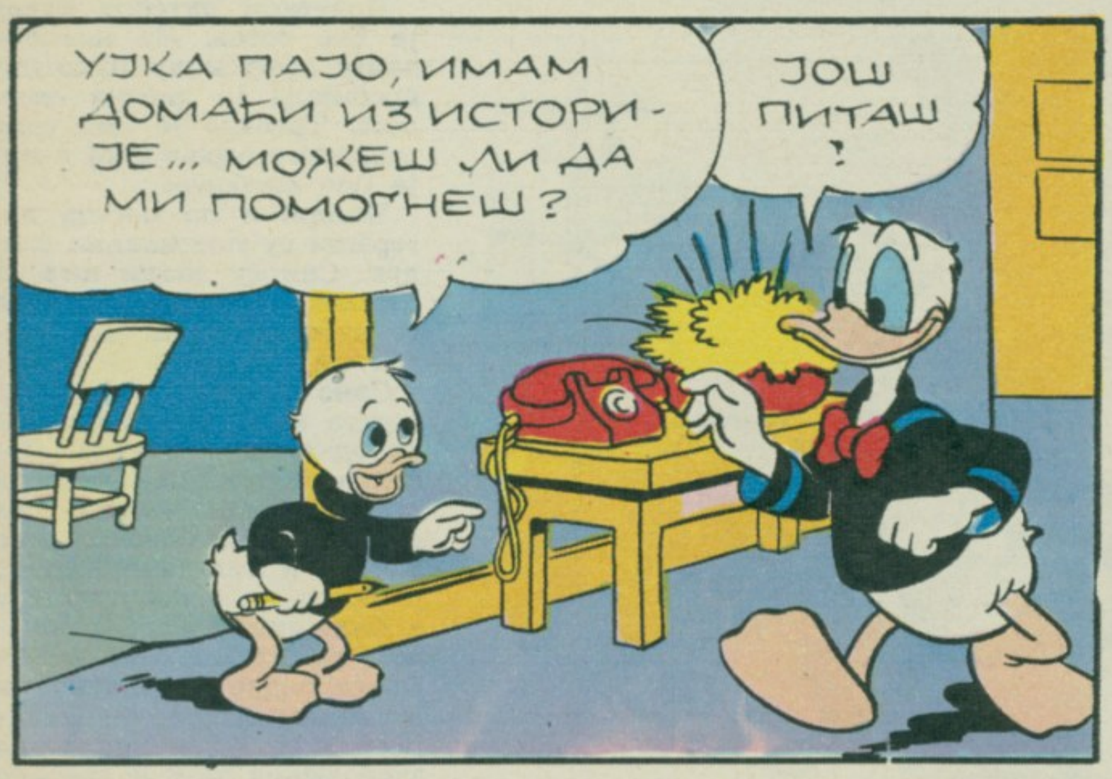
● калифи из велике династије Умајјади (661—750) и Абисиди (750—1285) носили су своју традиционалну одећу на којој је било извезено име самог калифи и његове многобројне титуле. Поред тога на њој је био исписан датум и место где је израђена, као и име произвођача.

Walt Disney

ПАЈА ПАТАК

ВЕЛИКА БЕКСТВА

СЛОБОДА ПОД САНДУКОМ

Усред логорског круга, под будним оком немачких стражара, заробљеници су свакодневно скакали преко необичне гимнастичке справе. А испод ње двојица су, као кртице, копали тунел до оближње шуме!

У немачком логору „Сталаг-Луфт III“, у којем су били заробљени официри енглеског ратног ваздухопловства, једног дана, почетком јуна 1942, осванули су плакати којима се позивају логораши на спортску рекреацију. Програм је предвиђао само једну дисциплину скакање преко шведског сандука, у то време веома популарне гимнастичке справе. Организатори ове акције били су Коднер и Вилијамс, два млађа енглеска пилота. Они су већ били склепали један повећи сандук са широм основицом и тапацираном горњом страном. После дугог размишљања били су сигурни да је то једини начин да се побегне из логора.

Логор се налазио на пропланку, окружен боровом шумом. Био је ограђен двоструком оградом од бодљикаве жице, на сваких педесет метара уздизала се стражарница на стубовима са по два стражара, рефлектором и митраљезом. Између сваке две стражарнице ишла је посебна патрола од по два војника са машинкама. Са унутрашње стране на 15 до 20 метара од ограде протезала се жица која је обележавала зону отварања ватре. Сваког ко ју је прекорачио чекао је метак!

НИКАКАВ ТРАГ

Кроз овако добро чувану ограду било је могуће проћи једино тунелом. Али, то је било јасно и Немцима, па су све бараке за заробљенике подигнуте на око пола метра изнад земље. Осим тога, земља на којој се налазио логор састојала се од танког слоја хумуса испод којег је био песак. Макар и шака ископаног песка јасно би се оцртала на земљи и одала да се негде у логору копа тунел.

— **Морамо почети одавде** — рекао је Коднер, показавши на жицу. — **Тунел мора бити што краћи, иначе нећемо моћи сакрити сав песак.**

Био је то брисани простор на двадесетак метара од стражарнице.

У Комитету за бекства, који су сачињавали највиши енглески официри у логору, били су сви запрепашћени. Ову необичну организацију Енглези су имали готово у свим немачким логорима, а њен задатак је био да одржава јединство заробљеника, крепи им дух и спречи неорганизована бекства која су се обично завршавала трагично. Под управом Комитета радиле су посебне групе за фалсификовање немачких исправа, израду цивилних одела прекрајањем енглеских униформи и за прибављање информација и немачког новца. Ако би Комитет одобрио неки план, онда се могло рачунати на помоћ читавог логора.

„Ваш план је луд, али не и немогућ. Ако успете, биће то сигурно највештије и најлукавије бекство у другом светском рату. Имате нашу пуну подршку“, гласило је саопштење Комитета.

Убрзо је формирана спортска секција од тридесетак одушевљених присталица овог спорта. Свакодневно су уносили и износили свој сандук, постављајући га увек на истом месту. Првих неколико дана Коднер и Вилијамс су били изузетно неспретни. Сваки час би се саплитали на сандуку и превртали заједно са њим. Немци су се грохотом смејали, не слутећи да су то чинили намерно како би их уверили да је сандук потпуно празан.

После недељу дана у сандук је убачена посебна опрема: ашов, 12 врећица, направљених од ногавица панталона, и једна картонска кутија. Осим тога у сандуку је био и Коднер који је требало да почне са копањем тунела.

Пажљиво је скинуо слој хумуса и ставио га у картонску кутију затим је ископао песка колико је могло стати у 12 врећица и поставио дрвени рам у рупи коју је начинио. Преко овога рама поређао је даске а онда вратио и утабао хумус. Тако су ископани први сантиметри тунела. Када су увече вратили, овога пута прилично тежак сандук, на земљи се није видео ни траг.

ПЕСАК НА ТАВАНУ

Овако је текло из дана у дан. Сандук у којем су се налазили Коднер и Вилијамс постављали су увек на истом месту. А они би сваки пут ископали по 12 врећа песка и опет враћали хумус на своје место. Немцима пред очима, сваким даном тунел је постајао све дужи.

У растурању песка учествовала је цела барака. Сви би пунили џепове и просипали га у нужник. Један део су скривали изнад дасака од таванице у бараци и у кантини. Али, једном, док су подизали песак, у кантину је упала група немачких војника. Енглези су успели да побегну

кроз прозор, али су на земљи остале вреће.

Немци су претражили читав логор и пронашли тунел. Међутим, тунел је полазио из вешернице а копала га је једна друга група Енглеза. Немци су сматрали да је песак био из овог тунела и тако су Коднер и Вилијамс могли да наставе са својим радом.

Тунел је требало да буде готов до половине октобра јер је немачки возни ред који су имали важио само до 20. октобра, а они су кроз Немачку морали да путују возом и да се у одређено време појаве на железничкој станици. Осим то га, време је постало све лошије, а прескакати сандук по киши и мразу било би веоме сумњиво.

Што је тунел био дужи, копање је ишло све спорије, јер копачи су морали за сваку врећу да се враћају натрашке и оставе је испод сандука.

Коднер и Вилијамс су, свесни да овим темпом неће успети да на време заврше копање тунела који је требало да буде дугачак 40 м, у свој план укључили још једног човека — Филпота. Одлучено је да од сада по двојица иду у сандук. Носили су по 36 врећа и мало корито са дугачким канапом. Када би онај што копа напунио корито, потезањем конопа би дао знак оном у сандуку да вуче. Овај би пребацио песак из корита у вреће, а копач би, без непотребне шетње, опет канапом довукао корито и наставио да копа. По завршеном послу вреће би остале под земљом, на почетку тунела, јер би сандук са два човека и 36 врећа био претежак за ношење. После подне би у сандук ишао само један да пребаци вреће.

КАД ПОЧНЕ ТУЧА

Почетком октобра тунел је био готов. На његовом крају кроз малу пукотину пробијала је дневна светлост. Требало је још само разгрнути горњи слој и пут је био слободан.

Четири и по месеца логораши су прескакали сандук. Сви су знали шта се дешава испод њега и нико се ниједном речи или гестом није издао.

Само бекство није било ништа мање вешто изведено од копања тунела. Пошто у сандук нису могла да стану четири човека, пре подне су пребачени само Коднер и Вилијамс. Коднер је остао да чека у тунелу а Вилијамс се вратио поново камуфлирајући улаз. После подне у сандуку их је изнето троје — Вилијамс, Филпот и још један заробљеник који је требало да затрпа улаз за овом двојицом.

Опремљени лажним исправама, новцем и цивилним оделима, сачекали су ноћ у тунелу. У тренутку када је у једној од барака избила туча и велика галама што је, наравно, требало да привуче пажњу straже, искочили су из тунела и у неколико корака били су у шуми.

Путовање возом ишло је лакше него што су претпостављали, јер су светла у њима била погашена. Представљали су се као француски радници којих је у то време доста радило у немачкој индустрији. У току пута су се раздвојили: Коднер и Вилијамс су стигли у балтичку луку Шћећин а Филпот у Данциг. Филпот је још истога дана успео да се увуче на један шведски брод и тако стигне у Шведску, која је била неутрална и у којој је постојао британски конзулат.

Коднеру и Вилијамсу је требало нешто више времена. Они су се спријатељили са неким француским радницима који су их недељу дана скривали и хранили у луци. Најзад су успели да их убаце на један дански брод који се враћао у Данску, која је такође била окупирана. По што су и међу данским морнарима нашли пријатеље, ови су их моторним чамцем са брода пребацили до Шведске. Тамо су се сва тројица састала у британском конзулату.

А. М.

ИСТИНИТЕ ЛОВАЧКЕ ПРИЧЕ

ДВОБОЈ У ПЛАНИНИ

И НАЈХРАБРИЈИ ЧОВЕК МОРА ОСЕТИТИ ЈЕЗУ КАД НА ЊЕГА ЈУРНЕ РАЗЈАРЕН ДИВЉИ ВЕПАР.

Синиша Ђорђевић

Ловци на дивље свиње су кренули пред саму поноћ.

Обрасла храстовима, пред људима под сружјем уздизала се у сребрнастој полутами новембарске месечине планина Иваншчица код Вараждина. Танак, лепршав снег прекрио је обиље опалих жирева, праву посластицу за дивље вепрове и крмаче, показујући истовремено на својој свежој белини јасне, карактеристичне трагове ових необичних животиња.

Међу ловцима, ћутке загледаним у ретке отиске свињских папака у снегу, корачао је и тада четрдесет шестогодишњи Синиша Ђорђевић, данас пензионисани пуковник у Нишу. До те, 1971. године, иза овог заљубљеника у лов остало је двадесет и пет јесени и зима хода и ломатања по врлетима и шумама широм земље, многобројни трофеји и уз будљиви доживљаји.

Али, он и његови другови нису ни слутили да ће искусни ловац запамтити планину Иваншчицу по необичном и страшном доживљају, какав није доживео ниједан од 1500 чланова нишког Ловачког удружења.

НЕИЗВЕСНО ЧЕКАЊЕ

Пазећи да не сломе суву грану или да се случајно не накашљу, ловци су се, на размаку од 150--200 метара, тихо сместили у чеке, нарочита места за чекање дивљих свиња. Неки су се попели на стабла, а други остали на земљи, очекујући вику групе која је, по договору, далеко заостала да би натерала дивље свиње на нишане оних који су били на чекама.

Сместивши се испод једног великог храста, Синиша Ђорђевић је поред себе наслонио нову двоцевку „хамерлес 16“. За појасом је имао и велики немачки „валтер“, пиштоль калибра 9 милиметра, којег увек носи кад иде у лов. Почело је дуготрајно и неизвесно чекање.

Погледао је око себе. Пред њим се, обасјан јаком месечином, простирао мален пропланак. Као искусан ловац и добар познавалац дивљих свиња, намерно је одабрао баш то место за чеку. Гледајући низ оснежен чист простор између храстова, још једном је помислио како би на тој чистини његово око, рука и пушка сигурно били непогрешиви ако би се појавио вепар.

Седећи у сенци, без покрета и сам, још једном је проверио пушку. Меци су били у цеви. Опипао је „валтер“ и наместио га да буде спреман за извлачење из футроле. Погледао је на часовник: још пола сата до три. Време кад се најчешће појављују дивље свиње, помислио је. Само треба бити стрпљив и тих. Планирано је да хајка почне око три.

Занео се у мисли, напет и сваког тренутка спреман да скочи и пуца. А тад је чуо роктање и ломљаву грана.

— Сигуран сам да ни најискуснији ловац, са сим гурним оком, изврсним оружјем и тешком муницијом не може остати равнодушан кад осети и види да на њега иде дивљи вепар — прича Синиша Ђорђевић. — **Роктање је било све гласније, и по тим необичним, муклим гласовима који су допирали негде из дубине животињског грла, одмах сам знао да наилази крупан мужјак. Чуо сам како се пред његовим снажним телом размиче шибље и ломе гране. Зграбио сам пушку, тихо се усправио и чекао га.**

ОПАСНИЈИ ОД ВУКА И МЕДВЕДА

Њушећи и рокћући, вепар је крочио на чистину, тридесетак метара далеко од Синише. Човек је већ држао пушку „на готовс“ с мушицом упереном у широке груди моћне животиње. Осећао је истовремено и радост и страх: био је сигуран да не може промашити највећег вепра којег је до тада видео. Али, у тим тренуцима одлуке, кад се мисли и планира брзо и на најбољи начин, осетио је како му срце гласно лупа и ноге лагано клецају: шта ако пушка „слаже“ или он промаши од узбуђења?

Не очекујући ништа, вепар је застао, њушио ваздух, а затим касом кренуо право на Синишу. Тад је из пушке сукнуо пламен, кроз планинску ноћ су се, један за другим, проломила два пуцња, и Синиша Ђорђевић је одмах знао, по трзају пушке и праску, да је погрешио, и то тако да га та грешка може стајати живота.

Уместо специјалне, тешке муниције за дивље свиње, он је у цев ставио метке са обичном сачмом „четворком“, чије су куглице пречника свега око четири милиметра. То је муниција за зечеве, а према њему је ишла грдосија од око две стотине килограма, коже дебеле и чврсте као лим.

Као у магновењу видео је да се вепар ипак мало занео, окренуо око себе, бесно зароктао, а онда муњевито устремио на човека, постајући сваког момента све већи и све снажнији.

Неколико тренутака ловац је стајао непокретно, као опчињен. Немоћно је спустио руке низ тело, пустио да пушка падне на земљу. А вепар је јурио право на њега, и чинило му се да од његовог трка и беса тутњи тло под ногама.

— Вепар је опаснији и од вука и од медведа — каже Синиша Ђорђевић. — **То је љутита и дивља животиња, дивља у правом смислу те речи. А кад дивље подивља, како се мени догодило са тим вепром на Иваншчици, онда је човек готово немоћан. Кроз главу ми је пролетело сећање на неколико трагичних случајева кад су моје другове ловце вепрови својим великим кљовама једноставно раскомадали.**

Кад је животиња дотрчала на свега десетак метара од ловца, он се хитро окренуо и појурио ка најближем стаблу. Попео се у последњем тренутку: чинило му се да је на ногама осетио врућ, љутит дах вепра у бесном, слепом налету.

ШТО ПУЦАШ ТОЛИКО?

У неугодном положају, наслоњен на грану, руку уздрхталих од страха, али још присебан, Синиша је гледао како се животиња врти око стабла и рокће, гризе кору на дрвету и шибље око њега. На два метра испод себе гледао је огромну главу са витким, дугачким кљовама и велика тамна леђа.

Извукао је „валтер“ из појаса, нанишанио у главу, и опалио. Вепар је застао, стресао се, а онда још љуће насрнуо на стабло.

Уследио је други метак а затим трећи, четврти, пети. При сваком пуцњу Синиша је чуо како метак мукло удара и забија се у главу и леђа грдосије која се полако спустила на ноге и смирила тек после осмог метка.

Задихан и изнојен, иако је било студено новембарско праскозорје, Синиша је сишао са дрвета. Полако се приближио вепру и задивљен погледао: пред њим је, готово разнесене главе, непокретно лежало огромно, мишићаво тело обрасло великим, оштрим чекињама.

Не верујући у све то и тек тада испуњен великим страхом, радошћу и поносом, човек је зачуо повике и трк.

— Што пуцаш толико, растераћеш све звери у планини! — љутито је викао на њега најближи ловац.

— Дођи да попијемо по једну за ово што лежи у грмљу — весело је одговорио Синиша.

Ускоро су се скупили и остали ловци.

Кад су измерили вепра, вага је показала 185 килограма! Кожа је остала Синиши као један од његових многобројних ловачких трофеја. Главу ни је могао да испуни и стави на зид јер је била разнесена погоцима из његовог „валтера“.

И. Лончар

ЧУВЕНИ МАЂИОНИЧАРИ

ЗМИЈСКА ТОРТА ВЕЛИКОГ КАЛАНАГА

МНОГИ ИЛУЗИОНИСТИ ИЗВОДЕ ТАЧКУ СА »ПРЕСЕЦАЊЕМ« ДЕВОЈКЕ НА ДВА ДЕЛА, АЛИ САМО КОД ВЕЛИКОГ КАЛАНАГА ДОЊА ПОЛОВИНА ШЕТА ПО БИНИ

Сала је као и увек пренатрпана. Динамична музика најављује почетак велике представе и светлост у сали се гаси, а само бина остаје осветљена бројним рефлекторима. Салом се пролама снажан аплауз нестрпљиве публике, жељне да види једног од највећих илузиониста свих времена.

Темпо музике постаје живљи и на бину истрчава десетак девојака-играчица које у рукама носе огроман црвени балон. Балон постаје све већи и одједном пуца, а из њега излази лепа Глорија де Вос, асистент кинеског великог илузионисте. Глорија се окреће према завесама и најављује:

— Даме и господо, Велики Каланаг!

Уз звуке бубњева на бину истрчава симпатичан петнаестогодишњак у смокингу црне боје. У испруженим рукама држи мале металне посуде из којих сукља огроман пламен! Изненада се пламен претвара у гомилу шареног цвећа које Каланаг баца у публику. Не чекајући да аплауз утихне, из џепа вади свилену мараму, протреса је и из ње се појављује кавез у којем се налази пиле! Одједном се у кавезу нађе и јаје. Каланаг га разбија и баца у врео тигањ који му се на несхватљив начин нашао у другој руци! Неколико магичних речи и из тигања се појављује огромна торта, украшена шлагом. Каланаг ножем одсеца кришку и, одједном, из торте искачу две велике шарене змије!

Публика запањено буљи у Каланага који без престанка избацује трик за триком. Велики илузиониста не даје јој ни да предахне. Из рукава извлачи две голубице и ставља их у кутију од новинске хартије. Одмах затим цепа кутију у комадиће, али голубица нигде нема!

Представа се затим наставља главном тачком вечери, предвиђеном да „докусури“ ионако шокирану публику. Млада Кинескиња улази у дрвени орман, а Каланаг огромном тестером пресеца орман попреко на два дела. Горњи део ормана се отвара и примећује се да девојка и не обраћа пажњу на оно што се око ње догађа, већ се само смешка престрављеној публици! А Каланаг је завршио свој посао и чини се да је пресекао девојку на пола, у висини струка. Отвара се друга половина ормана и доња половина девојке излази из ормана и шета се по бини!

Гледаоци просто не могу да верују својим очима Каланаг враћа доњу половину девојке у орман, затвара га и, после неколико секунди, она се, жива, здрава и — цела појављује на бини!

У свим тачкама Каланагу помаже његова асистенткиња Глорија де Вос, нарочито у триковима са бројевима, где показује невероватну меморију. Она у глави држи преко 40.000 телефонских бројева! Осим тога, забавља публику песмом и игром док Каланаг припрема следећу тачку.

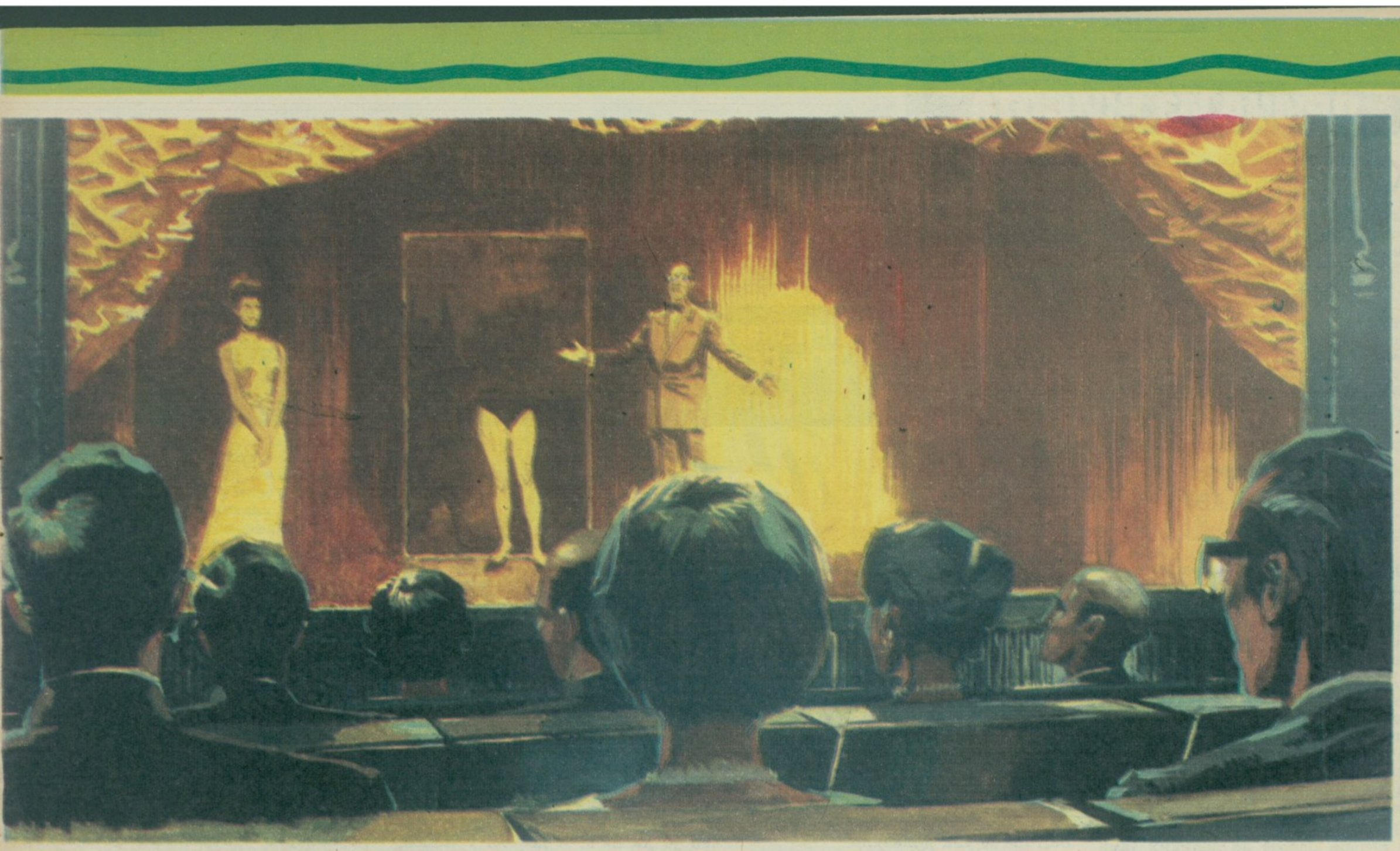
Глорија игра главну улогу у Каланаговој тачки „Девојка која лебди“. Дугачка даска наслоњена је својим крајевима на ивицу наслона двеју столица. Каланаг хипнотише Глорију а затим она леже на даску. Каланаг затим склања једну столицу, али и Глорија и даска остају у истом положају! Он склања и другу столицу и даску испод Глорије, али она наставља да лебди у хоризонталном положају! Глорија се затим у истом положају диже све више и више док се не заустави на око десет метара изнад пода!

Овом тачком се и завршава представа великог илузионисте, али публика остаје још увек на својим местима, срећујући утиске и опорављајући се од шока.

Каланага, Немца по рођењу, више нема међу живима, али ове тачке данас изводи неколико његових ученика, одржавајући тако успомену на једног од највећих илузиониста свих времена.

М. Ј.

ЗАГОНЕТКА ЧЕТИРИ КЕЦА

1. Четири кеца извучена су из шпила и поређана један до другог на столу, лицем нагоре. Преко сваког од њих стављене су три карте, било које, лицем надоле. Затим се и кечеви окрену на наличје и групе карата се ставе једна преко друге. Овако се добија шпил од 16 карата, а свака четврта карта је кец.

2. Карте се сада, једна по једна, поделе поново у четири групе и пошто је у шпилу свака четврта карта кец, последња група ће се састојати од четири кеца. Са дна четврте групе извуче се последњи кец и окрене се лицем нагоре и да би се означила група. Од преостале три групе посматрач бира једну и са њеног дна извуче се карта и окрене лицем нагоре, а остале две групе карата се одбаце.

3. Откривени кец из групе с кечевима окрене се на наличје и смешта на дно групе у којој нема ниједног кеца, а откривена карта из те групе на исти начин се смешта на дно групе с кечевима.

4. Гледалац је уверен да у четвртој групи постоје три кеца и једна обична карта, а у трећој један кец и три обичне карте. Међутим, када се групе погледају, у четвртој нема ниједног кеца: све четири су у трећој групи!

ОБЈАШЊЕЊЕ: Урадити исто као у првом пасусу, тако да добијете шпил од 16 карата где је свака четврта кец. Карте, једну по једну, делити у четири групе. Када је први ред на столу, крените као да ћете наставити са ређањем другог реда, али се зауставите да бисте, наводно, показали да је у првом реду четврта карта кец. Док је посматрач загледан у кеца, прву горњу карту шпила неприметно преместите на дно шпила и наставите тако да ређате карте у четири групе. Распоред је измењен: у трећој групи су одозго три кеца а на дну обична карта, а у четвртој, где посматрач мисли да су четири кеца, само је један кец на дну а одозго су три обичне карте. Сада је за вас неопходно да од прве три групе посматрач изабере баш трећу. Кажите му да дотакне две од те три групе. Ако дотакне ПРВУ и ДРУГУ, те две групе одбаците. Ако изабере ПРВУ и ТРЕЋУ или ДРУГУ и ТРЕЋУ, ону коју није дотакао избаците. Сада тражите да изабере једну од преостале две. Ако пипне ТРЕЋУ, њу оставите а ону одбаците, а ако пипне суседну она се одмах одбацује, тако да трећа у сваком случају остане.

На крају се поступа као у грећем пасусу „Ефекта“.

ПРИЧА ИЗ ЖИВОТА

ИЗГОРЕЋУ!

НЕПОКРЕТАН И БЕСПОМОЋАН, ЛЕЖАО ЈЕ УЗ УЖАРЕН ЗИД ДОК СЕ ПРЕМА ЊЕМУ СПУШТАЛА ХВАТАЉКА ДИЗАЛИЦЕ КОЈА ОТПАТКЕ УБАЦУЈЕ У ПЛАМЕН.

Сокс Тарианинен, четрдесет двогодишњи пијанац и безазлена хелсиншка скитница, волео је слободу изнад свега, и то слободу на неки свој, нарочит начин. Време, обавезе и рад за њега као да нису постојали. Годинама је уживао да скита куд год зажели и да преноћи где се задеси, не бирајући много место на којем ће преспавати до следећег јутра. Међу тим, једна ледена децембарска ноћ 1963. године, коју Сокс никад неће заборавити, потпуно је изменила његов живот.

НАЈГОРЕ ТЕК ДОЛАЗИ

По навици, Тарианинен је тог дана попио боцу жестоког пића. Кад се ноћ била спустила већ увелико, кренуо је улицама огромног града у потрагу за погодним местом где ће преноћити.

И кад је био на измаку снаге, савладан пићем и јаком студени, угледао је у једној улици неколико контејнера, великих канти за смеће. Један од њих је био полупразан и он се без размишљања увукао у њега. Убрзо је заспао на гомили смећа.

Негде у глуво доба ноћи, кад се отпаци одвозе до великих јама на периферији града и тамо спаљују, зачуло се брујање мотора. Али, Сокс је спавао исувише тврдо да би га пробудила бука великог камиона.

Не претпостављајући да се у контејнеру налази човек, радници из градске чистоће су помоћу нарочитих полуга и хватаљки подигли и изручили отпатке у камион. Нико тада није приметио да је у возило укрцан и човек. А Соке, и даље у дубоком сну, није осетио дрмусање кад је камион кренуо.

Кад је после тридесетак минута ушао у двориште великог градског сметлишта, камион је натрашке кренуо ка ивици дубоке јаме у коју се изручују отпаци. Ускоро је Сокс заједно са гомилом смећа искрцан у јаму, на велику хрпу разних отпадака.

Ни тада нико од радника није приметио да се међу отпацима налази и човек. Искрцали су последњи камион те ноћи и сад су се журили на починак.

Непокретан, у дубоком сну, Сокс је и даље чврсто спавао. А оно најгоре је тек долазило.

БУЂЕЊЕ СА ЈЕЗОМ

Иако је с висине од неколико метара пао на право брдо смећа, Тарианинен се ипак није пробудио. Срећом, њега је истоварио последњи камион те ноћи; да је дошао још један, сигурно му не би било спаса.

Али, кад се, утрнулог и промрзлог тела, пробудио после извесног времена, у почетку није могао да схвати где се налази. Чинило му се да је у мрачној, дубокој јазбини.

Са болним шумовима у глави, полако се окренуо на другу страну. Тада му се пресекао дах: налазио се тик уз висок, готово ужарен зид иза кога се чула бука и прасак од сагоревања отпадака у огромној пећи.

Одмах је схватио где је. За само неколико тренутака, свест му се подстакнута језом, разбистрила. Знао је да је сад само део смећа припремљеног за спаљивање. Почео је да виче и дозива у помоћ, али његов глас је био исувише слаб да надјача буку која је допирала из пећи.

Покушао је полако да помери ноге и извуче се из отпадака. Међутим, био је слаб за такав напор. Успео је само да ослободи руке и да мало разгрне смеће око себе. Даље није могао. Како је и раније долазио на градско сметлиште, добро је знао да велика дизалица на рочитом хватаљком убацује отпатке у пећ. Био је уверен да ће и он тако бити убачен у пламен.

ЗЛОЧИН ИЛИ СЛУЧАЈ

Кад је у два часа после поноћи дошао на ноћну смену, краниста Макинен је из своје кабине, високо изнад земље, погледао на сме ће. Желео је да види колики га посао чека и са задовољством закључио да ће све завршити брже него што је очекивао.

Повукао је полугу и механички хватаљку спустио у јаму, затим све оно што је захватила пребацио у светлећи отвор пећи.

Опет је хватаљку која је висила на дугачком ужету спустио у јаму. Тада је она била сасвим близ у беспомоћног Сокса, који је лежао непокретан, ошамућен врелином што је избијала из пећи. И овог пута је имао среће.

Контролишући по навици како посао напредује, Макинен је из ка бине опет уперио сноп светлости своје светиљке на гомилу отпадака. Истог тренутка је, пренеражен, повукао кочницу и зауставио дизалицу: јасно је угледао лице неког човека. Погледао је боље и сада је сасвим добро видео непокретно људско тело.

Можда је неко ту бацио леш да би прикрио злочин, било је прво што је помислио краниста. Погледао је још једном и приметио да човек покреће руке.

Макинен се тада стреловито спустио низ уске лествице дизалице и појурио у службену канцеларију. Сетио се да се тамо налази телефон.

За неколико минута дошла су два полицајца и, осветљени рефлектором са дизалице, спустили се у јаму.

Сокс је био у несвести, али неповређен. Кад је дошао себи, прво што је изрекао било је:

— Имате ли нешто жестоко да попијем?

Иако је то забрањено, испунили су му жељу. И тек тада се сетио и сазнао како је доспео на руб стравичне смрти.

Дуго после овог догађаја Тарианинен није могао да се ослободи језивих слика које је видео те ноћи. Престао је да пије, јер му је у глави стално била бука из огромне усијане пећи. Најзад се и запослио и постао обичан грађанин Хелсинкија.

М. М.

ВИДОВИТИ МОРСКИ ВУК

У Америци је 1896. године издат један авантуристички роман на који нису обратили нарочиту пажњу ни читаоци ни критика. Много година касније људи су по библиотекама и прашњавим полицама антикварница почели да траже овај роман. Аутор, који ни је писао нарочито блиставим стилом, био је стари морски вук-капетан у пензији. М. Робертсон. У роману говори о путовању преко Атлантика на огромном броду са више од три хиљаде путника. Крајем 19. века сличних гиганата, дужине од око 800 стопа, још није било али стари поморац као да је завирио у будућност. Шкртим описима, али довољно тачно, насликао је раскош брода који, на крају, доживљава катастрофу — при повратку у Њујорк, једне априлске ноћи, сударио се са леденом сантом и потонуо.

У ноћи између 14. и 15. априла 1912. године поред обала САД, сударио се с леденим бregом и потонуо пароброд „Титаник“ дугачак 820 стопа. Била је то његова прва пловидба.

МИНИ-КВИЗ

1. **Како се зове сукња коју носе мушкарци?**
2. **По чему је птица крстокљун добила име?**
3. **Где су живели Либурни?**
4. **Шта значи реч надодолити?**
5. **Композицију у уљу „Прелаз преко Нератве“ насликао је...?**

ОДГОВОРИ:

1. Килт; носе га мушкарци у Шкотској а у неким јединицама енглеске војске то је саставни део униформе. 2. По уназрено савијеном кљуну којим скупља семенке. 3. Сећаштва овог илирског племена простирала су се од Крке, у Далмацији, до Неторе, и по суседним острвима. 4. Надмашити се као додоша, надмудрити се. 5. Наш познати сликар и учесник у НОБ-у Исмет Мујезиновић.

DIK BROWNE

ХОГАР СТРАШНИ

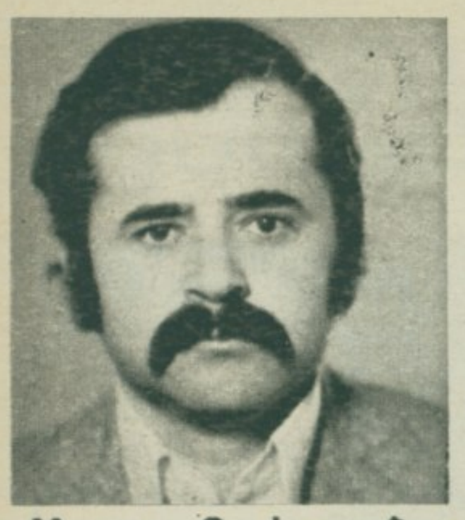

© King Features Syndicate, Inc., 1977. World rights reserved.

Милорад Стефановић

СУСРЕТ С ЛОПТАСТОМ МУЊОМ

ЧОВЕК ЈЕ СТАЈАО У УСКОМ МРАЧНОМ ХОДНИКУ И, КАО ОПЧИЊЕН, ГЛЕДАО У СВЕТЛЕЋУ ЗМИЈУ КОЈА ЈЕ ВИЈУГАЛА КРОЗ ВАЗДУХ ПРЕМА ЊЕМУ.

Мује су парале небо а громови кидали планински врх. Дежурни техничар, двадесет четворогодишњи Милорад Стефановић је још пре две године постао члан екипе која је одржавала телевизијски примопредајник на Овчару недалеко од Чачка, али никако није успео да се привикне на громове. А они су овде, на око 980 метара надморске висине, били свакодневна појава! У Чачку кишица, на Овчару — потоп!

НЕБО ЈЕ ПРОКЉУЧАЛО

Седећи за столом у сали са инсталацијама, Милорад се упињао да остане прибран. Али како кад још недовршена зграда уместо комплетног заштитног система има само обичан громобран! Колико су само пута до сада громови палили инсталације! Да ли ће следећи погодити њега?! Окренуо се и погледао шуму жица у сали. Електричне варнице искриле су на све стране као новогодишње прскалице!

Тог августовског дана 1963. године непогода се спремала још од подне. Непун час касније већ су се накупили густи облаци: чинило се да додирују врх антена примопредајника високе преко сто метара. Око четири почела је да пада киша и дува ветар. Око седам предвече небо је прокључало.

Да је бар неко поред мене, лакше би ми било! — хукнуо је младић и замандалио врата.

Љутио се на онога ко је измислио радно време чланова екипе: седам дана дежурства, петнаест одмарања у граду. И увек само по један од њих у смени, сам самцат на планини, као Робинсон на пустом острву.

Ветар је урлао и навaљивао на зграду као бесно псето, док су громови трештали. А онда је муња севнула неколико метара од њега и заслепила га. Осетио је неподношљив прити сак у ушима. Следећег тренутка до њега је допро мирис паљевине. Погледао је: на неколико каблова димила се изолација. Али, најгоре је прошло. Био је пресрећан што га гром ни овог пута није закачио.

Крпама је отклонио тињање на кабловима и поново сео за сто. Ветар је фијукао све јаче, а муње обигравале око примопредајника и заривале се у планину као копља. Око осам уве че још једна је ударила посред зграде. Овог пута закачила је довод струје. Салу са инсталацијама испунио је мрак.

ДА ЛИ ТО САЊАМ?

Милорад је кренуо у суседну просторију да укључи агрегат који је покретало дизел-гориво. Пуштани су у рад управо у случајевима нестанка струје јер су је тада они стварали.

Салу са инсталацијама и просторију са агрегатима повезивао је ходник дугачак око десет метара и широк једва један. Милорад се и по мраку у њему добро сналазио јер га је дотад прешао безброј пута.

Изненада, на половини ходника застао је и претрнуо. Кроз ваздух се, у висини његових колена, гибала према њему светлећа змија. Милорад се најежио. Хтео је да викне, али му је у грлу нешто запело. Змија се приближавала полако, машући главом лево-десно!

Млади техничар није веровао својим очима. Скаме менио се. Страх какав ни је осетио никад у животу потпуно га је паралисао.

ПОЛА МЕТРА ОД СМРТИ

Светлећа змија и даље се гибала. Техничар је мицао уснама, хтео је да дозива у помоћ, нагон га је терао да се окрене и бежи, али није имао снаге.

Још метар и по и неман ће бити тик пред њим. Метар!.. Зашто не шишти, зашто?! Размишљање га је повратило. Још пола метра... Срце му је тукло. У последњем часу припио се уза зид. Светлећа змија прошла је поред њега и одвукла се ходником кроз отворена врата у одељење са инсталацијама.

Проломио се тресак.

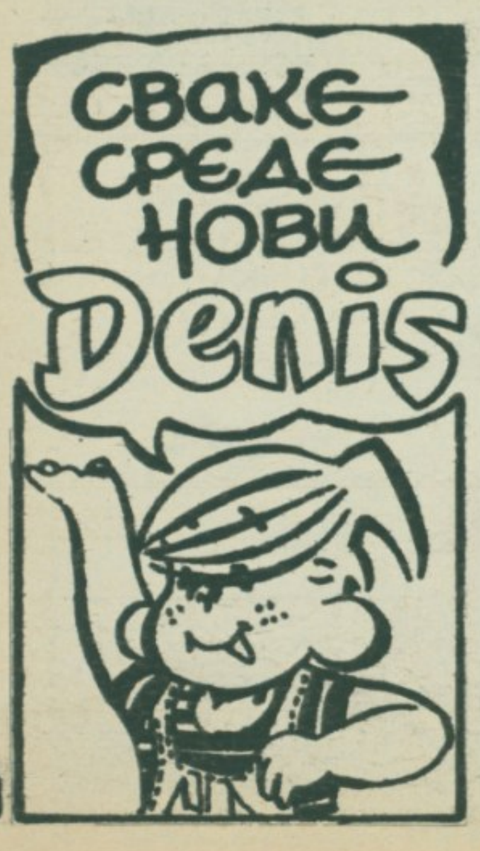
Гушећи се, Милорад је потрчао у просторију са агрегатима. Укључио их је и исцрпљен вратио се у салу. На свој ужас, одмах је уочио да је светлећа змија ударила у подножје каблов ске главе пречника око два десет сантиметара и — истопила га!

— То је била муња! — јекнуо је и скљокао се у столицу. — Да се нисам склонио прошла би кроз мене начинивши рупу на телу!

★★★

Глобуларна, лоптаста или котрљајућа муња коју је техничар Милорад Стефановић избегао није непозната науци, иако за сада нема правог објашњења њеној појави. Утврђено је да је црвене боје, пречника двадесетак сантиметара и да се креће од облака према земљи, у почетку брзином од 100 метара у секунди, да би при земљи брзина спала на једва два метра! На крају пута експлодира, обично после трајања од три до пет секунди. Неки научници сматрају да је зрнасте структуре и без већег електричног набоја.

М. Тодоровић

ТИТО У АНЕГДОТАМА

ЧИЧА ЈАНКО »ЗАПАЛИ« СЕЛО

Налетела група партизана у неком босанском селу на четничку заседу и, богме, гадно настрада. Чује и Моша Пијаде како награбусише омладинци, па му би тешко. Љути се на четнике, псује им све по списку. И оде право код Тита:

— Слушај, Стари, ону банду треба побити!

— Ма, какву банду?

— Четнике, оне у селу. Поубијаше нам децу.

— Да, чуо сам већ, налетјели на засједу.

— Него, дај ти мени вод војника — дрхти од беса Моша. — Идем у село. Видеће они свог бога.

БУДИТЕ ДЕТЕКТИВ...

ТАЈНА ЈЕ У СОБИ

Неко ме је покрао! — избезумљено је викао Франсоа, трговац старинама и трчао кроз огромну кућу, обарајући уз пут ствари око себе. Већ десет година живео је на великом имању, недалеко од Париза, а само је понекад ишао у град, углавном недељом, када је требало да се покаже у „монденским“ круговима.

Његова жена Моник седела је на тераси и одмарала се пијући лимунаду. Чула је вику, али на речи свога мужа није обратила никакву пажњу. Јер, Франсоа је често уображавао како га неко краде: најмање једном недељно „нестајао“ му је новац из новчаника, понеки златник или чек из фиоке радног стола. Стално је оптуживао неког од гостију или собарицу, а понекад и своју жену Монику. Ипак, изгледа да је овог пута била у питању права крађа, јер је стари Франсоа, избезумљен и сав разбарушен, дотрчао на терасу.

— Па, то је страшно — викао је сав црвен у лицу. — Неко је обио мој сеф...

Моника полако устаде, запали цигарету, узе чашу са стола и пође за својим мужем који је журио испред ње. Опет уображава, мрмљала је, већ ми је доста тих његових сумњи.

ОНИ СУ НАМ ПРИЈАТЕЉИ

Када су ушли у пространу дневну собу, препуну скупоценог старог намештаја, слика и скулптура, Моника застаде на вратима, а рука у којој је држала чашу поче да дрхти.

Слика са њеним портретом била је бачена на под, а на зиду је зјапио обијен празан сеф: у њему је стајао ри Франсоа чувао све своје богатство, новац, чекове, накит...

— Шта сада да радим? — кукао је старац. — Упропашћен сам! Лопови су били у мојој кући.

Потрчао је према телефону и позвао инспектора Жедија.

— Долазим за неколико минута — рекао је искусни полицајац. — И немојте ништа да дирате!

После десетак минута Жеди је већ био у тој соби,

запалио је лулу и завалио се у једну фотељу.

— Испричајте ми шта се десило. Само без узбуђивања — казао је смиреним гласом.

— Пре него што сам пошао на вечеру, око 18 часова, ушао сам у ову собу да бих прочитао новине — почео је да прича старац кршећи руке. — И таман када сам сео, поглед ми је пао на зид, видео сам отворен сеф... Ово је страшно...

— Ко све долази у ову кућу — питао је Жеди испуштајући густе колутове дима.

— Имамо само неколико пријатеља — рекла је Моника, потпуно бледа. — То су: Патрик Феми, некадашњи ортак мог мужа, Марсел Тиро, индустријалац ко ме у последње време послови не иду најбоље, и његова жена Едит, затим Албер, власник осигуравајуће компаније...

— Позовите их, сместа — рекао је Жеди, а затим се сагнуо и узео нешто са пода. — Неко је изгубио дугме, пресвучено чојом — додао је и спустио га на сто.

Моника је пришла телефону и почела да окреће бројеве. Све своје пријатеље је пронашла, сем Марсела и његове жене Едит Тиро.

— Отишли су још у 18 и 30 часова на пријем код Паскалових — рекла је собарица.

— Позовите Паскалове и кажите Марселу и Едит да одмах дођу — наредио је Жеди.

СВЕ МИ ЈЕ ЈАСНО

Пола часа касније у собу је ушао висок човек. Када су му објаснили зашто је позван, одмах се наљутио.

— Не могу да поверујем да на мене неко сумња — рекао је Патрик Феми дрхтећи од беса. — Толике године провео сам радећи за господина Франсоа, а сада тако... Уосталом, читаво поподне био сам са својом породицом, нисам ни излазио из куће. Око 17 часова и 30 минута разговарао сам са Моником, она може да вам потврди да је заиста тако.

Моника је климнула главом, човек је говорио истину.

— И сама се питам, инспекторе Жеди, како сте могли да посумњате на нашег врлог пријатеља — казала је гледајући у земљу.

Уто у собу уђе трбушаст човек ниског раста.

— Ја сам Албер, власник осигуравајуће компаније — казао је надмено. — Шта вам је потребно?

— Неко је покрао господина Франсоа — мирно му се обратио Жеди. — Жао нам је што смо вас узнемирили, али у интересу истраге морате да нам кажете шта сте радили пре два сата.

— Био сам на коњским тркама — казао је Албер. — Тамо су ме многи видели. Седео сам на трибини све до 17 часова, а затим сам отишао до бифеа да се мало расхладим, јер је било несносно вруће. Ту сам се задржао пола часа, а потом сам отишао кући. И управо када сам ушао у собу Моника ме је позвала.

— Довољно је — рекао је Жеди. — А сада да чујемо шта сте ви радили — окренуо се према Марселу и Едит Тиро који су, свечано обучени, ушли неколико минута раније, и стали поред камина. Одмах су схватили шта се десило.

— Читаво поподне провела сам размишљајући шта да обучем за пријем који су приређивали Паскалови — рекла је Едит. — Све време сам била у својој соби. Је ли тако, Марсел?

Њен муж се окренуо од сефа који је разгледао, па љутито поче да прича поправљајући лептир-машну:

— Одмарао сам се у својој соби све до 18 часова. Затим сам се обукао и сишао на трем да сачекам Едит, а онда смо отишли код Паскалових. Заиста сам изненађен што сте на нас посумњали.

— Доста! Не треба више да ми причате — казао је Жеди. — Знам ко је лопов.

Све ћу да побијем и запалим.

Гледа га Тито забезекнуто. Никад није видео Мошу тако разјареног. Није могуће да прича о пљевини. Јест, љут је, жао му младића који настрадаше, зато и праска. Не би Моша иначе ни мрава згазио. Зато му и да вод војника. Чича Јанко нареди да се одмах построје, узме пиштољ и командова покрет.

— Зашто си му дао ону групу бораца? — забринуто ће неки чланови Штаба. А Тито се смешка:

— Ма не брините, не знате ви Мошу, неће он ни шибицу запалити.

Прође ноћ, а Моше нема. Прође и дан, још један, сви већ забринути, кад ето ти њега — уморан, необријан, сав кљав, али на лицу му смешак, радостан је.

— Јеси ли „запалио“ село? — упита Тито.

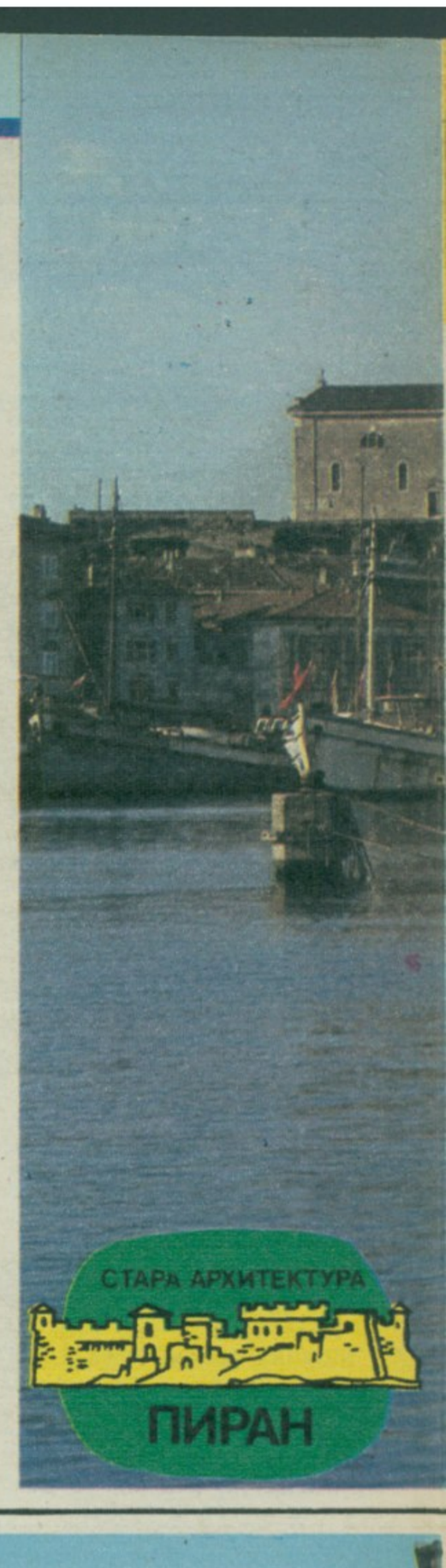
— Шта, шта, како запалио, шта је теби?! — чуди се Чича Јанко. — Ма, Стари, дивни су то људи, дивни, какви четници, поштен је то народ... Причао сам с њима. Многи би желели и у партизане.

— Ето, видите другови — задовољно ће Тито осталима — како Чича Јанко „запали“ село!

(Из књиге „Тито у анегдотама“ Звонка Штаубрингера и Милоја Поповића)

АКО ВИ, ДРАГИ ЧИТАОЦИ, НЕ МОЖЕТЕ ДА ОТКРИЈЕТЕ КО ЈЕ КРАДЉИВАЦ, ПОГЛЕДАЈТЕ РЕШЕЊЕ КОЈЕ СЕ НАЛАЗИ НА СТРАНИ 15.

ПРОТИВ ЗЛИХ ЈЕЗИКА

Хуни под Атилом напали су и опљачкали 452. године Аквилеју, место на ушћу Соче у Италији, а бегунци из разореног града основали су, према предању, Пиран — данас један од најзначајнијих центара Словеначке ривијере.

Овај градић античког порекла спомиње се први пут негде у 7. веку, али нешто више и поузданије говоре о њему извори из 10. века. Када је крајем 8. века француски краљ Карло Велики освојио Аквитанију и Ломбардију, и Пиран је из руку Византије прешао Французима. Град је већ поткрај 12. века успео да добије неку врсту аутономије, грчевито се борећи против аквилејских патријарха који су над њим имали извесну власт. Његова аутономија биће увелико ограничена под Венецијом, јер га „господарица мора" осваја 1283. године. За време венецијанске владавине изумире полако и стари романски језик, настао на бази латинског, и прихвата се венецијански дијалекат италијанског језика.

После пропасти Венеције Пиран је поделио судбину осталих истарских градова и припао Аустрији, под којом остаје све до 1918. године, уз прекид за време француске превласти. Захваљујући развијеној бродоградњи и производњи соли, није под Аустријом доживео економски пад, као на пример Копар. Између два рата Пиран припада Италији, од 1945 — 54. део је Слободне тршћанске територије, а 1954. припао је Југославији.

У СЛАВУ ОСВАЈАЧА — Захваљујући поморству и трговини, Пиран је у 15. веку доживео прави процват. Постепено, поред трговине сољу, која је овде од најранијих времена једна од најзначајнијих привредних грана, град добија дозволу за трговину уљем, житарицама и вином, јер залеђе има развијену пољопривреду. На то време подсећају и два стуба за заставе подигнута 1466. године у славу Млетачке Републике. Они су добродошлицом уклесаном у камен поздрављали бродове који су улазили у луку. На једном од њих испод млетачког симбола стоји натпис: „У славу Крилатог лава који је освојио земљу, мора и звезде".

ОКО ГРАДА ЗИД — Пиран је типична медитернаска лука складних тргова, стрмих улица и слико витих кућа са лепим балконима. У њему су се стекли споменици разних стилских раздобља — романике, готике, барока, ренесансе... Лежи на рту малог полуострва ко је се налази на северном улазу у Пирански залив. Доградњом спољног градског зида 1488, какав су има ли готово сви медитерански градови да би се заштитили од непријатеља, средњовековни градић добија завршни облик који је углавном задржао до данас. Скорашња реставрација само је допринела шарму овог живописног истарског градића.

ЛЕПА БЕНЕЧАНКА — У 14. веку градови у Истри достижу такву економску моћ да су осетили потребу и за већим уметничким подухватима.
Почели су да продиру одјеци готике која је већ увелико освојила Европу. Стилске новине допирале су у наше крајеве са закашњењем, често разводњене и унеколико преиначене. Тако је, по свим правилима венецијанске готике, у првој половини 15. века сазидана и лепа Бенечанка у Пирану, који је познат као један од градова са најлепшим готским кућама...
У лепу, младу Пиранку, прича легенда, заљубио се богат трговац из Венеције. Почео је све чешће да свраћа у луку где га је девојка увек чекала, али њени суграђани нису имали разумевања за ову идилу. Да би прекинуо говоркања, трговац је саградио прелепу кућу поред саме Већнице и поклонио је девојци која није више морала да га дочекује на обали. Поздрављала га је машући му са прозора. На каменој плочи између горњих прозора уклесан је, на латинском језику, духовит одговор злим језицима: „Нека причају".

СТАРА МАРЦИЈАНА — Бујност и сликовита фантастика барока наишла је у приобалној Истри на извесну уздржаност. Иако се у Пирану, Копру и другим местима налази више барокних палата, не би се могло рећи да је засенио општи венецијанско-готски и ренесансни карактер. Градска већница Пирана, или Нова већница како је још зову, саграђена је 1878. године за време аустријске доминације, у барокном стилу, али је лишена његове раскоши. На месту где је подигнута вековима је стајала већница из 1291. године у романском стилу. Високом галеријом била је повезана са оближњом црквом. Већница и зграде око ње добиле су у то време, као нове грађевине, назив Марцијана који и данас носи тај део града.

НОТЕ У СНУ — За композитора, истовремено и врсног физичара и математичара, Ђузепа Тартинија, рођеног у Пирану 1692. године, причало се да је бележио музику доживљену у сну. После једног „музичког сна" у којем слуша ђавола како на виолини изводи предивну композицију пожурио је да што пре запише ноте. Тако је настало његово најпознатије дело — соната „Ђавољи трилер". Музички стручњаци сматрају да је Тартини, опседнут музиком коју је носио у себи, успео да је чује и у сну, у њеном завршном облику, и тако преточи у ноте. Умро је 1770. године, а испред Градске већнице, на пространом тргу који такође носи његово име, подигнут му је споменик у барокној пластици. У Поморском музеју у Пирану данас се чува соба и виолина Ђузепа Тартинија.

ЗНАМЕНИТИ ГРБОВИ — Грађани Пирана испуњавали су некад своје пореске обавезе у натури, најчешће у виду житарица или других производа. Количина намирница мерена је у згради која изнад барокних врата има читав скуп грбова, један од знаменитости овог града. Тако је барок, судећи према броју споменика, у архитектури Пирана оставио најснажнији печат.

Текст и снимци: **М. Вујовић**

Почетком четрдесетих година овог века у Чачку је основано друштво лажова, вероватно једино на Балкану у то време.

Срета Јовичић

ДРУЖИНА СРЕТЕ ШЕРЕТА

У подне, једног дана негде 1916. године, пред ониском трошном кућом у старој чачанској махали Палилулама из које се излазило на пут за Ужице заустави се луксузни фијакер са два упрегнута гиздава белца. Из њега је изашао Пиг, командант аустријских окупационих снага у граду, и упутио се у двориште страћаре. У сусрет му је пошао Жика Арсенијевић звани „гроф“, писар у срес-ком начелству који је са скромном платом тешко састављао крај с крајем и једва прехрањивао десеточлану породицу.

— Господин гроф, хер Жика гроф, зар не?! — љубазно му је пружио руку озлоглашени Аустријанац.

Домаћин се наклони и позва госта у кућу. Одмах му је било јасно да су Чачани насамарили Пига. Рекли су му да у граду живи извесни Жика гроф, али нису објаснили да се ради о надимку а не о титули. И поред страха који га је обузео јер није знао како ће се све завршити, Жика је решио да придода уједурми свој део па шта буде. **Када је госта увео у собицу** на чијем се поду играло осморо мусаве деце, показао је руком по унутрашњости просторије и, шалећи се на рачун свог сиромаштва, весело потврдио:

— Да, господине, ја сам гроф, али од Голије!

Видећи да је насео, Пиг је мрко погледао Жику, окренуо се и љутито отишао, киван што му се изјаловило познанство с племићем.

ШТА СЕ ВРТИШ, МИЛУТИНЕ?!

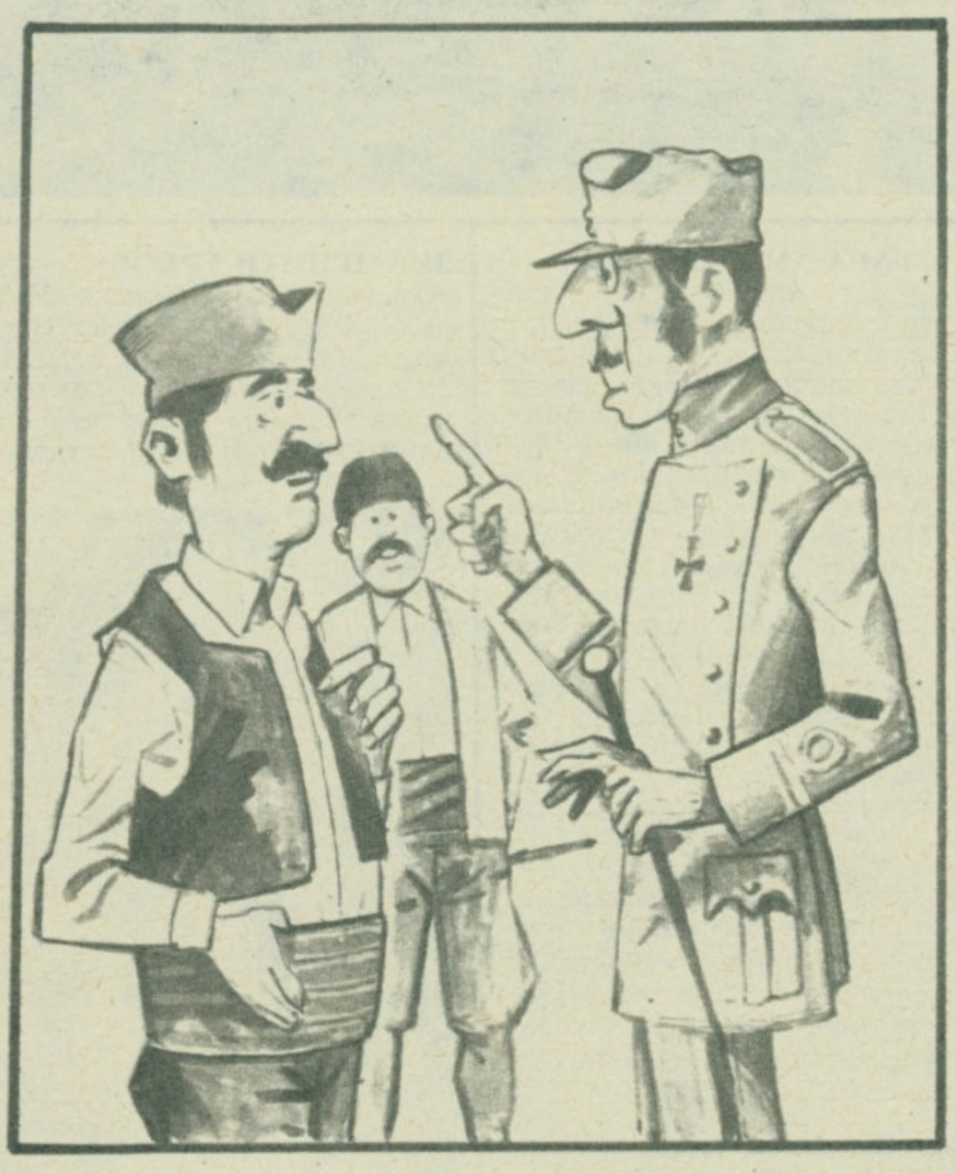
Чачани не памте да је у њиховом граду прошла бар једна недеља без неке смицалице на коју су се људи слатко смејали, а чаршија брујала. У тузи и радости, сиромаштву и за богатом трпезом, несрећи и рату, весељаци су брижљиво смишљали шеретлуке не штедећи никог. У томе је било не само животне радости, већ и тихог пркоса недаћама, терору предратног ненародног режима, чак и смрти.

Од Жике „грофа“ трговца Добривоја Ајдаче, Алекса „сајџије“, Марка „содаџије“, Драгог „Вујца“, Јове „пекара“ и других уједурмаша нико није остајао миран. Састајали су се у кафани „Овчар“ у Палилулама коју је држао Срета Јовичић. Та кафаница са олајисаним подом, неколико столова прекривених столњацима „на коцке“, старим шанком и петролејском лампом окаченом на зиду, била им је други дом, а Срета више од брата, нека врста вође. На кафани ништа није стекао, нити је држао због зараде, али је био несрећан кад се у њој не окупи дружина. Догађало се понекад да кафана пре подне зврји празна. Тада би Срета обично подвикнуо келнеру, увек поспаном Милутину:

— Шта се вртиш, Милутине? Иди вичи: шта желите, молим лепо, кафу, пиво, црно вино!... Галами бре, нека пролазници мисле да је овде све пуно!

Милутин би поскочио, па би у пролазу гурнуо Срету, али и одмах добацио:

— Нисам ја, газда, неко те муну у овој гужви!

КУПУЈЕ СЕ ЛИШЋЕ

А онда се, у лето 1932. године, окупише Сретини пријатељи и одлучише да оснују Чачанско лажовско друштво. Убрзо су направили печат и чланске карте и Друштво регистровали у полицији.

Није прошло дуго, а Чачак је освануо облепљен плакатима са обавештењем да ће извесна фирма у одређеној улици откупљивати багремово лишће без петељке! Цена по килограму — један динар!

Могућности за добру зараду биле су велике јер је у околини града багремова било на претек. И старо и младо даде се у брање, али кад су први берачи похитали, са пуним џаковима набраног лишћа, у означеној улици — фирме нигде! Пуче брука. Берачима је било јасно чије је то масло.

Још се чаршија није стишала од смеха због лишћа, кад Сретино друштво смисли нову доскочицу. Било је пролеће, пазарни дан у граду. Сељани из околине нагрнули су у Чачак с јагњадима за продају. Неколико чланова Лажовског друштва распоредило се на одређеном растојању дуж улице која води у чаршију. Чим је наишао први сељанин терајући испред себе овце и јагњад, Срета је изашао пред кафану и озбиљно га упитао пошто су му — прасад.

Човек се зачудио питању тврдећи да гони јагњад. Није приметио да је Срета једно јагње обележио чичком са парчетом црвене вунице, што је требало да буде знак распознавања за остале. Шаљивџије су, сви од реда, заустављали сељанина и постављали му исто питање као и Срета.

Како се радило о озбиљним, у граду цењеним људима, сељанин је стигао до пијаце мрмљајући и ишчуђавајући се. Ту је наишао на Добривоја Ајдачу, последњег у ланцу и упитао га-

— Газда Добривоје, реци ти мени поштено шта ја ово терам: јагњад или прасад?!

— Како шта тераш, па прасад, човече!

— Их, љубим те, а ја мислио да сам потерао јагњад!

Оборене главе сељанин је најзад стигао и на пијацу. Кад му је пришао касапин и, не знајући за договорену шалу, упитао пошто продаје јагњад, сељанин се готово издрао на њега:

— Ваљда видиш да су ово прасад!

Са хумором, понекад црним, Чачани су се односили и према себи. Сиромашан као сирће, како је говорио, Жика Арсенијевић је сам себи дао надимак „гроф“, док су Срету другови неколико пута „сахрањивали“ штампајући посмртне плакате којима су обавештавали народ да је „испустио племениту душу Срета Јовичић, кафеџија овдашњи“!

Ипак, за време немачке окупације Срета је заиста умро. Нешто због тога, а више због тешких ратних прилика. Друштво лажова убрзо се распало. Но, њихови шеретлуци се и данас препричавају по Чачку.

М. Т.

ПРЕПОТОПКО

БАШ МИ СЕ СВИЂА КАКО СИ УРЕДИО ПЕЋИНУ, ПИКАСО!

ГОСЕ

И ЈАЋУ У СВОЈОЈ ДА ОКАЧИМ СЛИКЕ!

?

КО? ТИ? ПА ТИ НЕМАШ ВЕЗЕ!

ЗА СЛИКАЊЕ ЈЕ ПОТРЕБНА УМЕТНИЧКА ОСЕЋАЈНОСТ!

А ТИ СИ ДРВО ЈАВОРОВО!

ГРР! КАКО САМ САМО ДОЗВОЛИО ДА МЕ ОВАКО ВРЕЂА!

ВИЛА ПИКАСО

ПОКАЗАЋУ ЈА ЊЕМУ КАКО РАДЕ НАИВЦИ!

ЗДРАВО! ЈЕСИ Л' УКРАСИО ПЕЋИНУ?

ПССТ!

ЗАСАД У САЛОНУ ИМАМ САМО ЈЕДНУ СЛИКУ!

ДА ВИДИМО!

НАЗВ'О САМ ЈЕ „СУНЦЕ С КОНЦЕНТРАТОМ ВИТАМИНА Ц"!

БОЖАНСТВЕНА ЈЕ! ПА ТИ СИ ТАЛЕНАТ! ИЗВИЊАВАМ СЕ ШТО САМ ИМАО ЛОШЕ МИШЉЕЊЕ О ТВОЈИМ СПОСОБНОСТИМА!

ОВО ЈЕ СТРАВИЧАН РЕАЛИЗАМ! МОГУ Л' ЈОШ ДА ЈЕ ГЛЕДАМ?

ГЛЕДАЈ САМО!

СУНЦЕ К'О ДА ЈЕ ПРАВО! ШТО ГА ВИШЕ ГЛЕДАМ... СВЕ ВИШЕ МИ СЕ СВИЂА!

ВРЕМЕ ПРОЛАЗИ...

ХМ! К'О ДА СЕ СУНЦЕ МИЧЕ...

?

СТО МУ ГРОМОВА!

ЗАР МЕНЕ ДА ПРЕВАРИШ? ЈЕДНОГ ПИКАСА! ПОКАЗАЋУ ЈА ТЕБИ! ГРРР...

ХО! ХО! ПРЕШ'О САМ ГА!

?

1219/11

ДУГА ОСВЕТА

— Имаш још минут да својима објасниш зашто ћеш сада умрети! — рекао је Сем Хесли када се изненада појавио пред човеком који му је уништио породицу.

Шест месеци по завршетку грађанског рата између Севера и Југа 1865. године у Тексас се вратио, исцепане одеће, мршав као костур и с још незараслом раном на левој бутини, двадесет осмогодишњи Сем Хесли.

Сем Хесли је био мрачно расположен. Као и његов отац Дрју, његов зет Џим Макре и сви његови рођаци, Сем је у души био против отцепљивања од Севера, али се опет нашао мобилисан у јужњачкој армији.

На ивици пустиње Љана Естакада Сем је прегазио Црвену реку. Сад је већ јахао преко сопствене земље. Потерао је коња на једну узвишицу и загледао се у непрегледну равницу пред собом. Нигде није угледао стадо ни каубоје. У души му се још више смрачило. Шта се то догодило на ранчу? Где је стока?

Потерао је коња касом. Угледао је родитељски дом окружен џиновским стаблима. И он је изгледао пуст. Чак се ни из димњака није дизала сива перјаница мада је у Тексас већ стигла зима.

Ошинуо је уморног коња. У скоку је сјахао, потрчао уз неколико дрвених степеница и улетео у кућу.

Отац је седео у столици са широким наслоном, с ћебетом преко крила поред хладног огњишта. Да га је Сем угледао негде на другом месту не би га препознао. Дрју Хесли је био бар за двадесет килограма лакши, бео као овца, брада и коса су му биле у нереду. Постао је изнемогли старац.

СТАРЧЕВА ИСПОВЕСТ

— **Оче!** — готово јаукну Сем, паде на колена пред њега и загрли га. — **Јеси ли болестан, оче? Где су други?**

— **Дајана је отишла доктору Кларку по лекове за мене!** — рече тихо старац, па се мало љутну, колико је могао. — **Забранио сам јој да иде том лупежу, али ме није послушала!**

— **Добро, оче, сестра је отишла доктору, али где су остали?** — запита збуњено Сем. — **Где је Џим? Где су момци?**

— **Никога више нема, Семе!** — старчева глава, опет паде на груди. — **Остали смо само Дајана и ја. Шурак Џими је с надзорником Келсом и још неколико момака у Чапаралу, шикари где су се склонили они што нису хтели да ратују против Јенкија, Семе!**

— **Па зашто се сад не врате?** — Сем није могао да схвати шта се то догодило у Тексасу. — **Јенки су победили, сад могу да се врате!**

— **Не могу због Џона Ерлија, сине!** — тужно рече Дрју Хесли. — **Ерли је сад газда овде! Он их је прогласио одметницима!**

— **Џон Ерли!** — узвикну Сем. — **Па он је био најзагриженији непријатељ Севера, оче! Знаш ли шта говориш?**

Сарац се закашља, па се с муком исправи.

— **Слушај ме добро, Семе!** — сад му је тлас звучао сигурније. — **Џон Ерли је био против Севера кад је рат почео. Џон Ерли је хтео нашу земљу, наш ранч! Друге године рата упао је у ову кућу с бандом својих разбојника. И др Кларк је био с њим. Оптужио ме је да сам присташа Јенкија. Нахушкао је читаву долину против мене. Оптужио ме је да сам тебе, твог шурака Џима, надзорника Келса и још десетак каубоја наговорио да дезертирате из јужњачке војске и да се одметнете у Чапарал. Везали су ме, тукли! Ерли ми је ишчупао пола браде! Нису ме обесили, али су нам отели коње и говеда! Пред крај рата Ерли се изгубио одавде. Вратио се с Јенкијима. Сад је њихов поверљив човек као и доктор Кларк.**

Сем Хесли је дуго ћутао клечећи пред оцем. Најзад мукло рече.

— **Сад идем, оче! Поздрави Дајану. Вратићу се кад изравнам рачуне!**

Брзим корацима, готово трчећи, изашао је из куће, бацио се на коња и одјахао у правцу великог пространства обраслог трновитом макијом које се звало Чапарал.

МРТВИ КОЈОТ

У Чапаралу је Сем Хесли нашао шурака Џима Макреа, надзорника Келса и још неколико каубоја који су с њима отишли у шикару.

— **Јесте ли људи, или којоти?** — запитао их је грубо уместо да им одговори на радосне поздраве. — Чему вам служе „колтови“ и пушке?

— Ништа не можемо, Семе! — постиђено одврати Макре. — Мислили смо да су нам Јенки пријатељи, али они су обични окупатори! Ерли их је купио за оно што је од нас опљачкао. Кад су нам Ерли и доктор Кларк опустошили ранч и кад су ти испребијали оца, отишао сам код судије Хајрама Кристијана и поднео тужбу. Мислио сам, он је војни судија Јенкија, знаће да је правда на нашој страни, знаће да се нисмо борили против Уније. „Ти си издајица!“ — рекао ми је. „Кад си издао Јут издаћеш и нас!“ Покушао је да ме ухапси, али сам побегао.

— **Мало нас је!** — додаде Келс. — **Северњачки вој-**

ници штите Ерлија и Кларка!

— Отераћемо Јенкије с наше земље! — рече Сем.

— Вратићемо Ерлију и Кларку мило за драго. Ко се слаже са мном?

Два дана касније Сем Хесли, Џим Макре и Џонатан Келс су растерали Ерлијева говеда по равници. За собом су оставили два мртва Ерлијева каубоја. Неколико дана касније плануо је корал доктора Кларка, а педесетак његових коња је нестало. Потере се нису усуђивале да уђу у густи Чапарал.

Ван себе од беса, а сигуран да га Јенки добро чувају, Џон Ерли је наговорио судију Кристијана да ухапси старог Дрју Хеслија, оптужи га за јатаковање бандитима и осуди на затвор.

Два месеца касније стари Дрју Хесли је од исцрпљености, како је судија Кристијан званично изјавио, умро у затвору. Трећег дана после тога неко је ноћу кроз прозор судијине куће убацио мртвог којота. Хајрам Кристијан је добро знао шта то значи. На брзину је спаковао своје ствари и нестао из Тексаса.

Месецима је дружина Сема Хеслија успешно нападала поседе Џона Ерлија, доктора Кларка и њихових пријатеља. Сваких неколико дана био је понеки њихов каубој, или револвераш изрешетан оловом. Кад су у једном окршају погинула два северњачка војника, Ерли је успео да организује велику потеру у којој је учествовао читав пук коњице.

Једног дана Семова дружина је упала у заседу. Војници и Ерлијеви плаћеници побили су готово све чланове Хеслијевог клана, а међу њима и Џима Макреа и надзорника Келса.

Сем Хесли је успео да умакне.

КАО ЗАТОЧЕНИК

Вашингтон је желео да што пре залечи ратне ране. Развијеном многољудном Северу било је потребно месо из Тексаса. Оне северњачке официре које је купио Џон Ерли сменили су други, Кристијана је заменио судија који у људима из Чапарала није гледао разбојнике и заклете непријатеље Севера, него жртве једног суровог рата. Преживели чланови Хеслијеве банде су се један по један враћали у нормалан живот.

Сем Хесли је остао у Чапаралу.

Једне ноћи планула је кућа доктора Кларка, а прва три човека која су покушала да угасе пожар пала су прострељена пушчаним мецима. После тога сви су избегавали доктора, јер су се плашили осветничког метка. Калвин Кларк је закључио да је најпаметније да се изгуби, као што је то на време учинио судија Кристијан. Продао је све што је имао и кренуо на север.

Џон Ерли није смео да промоли нос из куће коју су непрекидно чували плаћени револвераши. Живео је у вечитом страху као заточеник. Најзад је и он напустио свој велики ранч и окружен четом до зуба наоружаних пратилаца потерао своје огромно стадо према северу.

ОБРАЧУН

О Сему Хеслију се месецима није ништа чуло. Они који су се још враћали из Чапарала причали су да је некуд одјахао.

У јесен 1870. године „Мисури Демократ“ је објавио вест да је неки незнанац „насред улице изазвао судију Хајрама Кристијана и погодио га у срце првим метком“.

Годину дана касније неки странац, чији се опис слагао с описом Кристијановог убице, погодио је метком из „винчестерке“ посред чела доктора Калвина Кларка.

Џон Ерли је поштом добио од непознатог пошиљаоца новинске исечке који су читаоце обавестили о те две смрти. Живот је за њега постао мора. Очекивао је да ће се сваког часа појавити пред њим Сем Хесли. Да би избегао смрт, селио се из града у град, из државе у државу.

Једне вечери крајем 1875. године седео је Џон Ерли са својом породицом за вечером. Одједном су се врата бучно отворила. Кад је дигао поглед, угледао је Сема Хеслија с револвером у руци.

— Најзад ти је дошао крај, Џоне! — хладно је рекао Сем. **— Имаш минут времена да твојима објасниш због чега ћеш сада умрети!**

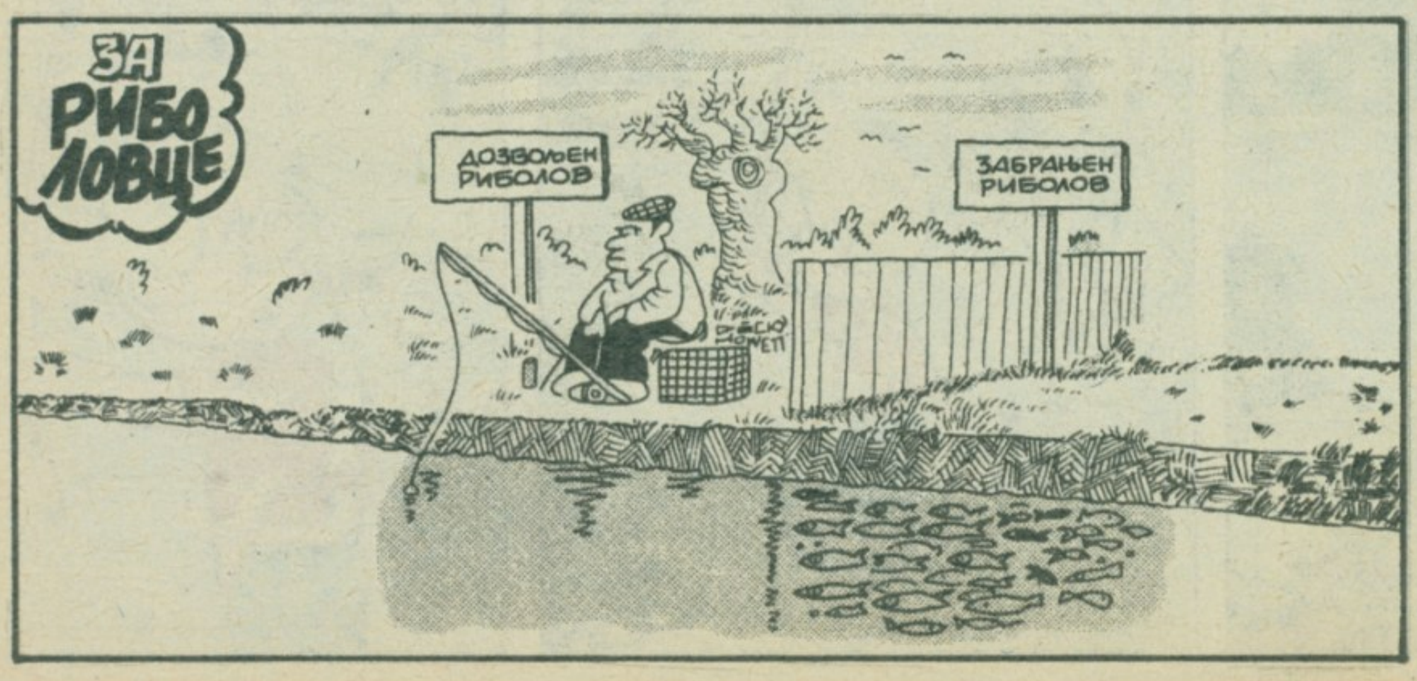
Пошто је неколико секунди буљио у њега Џон Ерли рече жени:

— Овај тренутак чекам годинама. У мом столу лежи плави коверат. У њему пише зашто је овај човек сад дошао. Дај писмо шерифу. Не бих хтео да неко пљуне на мој гроб!

Сем Хесли повуче обарач, па полако изађе из куће.

Више се никад о њему ништа није чуло.

А. Р.

МОЗАИК

Магнетска рука

Електронски апарати за откривање скривеног оружја нису никаква новост. Још пре много векова, једна од палата у Ченг-Ану, старој кинеској престоници данас познатој као Сиан, имала је магнетна врата. Свакога ко би покушао да пређе праг ове палате са скривеним оружјем чекало је изненађење. Магнет је, као невидљива рука оружје „извлачио“ из џепа. Изненађени посетилац инстинктивно би се хватао за џеп, што је било довољно стражарима који су будно пратили његов покрет.

Сат — подсетник

Један нови дигитални модел ручног сата, без казаљки, који се налази у коначној фази усавршавања, биће у могућности да „памти“ важне датуме — према жељи власника и на више месеци унапред. Захваљујући специјалном механизму, сат ће регистровати жељене датуме и у одређене дане на квадрату ће се појављивати светлосни сигнал, као подсетник.

Конзервисање на Андима

Кромпир је донесен у Европу пре отприлике 400 година, а Инке у Перуу гајили су га много раније и сматрали га универзалним леком Пронашли су чак и начин да конзервишу кромпир. Носили су га на Анде, на висину од око 4000 м, где се у току ноћи замрзавао а у току дана, уз помоћ сунца, одмрзавао.

Клиника за цвеће

Ханс Гун из Франкфурта отворио је праву клинику за оболело цвеће где „пацијенти“, дневно их прима 80—100, бесплатно бораве одређено време. Лечи их температуром, влагом и одговарајућим ђубривом а затим их отпушта уз детаљно упутство за кућну негу.

Спојиће острва

Тунел Сеикан, којим Јапанци намеравају да споје своја два највећа острва, Хокаидо и Хоншу, један је од најамбициознијих грађитељских подухвата за које човечанство зна. Са својих 55 км биће најдужи тунел на свету. На њему тренутно ради 3.600 Јапанаца, и то у три смене, копајући пролаз кроз једну од најчвршћих вулканских стена. Радови на овом пројекту почели су још 1964. и сад су већ при крају. Укупно ће земље бити ископано 1,850.000 кубних метара.

БИМ И БУМ

JOE MUSIAL

КАПЕТАНЕ, ОВО ЈЕ ПРОФЕСОР ЗА ЧИТАЊЕ МИСЛИ!

ОЧАРАН САМ, КАПЕТАНЕ!

И ЈА! МОГЛИ БИСТЕ ДА МИ ПОМОГНЕТЕ!

ПССТ! ТО СУ **ОНИ**, ПРОФЕСОРЕ! ПРОЧИТАЈТЕ МИ ЊИХОВЕ МИСЛИ!

'ОЋЕТЕ ДА ИСПРОБАТЕ МОЈУ СПОСОБНОСТ, КАПЕТАНЕ? ПА ДОБРО! ДЕЧАЦИ САД СМИШЉАЈУ КАКО ДА ВАМ ПОД СТОЛИЦОМ ПОТПАЛЕ ВАТРУ!

ГЛАБ!

АЛА ПОГАЂАТЕ!

ДАЋУ ВАМ ЈА ВАТРУ ПОД СТОЛИЦОМ!

!

КАКО НАС ЈЕ САМО ПРОЧИТ'О!

НА ПРВО ДРВО!

ОХ! ОВО ЈЕ УЖАСНО! ТО ТРЕБА СПРЕЧИТИ!

УЉЕ

КАД ВАС ДОХВАТИМ...

...И КАД САМ ПРОЧИТ'О МИСАО „КУВАЊЕ У УЉУ," МОР'О САМ ДА ВАС ПОЗОВЕМ!

ТАКО!?

МАМА НАС ВОЛИ!

© King Features Syndicate, Inc., 1977. World rights reserved.

АЛИ, МАМА, НИСАМ ЈА ХТЕО ДА ИХ КУВАМ У УЉУ... САМО САМ **ПОМИСЛИО** КАКО БИ ТО БИЛО ЛЕПО!

НИШТА НЕЋУ ДА ЗНАМ! ОСТАЋЕШ ТУ ДОК ТИ ТА МИСАО НЕ ИШЧИЛИ ИЗ ГЛАВЕ!

ЧУДАН НЕКИ СВЕТ!

3-13

БОБАН

НАЈБОЉА ДЕЛА ОМЛАДИНСКЕ КЊИЖЕВНОСТИ У СТРИПУ

ЖИЛ ВЕРН: ПЕТ ДАНА У БАЛОНУ

Године 1860. велики део Африке је још неиспитан и непознат. Сахаром су владали ратнички расположени Туарези...

Дубље у унутрашњости континента живели су Банту црнци...

...И друга ратничка племена...

...У равницама Уганде и Танганјике царовали су слонови, жирафе...

...А у џунглама Анголе и Конга смрт је вребала на сваком кораку...

У то време у Лондону председник Географског друштва сазвао је састанак научника и истраживача...

Намера доктора Семјуела Фергусона је да попуни све оне празнине које сада постоје на мапи Африке!

И да би то постигао, он ће прелетети Африку у балону! Али, то је лудост!

Којим правцем ћете се кретати, Фергусоне?

Од истока према западу!

Како ћете се вратити у Енглеску?

Влада ће послати три или четири брода која ће крстарити западном афричком обалом и чекати мој долазак!

Да ли је истина да ће с вама поћи и ваш управитељ имања?

Да... извините, мораћу да вас напустим! Сутра ујутро крећемо бродом за Африку!

После састанка...

1330/1

1

Те вечери Семјуела Фергусона је посетио један његов добар пријатељ...

Стигао је господин Кенеди!

Дик, већ сам помислио да нећеш доћи!

Не знам зашто си ме звао, али желим да те одвратим од тог лудог пута!

Ма, немој!

А видиш, Дик, ја сам већ свима рекао да и ти идеш са мном!

Штаааа?

Луд си! Никад неку уки у тај балон!

Али сутрадан ујутро...

Најновије вести! Дик Кенеди, чувени ловац, летеће заједно са доктором Фергусоном!

Вести

Извините, немам времена! Чека ме доктор Фергусон!

Само једно питање! Како сте одлучили да кренете на тај опасни пут?

Одговорите нам!...

Добро... Видите, мене је, као професионалног ловца, Африка одувек привлачила!

И још док се сунце није појавило, посада балона укрцала се на брод који ће је превести до источне обале Африке...

Ако све иде по плану, за неколико дана стижемо у Занзибар, укрцавамо се у наш балон и...

...и видећемо да ли ћемо преживети или нестати негде у џунгли!

Нисте ваш много оптимистички расположени!

Дик, биће много воље воље оног тренутка када ће твоје ловачке способности морати да дођу до изражаја!

Да ловим из ваздуха?

МА, НЕ! СПУШТАЋЕМО СЕ!

НЕКОЛИКО ДАНА КАСНИЈЕ СТИГЛИ СУ У ЗАНЗИБАР. УБРЗО ЈЕ И БАЛОН БИО ПОСТАВЉЕН...

ДА НАЗДРАВИМО, ПРИЈАТЕЉИ! НАЗВАЋЕМО НАШ БАЛОН ВИКТОРИЈА!

ДИВНО ИМЕ!

ЗА ВИКТОРИЈУ И НАШЕ ПУТОВАЊЕ!

ЗА НАШ УСПЕХ!

ЈЕЛИ СВЕ СПРЕМНО ЗА ПОЛЕТАЊЕ?

ТРЕБА ЈОШ НАМИРНИЦЕ УКРЦАТИ!

ЧАС КАСНИЈЕ...

СРЕЋНО, ДОКТОРЕ ФЕРГУСОНЕ!

ХВАЛА, КАПЕТАНЕ, И ДО ВИЂЕЊА!

ВЕЛИКА АВАНТУРА ЈЕ НАЈЗАД ПОЧЕЛА...

АКО СВЕ БУДЕ ДОБРО, УСКОРО ЋЕМО СЕ ОПЕТ ВИДЕТИ!

ЧЕКАМО ВАС НА ЗАПАДНОЈ ОБАЛИ!

ЛЕТИМО, ПРИЈАТЕЉИ!

Ј... ЈА ОВО НИСАМ ОВАКО ЗАМИШЉАО!

ЗАР НИЈЕ ДИВНО! ГЛЕДАЈТЕ ТЕ ПРЕДЕЛЕ!

М... МЕНИ СЕ ВИШЕ С... СВИЂА ЧВРСТО ТЛО!

ПРВИ ДАН ЈЕ ПРОТЕКАО МИР НО. ФЕРГУСОН ЈЕ СВЕ ВРЕМЕ УЦРТАВАО НА МАПУ НОВЕ ПРЕДЕЛЕ ИЗНАД КОЈИХ СУ ЛЕТЕЛИ...

ЗА САДА СВЕ ИДЕ ПО ПЛАНУ!

КАКО ЋЕМО СЕ КРЕТАТИ НОЋУ?

ПОМОЋУ КОМПАСА И ЗВЕЗДА! АЛИ, НЕ БРИНИ...

...НОЋ ЋЕМО ПРОВОДИТИ НА ЧВРСТОМ ТЛУ!

ЕВО, ОВДЕ ЋЕМО ВАЦИТИ СИДРО!

УСКОРО ЈЕ ПАЛА НОЋ...

ЗАЛОЖИЋЕМО ВАТРУ И ВЕЧЕРАТИ!

БОЈИМ СЕ ДА ОВДЕ ИМА ДИВЉИХ ЗВЕРИ!

СНЕСИ ХРАНУ, ЏО!

СТРАЖАРИЋЕМО НА СМЕНУ!

ДИК СЕ НИЈЕ ПРЕВАРИО...

ДУУУР!

ЈА БИХ ДА СПАВАМ У БАЛОНУ! КАД ДОЂЕ НА МЕНЕ РЕД ДА СТРАЖАРИМ СПУСТИЋУ СЕ!

ЈЕСТЕ ЛИ ЧУЛИ УРЛИК?

НЕ БОЈ СЕ, ЏО! ВАТРА ЋЕ ОТЕРАТИ ДИВЉЕ ЗВЕРИ!

МОРАЋЕШ МАЛО ДА СЕ НАВИКНЕШ НА БЛИЗИНУ ЗВЕРИ!

НИЈЕ ВАЉДА ДА СИ СЕ ТОЛИКО УПЛАШИО, ЏО?

ТЕК ШТО СУ ЗАВРШИЛИ С ВЕЧЕРОМ...

СЕМЈУЕЛЕ, ПОГЛЕДАЈ!

ШТА?

ГРРР!

МОРАМ ГА УЛОВИТИ!

ДИК, ШТА СИ ТО НАУМИО? ВРАТИ СЕ!

ДАРРРГ!

ПАЗИ, СЕМЈУЕЛЕ!

ГРРР!

ДИК ЈЕ ДОКАЗАО ДА ЈЕ ВЕЛИКИ ЛОВАЦ...

УУФ! РЕКАО БИХ ДА СИ МИ СПАСАО КОЖУ!

ОВО ЈЕ НАЈЛЕПШИ ПРИМЕРАК КОЈИ САМ УЛОВИО!

ОВО ИПАК НИЈЕ ВРЕМЕ ЗА ЛОВ, ДИК! ВРАТИМО СЕ...

ЏО СИГУРНО УМИРЕ ОД СТРАХА!

СТАНИ! ЧУЈЕМ НЕКИ ШУМ!

ААДХ! УПОМООЋ!

ТО ЈЕ ЏО! НЕШТО МУ СЕ ДОГОДИЛО!

НЕ РАЗУМЕМ! ПА ОН ЈЕ У БАЛОНУ!

ПОЖУРИМО!

АХ!

ИЗГЛЕДА ДА СМО ПОГРЕШИЛИ ПУТ! У СВАКОМ СЛУЧАЈУ НИСМО ДАЛЕКО! ЧУЈЕ СЕ ЏО...

УПОМООЋ!

ДИК! ШТА? ГДЕ СИ?

СТАРИ ЛОВАЦ ЈЕ УПАО У ЗАМКУ КОЈА СЕ ПОСТАВЉА СЛОНОВИМА...

ДО ЂАВОЛА! ОВО БАШ НИЈЕ МОРАЛО ДА МИ СЕ ДОГОДИ!

ДИК, ЈАВИ СЕ!

КУД ЛИ ЈЕ НЕСТАО?

УПО-МОК!

ФЕРГУСОН ЈЕ ЗАПА-ЊЕНО ГЛЕ-ДАО У БА-ЛОН...

ЧОПОР МАЈМУНА!

УЧИНИТЕ НЕШТО! ГОТОВ САМ!

ПОКУШАЋУ ДА ИХ ОТЕРАМ!

БАНГ!

КОЛИКО ИХ ИМА!

УХ! ХВАЛА ВАМ! А ГДЕ ЈЕ КЕНЕДИ?

ЗАСТАО ЈЕ! ИДЕМ ДА ВИДИМ ЗАШТО!

ВРАТИТЕ СЕ БРЗО! БОЈИМ СЕ ДА ОСТАНЕМ САМ!

ЗА ТО ВРЕМЕ...

ПУСТИЋУ ЈЕ ДА МИ СЕ ЈОШ ПРИБЛИЖИ, А ОНДА ЋУ ПУЦАТИ!

ДИК! ДИК!

ТАДА ЈЕ ОДЈЕКНУО ПУЦАЊ...

ИЗ ОНОГ ПРАВЦА ЈЕ ДОПРО!

И УБРЗО...

ДИК!

ИЗВУКИ КЕШ МЕ ПОМОЋУ ЛИЈАНА!

И ТАКО...

КАДА СУ СЕ ВРАТИЛИ У ЛОГОР...

СКУВАЋУ ВАМ КАФУ...

ОВА НОЋ НАМ ЈЕ ПРОШЛА ДОСТА БУРНО!

НЕКЕ БИТИ И ПОСЛЕДЊА, СИГУРАН САМ!

КАДА ЈЕ СВАНУЛО...

НЕШТО СЕ НЕ ОСЕЋАМ НАЈБОЉЕ!

НИЈЕ ТИ НИШТА! САМО СИ СЕ ПРЕПАО ОНИХ МАЈМУНА!

ХЕЈ! ПА ТИ ИМАШ ГРОЗНИЦУ!

ЏО СЕ ОЗБИЉНО РАЗБОЛЕО, ПА СУ ОДЛОЖИЛИ ЛЕТ ЗА НЕКОЛИКО ДАНА...

МИСЛИО САМ ДА ЋЕ НАШЕ ПУТОВАЊЕ ТРАЈАТИ ЈЕДНУ НЕДЕЉУ...

ПОТРУДИКУ СЕ ДА НАДОКНАДИМО ОВО ВРЕМЕ!

ПЕТОГ ДАНА СУ СЕ ОПЕТ НАШЛИ У ВАЗДУХУ. ДУВАО ЈЕ ПОВОЉАН ВЕТАР...

ГЛЕДАЈТЕ! СПУСТИМО СЕ МАЛО! ХОЋУ ИЗБЛИЗА ДА ВИДИМ ОНАЈ ПРИЗОР!

ДОМОРОЦИ МИСЛЕ ДА СМО НАТПРИРОДНА БИЋА!

ШТА ЋЕМО АКО ПОЧНУ ДА НАС ГАЂАЈУ СВОЈИМ СТРЕЛАМА?

ИСТА СЦЕНА СЕ ПОНАВЉАЛА СВАКИ ПУТ КАДА БИ ПРЕЛЕТАЛИ ИЗНАД НЕКОГ СЕЛА...

СЈАЈНО! УЦРТАО САМ СВЕ ПРЕДЕЛЕ ИЗНАД КОЈИХ СМО ПРЕЛЕТЕЛИ!

ЈЕДНОГ ПОПОДНЕВА УГЛЕДАЛИ СУ ВЕЛИКО ДОМОРОДАЧКО СЕЛО...

ОВДЕ ЋЕМО СЕ СНАБДЕТИ ВОДОМ И ХРАНОМ!

ГОАЛА-ТУ-КАЛАМУА! БУНГАВУ-ЛУА!

КАДА СУ СЕ ФЕРГУСОН И ЊЕГОВИ ПРИЈАТЕЉИ СПУСТИЛИ НА ЗЕМЉУ...

БУНГАВУ-ЛУА, ЛУА, ЛУА!

РАЗУМЕМ ЊИХОВ ЈЕЗИК! МИСЛЕ ДА СМО ДОШЛИ СА МЕСЕЦА!

ЈЕ ЛИ ТО ДОБРО ИЛИ ЛОШЕ?

ЗА САДА ЈЕ ДОБРО! ПОГЛЕДАЈ ШТА НАМ ДОНОСЕ!

НЕ УЛИВАЈУ МИ МНОГО ПОВЕРЕЊА!

КОМАГУА! КОМАГУА!

КО ЈЕ САД ОВАЈ?

ВРАЧ! КАЖЕ ДА ЈЕ ЊИХОВ КРАЉ ТЕШКО БОЛЕСТАН И ДА МИ...

...КАО „ИЗАСЛАНИЦИ СА МЕСЕЦА", МОЖЕМО ДА ГА ИЗЛЕЧИМО!

ЦО, ДОНЕСИ МИ МОЈУ ТОРБУ С ЛЕКОВИМА!

УБРЗО КОД КРАЉА...

ЖИВ ЈЕ, АЛИ МИСЛИМ ДА ЗА ЊЕГА НИШТА НЕ МОЖЕМО ДА УЧИНИМО!

ВРАЧ КАО ДА ЈЕ РАЗУМЕО ДОКТОРА ФЕРГУСОНА...

ГАОЛА, ТУА-ВАНГИ!

КАЖЕ ДА ЋЕ НАС УБИТИ АКО ГА НЕ ИЗЛЕЧИМО!

ЕВО МЕ, ДОКТОРЕ! ЗНАТЕ ДА СЕ НАПОЉУ ОКУПИЛО ЧИТАВО СЕЛО И СВИ НОСЕ КОПЉА...

ЛОШЕ НАМ СЕ ПИШЕ! А ОВАЈ ЈАДНИК ЈЕ УПРАВО ИЗДАХНУО!

ШТА ДА РАДИМО?

РЕЋИ ЋУ ВРАЧУ ДА МОЈ ЛЕК ПОЧИЊЕ ДА ДЕЛУЈЕ ТЕК КРОЗ ЈЕДАН ЧАС!

ЗА ТО ВРЕМЕ ЋЕМО СЕ УКРЦАТИ У БАЛОН И ШТО ПРЕ ОДМАГЛИТИ ОДАВДЕ!

ЗА ТО ВРЕМЕ ЋЕМО СЕ УКРЦАТИ У БАЛОН И ШТО ПРЕ ОДМАГЛИТИ О-ДАВДЕ!

10

10

АЛИ КАДА СУ НАПУСТИЛИ КОЛИБУ...

НЕКЕ БИТИ ТАКО ЈЕДНОСТАВНО КАО ШТО САМ МИСЛИО!

ФЕРГУСОН СЕ ОБРАТИО ВРАЧУ...

ТОНГАВАИ-ТУА! КАДОРИ-ГВАНА!

РЕКАО САМ МУ ДА МОРАМ ДА УЗМЕМ ДРУГИ ЛЕК ИЗ НАШЕГ БАЛОНА!

ВИ САМО ИДИТЕ ЗА МНОМ!

АЛИ ВРАЧ ИМ НИЈЕ БАШ МНОГО ВЕРОВАО...

БУНТУ-АКАЛА! НОГУВАНА!

БРЗО! СХВАТИЛИ СУ ДА ХОЋЕМО ДА ПОБЕГНЕМО!

БОНГОА-ВУЛА!

ХЕЈ! ВРАЧ СЕ УХВАТИО ЗА ЛЕНГЕР!

УУХ! У ПОСЛЕДЊЕМ ТРЕНУТКУ!

КАДА ЈЕ ВРАЧ ВИДЕО КОЛИКО СЕ ВИСОКО НАШАО У ВАЗДУХУ...

ААААХ!

ХА, ХА, ХА!

ДОБРО ЈЕ! ПАО ЈЕ НА ЈЕДНУ КОЛИБУ!

СПАСЛИ СМО КОЖУ, АЛИ СМО БЕЗ ВОДЕ И ХРАНЕ!

СУТРА УЈУТРО ЋЕМО СЕ ПОБРИНУТИ ЗА ТО!

ДА БИ НАДОКНАДИЛИ ИЗГУБЉЕНО ВРЕМЕ, ЛЕТЕЛИ СУ ЦЕЛУ НОЋ...

СУТРАДАН..

ОВДЕ ЋЕМО СЕ НЕГДЕ СПУСТИТИ!

УХ! УМИРЕМ ОД ГЛАДИ!

ЈА!

АЛИ, ПРОШЛО ЈЕ НЕКОЛИКО САТИ, А ОНИ ЈОШ НИСУ МОГЛИ ДА БАЦЕ СИДРО...

НИГДЕ КРАЈА ЏУНГЛИ!

НАЗИРЕ СЕ ПУСТИЊА У ДАЉИНИ!

ОБЛАЦИ СЕ ГОМИЛАЈУ! БИЋЕ КИШЕ!

ДУВА ВЕТАР! РАСТЕРАЋЕ ИХ!

И НАЈЗАД ТО ПОПОДНЕ...

ХЕЈ! ВОДА!

ИЗГЛЕДА ДА ЈЕ ОАЗА!

ТУ ЋЕМО СЕ СПУСТИТИ!

ВОДЕ!

АЛИ, НА ЊИХОВО РАЗОЧАРАЊЕ...

САМО НАМ СЕ ПРИЧИНИЛО!

ГЛАДНИ И ЖЕДНИ ОПЕТ СУ СЕ УКРЦАЛИ НА ВИКТОРИЈУ...

БИЛА ЈЕ ТО МУЧНА НОЋ ЗА СВУ ТРОЈИЦУ. КАДА ЈЕ СВАНУЛО...

ХЕЈ! ЧУЈЕТЕ ЛИ НЕКУ БУКУ?

НИСУ НИ ПРЕТПОСТАВЉАЛИ КАКВА ИМ ОПАСНОСТ ПРЕТИ...

КАО ДА ЈЕ УРАГАН!

ТО ЈЕ САМУМ! ПУСТИЊСКИ ВЕТАР!

НЕБО СЕ ОДЈЕДНОМ ЗАМРАЧИЛО...

БРЗО! ИЗБАЦИМО БАЛАСТ!

ВЕТАР ИХ ЈЕ БАЦАО ТАМО-АМО...

СКРЕНУЛИ СМО С НАШЕГ ПУТА!

ПЕШЧАНА БУРА ЈЕ ТРАЈАЛА НЕКОЛИКО ЧАСОВА И НАЈЗАД...

ГЛЕДАЈТЕ!

ОАЗА! СИГУРАН САМ!

ФАТАМОРГАНА, ЏО!

НЕМАМ СНАГЕ ДА СЕ ПОМЕРИМ!

ЧО ЈЕ МОРАО САМ ДА СЕ ПОБРИНЕ ЗА СПУШТАЊЕ ЈЕР СУ ФЕРГУСОН И ДИК БИЛИ ПОТПУНО ИСЦРПЉЕНИ...

ШТА РАДИ ТАЈ МАЛИ? КО МУ ЈЕ РЕКАО ДА БАЦИ СИДРО?

ПОГЛЕДАЈТЕ! НИСАМ СЕ ПРЕВАРИО!

ВОДА!

ДИК, СИЛАЗИ!

ВОДЕ... ВОДЕ...

ШТА ТИ ЈЕ? ЗАШТО ЗАСТАЈКУЈЕШ?

ОСЕЋАМ ОПАСНОСТ!

ДИК, ТЕБИ НИЈЕ ДОБРО!

ИЗА ОНОГ ДРВЕЋА...

У ТОМ ТРЕНУТКУ...

ПАЗИТЕ!

ИАКО ИСЦРПЉЕН, ДИК НИЈЕ ПРОМАШИО...

ЊЕГОВИ ПРИЈАТЕЉИ СУ СТАЈАЛИ ПО СТРАНИ ДРХТЕЋИ ОД СТРАХА...
СЈАЈАН СИ, ДИК!
УУХ!

ХАЈДЕ, ПОЛАЗИТЕ! ЗАР НИСТЕ ЖЕДНИ?

ВО-ДА!
НАЈ-ЗАД!

ДИК ЈЕ МАЛО КАСНИЈЕ УБИО АНТИЛОПУ ТАКО ДА СУ УТОЛИЛИ ГЛАД,

ПОШТО СУ СЕ СНАБДЕЛИ ХРАНОМ И ВОДОМ...

ЛЕТЕЛИ СУ ИЗНАД ДИВНИХ ПРЕДЕЛА, ПА ИМ СЕ ВРАТИЛА И НАДА У УСПЕХ...
НИЈЕ НАМ ЈОШ МНОГО ОСТАЛО...

ХЕЈ, ВИДИТЕ
15

КАДА СУ ФЕРГУСОН И КЕНЕДИ ПОГЛЕДАЛИ ДОЛЕ...
ПАЗИ, ДИК!

БАНГ!
БАНГ!
ТУАРЕЗИ! ХОКЕ ДА СЕ ДОМОГНУ НАШЕГ БАЛОНА!
ФИЗУ!
ФИЗУ!
ПРЕПУСТИ ИХ МЕНИ!
АААХ!
БАНГ!
И ТАДА...
УРА! БЕЖЕ!
СХВАТИЛИ СУ ДА СМО У БОЉЕМ ПОЛОЖАЈУ ОД ЊИХ!
ДВА ДАНА КАСНИЈЕ СТИГЛИ СУ КОД ЈЕЗЕРА ЧАД...
НА ДОБРОМ СМО ПУТУ, ПРИЈАТЕЉИ!
САМО ДА НАМ СЕ НИШТА НЕ ДОГОДИ ДОК ЛЕТИМО ИЗНАД ЊЕГА!
ИЗНЕНАДА, ДИК ЈЕ ПРИМЕТИО НЕШТО...
ТЕ ПТИЦЕ... АКО СЕ НЕ ВАРАМ... ТО СУ ОРЛОВИ!
ПРОПАЛИ СМО АКО ИДУ НА НАС!

УЗМИТЕ ПУШКЕ! ДА ПОКУШАМО ДА ИХ РАСТЕРАМО!

ОРЛОВИ СУ ВЕЋ ОКРУЖИЛИ ВИКТОРИЈУ...

ПУЦАЈТЕ БЕЗ ПРЕСТАНКА!

НА ОВАКО НЕШТО НИКО НИЈЕ РАЧУНАО...

ДО ЂАВОЛА! ПРОВУШИЛИ СУ НАМ БАЛОН!

БАЦИТЕ БАЛАСТ! СПУСТИЋЕМО СЕ!

БРЗО ЈА ЋУ ДА ПУЦАМ!

НИШТА НЕ ВРЕДИ! НЕКЕ ДА НАС ОСТАВЕ НА МИРУ!

ИЗНЕНАДА...

ЦО!

НА СЕМЈУЕЛОВО И ДИКОВО ЗАПРЕПАШЋЕЊЕ...

УЧИНИО ЈЕ ТО ДА БИ НАС СПАСАО!

БАЛОН НИЈЕ БИО МНОГО ОШТЕЋЕН И НАСТАВИО ЈЕ ДА СЕ КРЕЋЕ НОШЕН ВЕТРОМ...

ОРЛОВИ СУ СЕ РАЗБЕЖАЛИ! СПУСТИЋЕМО СЕ...

Бацили су сидро на обали Чада...

ЧУО САМ ЗА ГУСАРЕ СА ЧАДА! НАДАМ СЕ ДА НЕЋЕМО НАЛЕТЕТИ НА ЊИХ!

ПОТРАЖИЋЕМО ЏОА! НЕ МОГУ ДА ВЕРУЈЕМ ДА ЈЕ МРТАВ!

Залепили су рупу на балону да не би излазио гас, и онда...

ТРАГАЋЕМО ДОК ГА НЕ НАЂЕМО!

Али, пала је ноћ а од Џоа ни трага...

НЕ ВРЕДИ ДА ИДЕМО ДАЉЕ! ВРАТИМО СЕ!

НАСТАВИЋЕМО С ТРАГАЊЕМ КАД СВАНЕ!

Сутрадан ујутро Фергусон је осматрао из балона...

ХМ! ДИК!

ВИДИМ ЈЕДНУ ГРУПУ ЉУДИ КАКО ПРОГОНЕ НЕКОГ!

МОЖДА ЈЕ ТО, ЏО!

ПЕЊИ СЕ! ИМАМ ИДЕЈУ!

И тако...

ШТА СИ НАУМИО?

ЗАР ТИ НИЈЕ ЈАСНО?

ХОКУ ДА СЕ ПРИБЛИЖИМ ТИМ ТИПОВИМА И АКО ГОНЕ ЏОД ЛАКШЕ ЋЕМО МУ ПОМОЋИ ИЗ ВАЗДУХА!

И САМО НЕКОЛИКО МИНУТА КАСНИЈЕ...

ШТА СИ УГЛЕДАО?

ЏОД!

ЖИВ ЈЕ! ЈУРЕ ГА ГУСАРИ СА ЧАДА!

ШТА СЕ, У СТВАРИ, ДОГОДИЛО С ЏООМ...

ДА БИ ОТЕРАО ОРЛОВЕ, СКОЧИО ЈЕ ИЗ БАЛОНА...

НА СРЕЋУ, ПАО ЈЕ У ЈЕЗЕРО...

НАДАМ СЕ ДА САМ ИМ ПОМОГАО ДА СЕ ОСЛОБОДЕ ОНИХ НАПАСНИКА!

САЧЕКАО ЈЕ ДА СВАНЕ...

ПОКУШАЋУ ДА УТВРДИМ ПРАВАЦ КРЕТАЊА ВИКТОРИЈЕ!

ЈАЛИ, ГУСАРИ СУ ГА ПРИМЕТИЛИ...

У ПОСЛЕДЊЕМ ТРЕНУТКУ ВИДЕО ГА ЈЕ ФЕРГУСОН...

МОРАМО ГА СПАСТИ!

САМ И БЕЗ ОРУЖЈА, ЏО ЈЕ ИЗГУВИО СВАКУ НАДУ У СПАСЕЊЕ, АЛИ...

ХЕЈ! ЕНО ВИКТОРИЈЕ!

ЕВО ТИ УЖЕ, ЏО!

НЕОБИЧАН БАЛОН И КЕНЕДИЈЕВА ПУШКА РАСТЕРАЛИ СУ ГУСАРЕ...

ЈОШ МАЛО, ЏО!

ФЕРГУСОН И КЕНЕДИ НИСУ ИМАЛИ РЕЧИ КОЈИМА ВИ СЕ ЗАХВАЛИЛИ МЛАДИЋУ ЗА ОНО ШТО ЈЕ УЧИНИО ЗА ЊИХ...

НЕ ПРЕТЕРУЈТЕ! ЕВО, САДА СТЕ И ВИ ИЗЛОЖИЛИ СВОЈЕ ЖИВОТЕ ОПАСНОСТИ ДА БИСТЕ СПАСЛИ МЕНЕ!

НЕКОЛИКО ДАНА МИРНО СУ ЛЕТЕЛИ...

ГЛЕДАЈТЕ! РЕКА!

УПРАВО СУ СЕ НАЛАЗИЛИ ИЗНАД СЕНЕГАЛА, КАД...

ОБЛАЦИ СЕ ГОМИЛАЈУ! СПРЕМА СЕ НЕВРЕМЕ!

ПАЗИТЕ НА БАЛАСТ!

И УСРЕД ОЛУЈЕ...

РУПА НА БАЛОНУ!

НЕЕ!

ЗАР САД, НА ПРАГУ ПОБЕДЕ?

БИО ЈЕ ОВО НАЈКРИТИЧНИЈИ ТРЕНУТАК У ТОКУ ЊИХОВОГ ПУТОВАЊА.

МОРАЋЕМО ДА БАЦИМО СИДРО, СЕМЈУЕЛЕ!

ЈА НЕ БИХ! УПРАВО СЕ НАЛАЗИМО У НАЈДИВЉИЈЕМ КРАЈУ АФРИКЕ!

АЛИ, У БАЛОНУ ЈЕ БИЛО СВЕ МАЊЕ ГАСА...

НЕКО РАТНИЧКО ПЛЕМЕ НАС ЈЕ УГЛЕДАЛО! БАЦИМО САВ ТЕРЕТ!

И, ПАЗИ, НЕМА ВИШЕ ЛУДОСТИ! АКО ТРЕБА ДА УМРЕМО, ЗАЈЕДНО ЋЕМО!

У РЕДУ!

ВИКТОРИЈА ЈЕ НАСТАВИЛА ДА СЕ СПУШТА...

ГОТОВО ЈЕ С НАМА!

ЗАР САДА...

ЧУО СЕ ВЕЋ ПОКЛИЧ ЦРНАЧКОГ ПЛЕМЕНА...

ААУУИИИ!

ИЗГЛЕДА ДА НИСУ ПРИЈАТЕЉСКИ РАСПОЛОЖЕНИ ПРЕМА НАМА!

БАЛОН ЈЕ ВЕЋ ДОДИРИВАО КРОШЊЕ ДРВЕЋА...

ЦЦ, НЕЋЕШ ВАЉ ДА ОПЕТ?

СТАНИ!

ЦО ЈЕ ОПЕТ НЕШТО НАУМИО...

САМО ХОЋУ ДА УЧВРСТИМ ГОНДОЛУ!

ТАДА...

УРАААА!

ХАЈДЕ, ПЕЊИ СЕ! НИСАМ ВЕРОВАО ДА СИ СПОСОБАН ЗА СВЕ ОВО, ЏО!

КАД БИ ОВАЈ НАШ БАЛОН ЈОШ МАЛО ИЗДРЖАО!

ДРЖИМО СЕ ЧВРСТО ЗА КОНОПЦЕ!

ЗАПАДНА ОБАЛА НИЈЕ ДАЛЕКО!

НА ЊИХОВУ СРЕЋУ, ВЕТАР ЈЕ БИО ПОВОЉАН...

АЛИ У БАЛОНУ ЈЕ БИЛО СВЕ МАЊЕ ГАСА...

ДРЖИТЕ СЕ!

ГОТОВИ СМО!

И НЕДАЛЕКО ОД ЊИХ, ЕНГЛЕСКИ БРОДОВИ СУ КРСТАРИЛИ ЗАПАДНОМ АФРИЧКОМ ОБАЛОМ ОЧЕКУЈУЋИ ЊИХОВ ДОЛАЗАК...

СВЕ ВИШЕ ВЕРУЈЕМ ДА СЕ НЕКЕ ВРАТИТИ!

ТРЕБАЛО ЈЕ ДА СЕ ПОЈАВЕ ЈОШ ПРЕ ТРИ НЕДЕЉЕ!

ХМ! МОЖДА НИКАДА НЕЋЕМО САЗНАТИ КАКО СУ ЗАВРШИЛИ!

СВЕ НОВИНЕ У СВЕТУ ПИСАЛЕ СУ О ЊИМА...

ВЕСТИ ИСТРАЖИВАЧА ОД ИСТРАГА БРОДОВИ УЗАЛУД ЧЕКАЈУ ЊИХОВ ПОВРАТАК

НИКО ВИШЕ НИЈЕ ВЕРОВАО ДА СУ МЕЂУ ЖИВИМА...

СИГУРНО СУ ИХ РАСТРГЛЕ ДИВЉЕ ЗВЕРИ!

ИЛИ ИМ СЕ БАЛОН СРУШИО НЕГДЕ У ЏУНГЛИ!

НЕШТО СЛИЧНО ИМ СЕ ЗАИСТА ДОГОДИЛО...

Викторија се срушила усред џунгле, међу дивље звери...

Али били су живи...

У балону више није било гаса...

Пазите! Држите се чврсто!

Неколико сати касније, пошто су се мало опоравили од задобијених удараца...

Налазимо се на територији Сенегала...

И најзад, после неколико дана пешачења...

Стража, овамо!

За Семјуела, Дика и Џоа ово је био најсрећнији дан...

Успели смо!

А то значи да је и обала близу!

Приређен им је сјајан дочек...

Добро дошли! Срећан сам што први могу да вам честитам...

...И стиснем руку!

НЕДЕЉУ ДАНА КАСНИЈЕ...

ЛОН-ДОН!

НАЈ-ЗАД!

КОД КУ-КЕ СМО, ПРИЈАТЕ-ЉИ!

УРААА! УРААА!

ЕКСПЕДИЦИЈА ДОКТОРА ФЕРГУСОНА УСПЕШНО ОБАВИЛА СВОЈ ЗАДАТАК...

ДИК ЈЕ НЕКОЛИКО ДАНА ПРОВЕО КОД ФЕРГУСОНА...

ЗАШТО НЕ ОСТАНЕШ ЈОШ МАЛО, ДИК?

КЕТРИН, МОЈА ДОМАЋИЦА, СИГУРНО ЈЕ НЕСТРПЉИВА ДА ME ВИДИ!

И ЗНАЈ, АФРИКУ КУ МОЖДА ОПЕТ ПОСЕТИТИ, АЛИ КАО ЛОВАЦ. БАЛОНОМ ВИШЕ НИКАД!

ЈО, РАЗМИШЉАО САМ О ТЕБИ! ОДЛУЧИО САМ ДА ТЕ ШКОЛУЈЕМ! ТИ СИ ТО ЗАСЛУЖИО!

ПА... ТО ЈЕ ДИВНО!

НИКАДА НЕЋЕМО ЗАБОРАВИТИ КАКО СМО ПРЕШЛИ ОВАЈ КОНТИНЕНТ ОД ИСТОКА ДО ЗАПАДА!

АФРИКА

КАДА СЕ ДИК ПОЈАВИО У СВОЈОЈ КУЋИ...

ВРАТИЛИ СТЕ СЕ!

ДА ЗНАТЕ КОЛИКО САМ БРИНУЛА!

НИКАДА ВИШЕ НЕЋУ ПОЋИ НА ТАКАВ ПУТ!...

...НИТИ УЋИ У БАЛОН!

КРАЈ

ЈАЛИ ДОКТОР ФЕРГУСОН ЈЕ БИО СИГУРАН ДА ЋЕ ДИК ОПЕТ ЛЕТЕТИ С ЊИМ БАЛОНОМ, САМО АКО ГА ОН ПОЗОВЕ.

У ИДУЋЕМ БРОЈУ КОМПЛЕТАН СТРИП: **Заморче**

ГОПАЈ

By Bud Sagendorf

БАШ ЈЕ ОЛИВА К'О КАКВО ВЕЛИКО ДЕТЕ!

УРАААА!

КАКО САМО УЖИВА ДОК СЕ ИГРА С КИЋОМ!

ПОПАЈУ!

ПОПАЈУ! ПОМАГАЈ!

?

ДОЂИ БРЗО! ОЛИВА ЈЕ У ГРДНОЈ НЕВОЉИ !

ШТА ЈОЈ ЈЕ?

МА ПОЖУРИ!

ЕНО ЈЕ!

© King Features Syndicate, Inc., 1977. World rights reserved.

ООХ!?

?

?

!

ИГРАЛИ СМО СЕ ЖМУРКЕ ПА ЈЕ 'ТЕЛА ДА СЕ САКРИЈЕ!

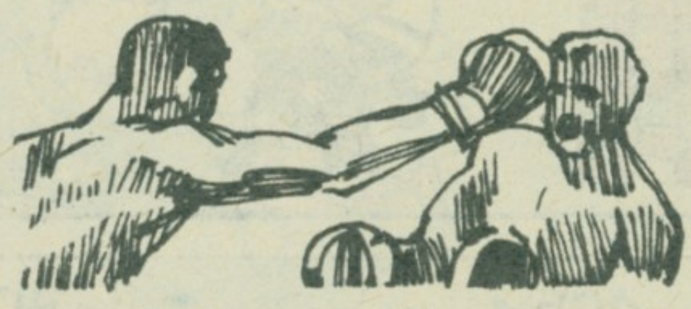
!

?

ГРАДИЛИШТЕ

Bud Sagendorf 2-13

СМРТОНОСНИ КРОШЕ

Надајући се да ће се догодити чудо, менаџер Качем није хтео да прекине неравноправну борбу. Мур за њега није више био пријатељ ни брат, већ гомила изгубљених пара!

Лос Анђелес половином марта 1963. године. „Доџерс стадион" ври од гледалаца: има их преко 26.000. Још се, у последњем часу, склапају опкладе. Ко ће бити нови шампион света у перолакој категорији? Славни, мада већ у годинама, Арчи Мур, имењак бившег првака у полутешкој категорији, или млади Шугер Рамос који је одједном, као метеор, заблистао на боксерском небу?

Организатори меча задовољно трљају руке: чиста добит износи четврт милиона долара.

Арчи Мур је у свлачионици сасвим миран. Зар ће га да уплаши један меч, па била то борба и против Рамоса који има брзе ноге и страховит ударац?

Муров менаџер Качем је забринут. Добро зна да Арчи, верујући у своју срећну звезду и снагу, није тренирао како треба. Уместо да је отишао у планину, како је то увек раније чинио, Арчи је тренирао у граду. На тренинг није долазио трчећим кораком, него у луксузном аутомобилу. Тек када су новинари то открили, црни шампион је отишао у брда да би сачувао углед савесног спортисте, али је то учинио прекасно.

Качем је забринут из два разлога. Прво, Арчи је његов пријатељ и он га воли као много млађег брата. Друго, а то је ипак важније, Арчи је за Качема рудник долара. За свега четири године, у својој двадесет деветој години, Арчи је сна гом песница и вештином зарадио чистих 350.000 долара.

СЕНЗАЦИЈА НА ПОМОЛУ

Борци су се попели на ринг. Стадион је одјекнуо од аплауза, повика и ресних звиждука.

Арчи се руковао с противником и стао у свој угао, лежерно се ослонивши на конопце. Безбрижно је очекивао почетак борбе.

Шугер Рамос је, напротив, нервозно скакутао у свом углу. Свима је било јасно да зазире од великог противника.

Одјекнуо је гонг. Мур је полако кренуо према средини ринга. Шугер, решен да изненађењем већ у почетку меча стекне извесну предност, полетео је са свог места гипким мачјим корацима и, пре него што је црни шампион могао да се снађе, засуо га серијом кратких, али јаких удараца коју је завршио страховитим левим директом.

Мур се затетурао. Рефлекси су га издали. Није предвидео да ће га противник напасти без икаквог респекта, па после првог ударца није успео да избегне и оне који су следили.

Стадионом је завладала паклена галама.

Шугер је непрекидно нападао. Као оса је облетао око збуњеног шампиона и обасипао га ударцима.

Друга рунда — иста слика. Рамос Шугер удара све јаче. Прима, истина, и он понеки ударац, али то нису ударци оног старог Арчија, прецизни и убојити, који падају на најосетљивија места на лицу и телу.

Трећа рунда — Мур крвари. Храбро гута крв и очајнички се брани. Већ је свима јасно коме се осмехује победа. Шугер је бржи, свежији, јачи. Само чудо може да спаси искусног шампиона.

То добро зна и Арчи Мур. Јасно му је да само једним јаким, изненадним, прецизним ударцем песнице који ће покосити захукталог младића, може ситуацију да окрене у своју корист.

Пета рунда. Шугерова левица све силовитије пада на главу и плексус уморног шампиона. После једног снажног крошеа из Мурових уста испада штитник за зубе. Шугер то примећује и не гађа више тело, него само лице. Професионални бокс је без милости, победа је важнија од било каквог фер-плеја. Победа је гомила новца, а ниједан боксер не може да буде сигуран да ће још који пут победити.

Осма, девета рунда. Арчи Мур се тетура, посрће, покрива лице песницама. Само с времена на време узмахује десницом, али она увек удара у празно. И док његова песница јалово фијуче кроз ваздух, Шугерове се све болније забијају у његово тело.

У многољудној арени делиријум. Право је чудо како се Мур још држи на ногама.

Менаџер Качем зна да је све изгубљено, али се још нада у чудо, па не прекида неравноправну борбу. Мур за њега није више ни пријатељ, ни брат, Мур је сад само гомила изгубљених пара. Менаџер више не верује да би тешка Арчијева шака могла пронаћи небрањено место на телу све агресивнијег Шугера Рамоса.

Десета рунда као и све остале. Крошеи, директи, аперкати ломе Мурово исцрпљено тело. Један страховит леви кроше обара шампиона. Мур се згрчио на поду. Тешко дишући чека да судија одброји до осам. Онда се клецајући диже.

КРАЈ ЈЕДНЕ ЗВЕЗДЕ

Пре него што је Мур успео да се сасвим ослони на ноге, Шугер Рамос још једном немилосрдно узмахује левицом и још једним крошеом баца исцрпљеног ривала у конопце.

Шампион виси у конопцима. Неконтролисаним кретањима покушава да их се ослободи.

Менаџер Качем најзад да је судији знак да прекине борбу.

Мур се повијених ногу довлачи до свог угла и тешко се спушта на столицу.

— Зашто си то учинио? — у његовом гласу се меша ју срџба и сузе. — **Могу још да се борим. Још нисам изгубио!**

Качем га тапше по знојавом окрвављеном рамену.

— Не, Арчи! — скрива поглед од бившег шампиона. — **Доста је за вечерас. Имаћеш још прилике!**

Арчи Мур се тромим кораком враћа у гардеробу. Опкољавају га новинари.

— Није био мој дан! — нерасположено говори Мур бришући крв која још тече са усана. — **Вечерас ми ни шта није полазило од руке. Индиспонираност! Ништа друго, незгодан дан!**

Обасипају га питањима док блицеви севају. Он ништа не чује. Чини му се да је загњурен у некакво лепљиво тесто.

— Боли ме глава! — жали се менаџеру. — **Страшно ме боли глава! Боли!**

На помодрело око ставили су му термофор с ледом. Изговорио је још неколико неразумљивих речи, неконтролисано се насмејао, а он да му је глава пала на груди. Онесвестио се.

Хитно су га одвезли у Вајт Меморијал болницу. Неурохирург Фогел га је прегледао и рекао Качему:

— Где сте били до сада? Унутрашња повреда мозга. Операција немогућа!

СУДИЈА СЕ БРАНИ

Конзилијум лекара сложио се с дијагнозом доктора Фогела.

— Треба сачекати да се поврати из коме! — гласио је закључак. **— Можда ће мо онда моћи да га оперишемо!**

Арчи Мур се више није освестио.

Жена је бдела над њим једва чујно јецајући. Кад је после дванаест часова издахнуо доживела је нервни слом. Час се смејала, час јаукала, а онда неразумљиво нешто говорила. Једино што је схватљиво могла да изговори била су имена њено петоро деце.

Новине, радио и телевизија сложно су се окомиле на судију Џорџа Латкуа што није прекинуо меч и тако спречио убиство на ringu. Латку се бранио:

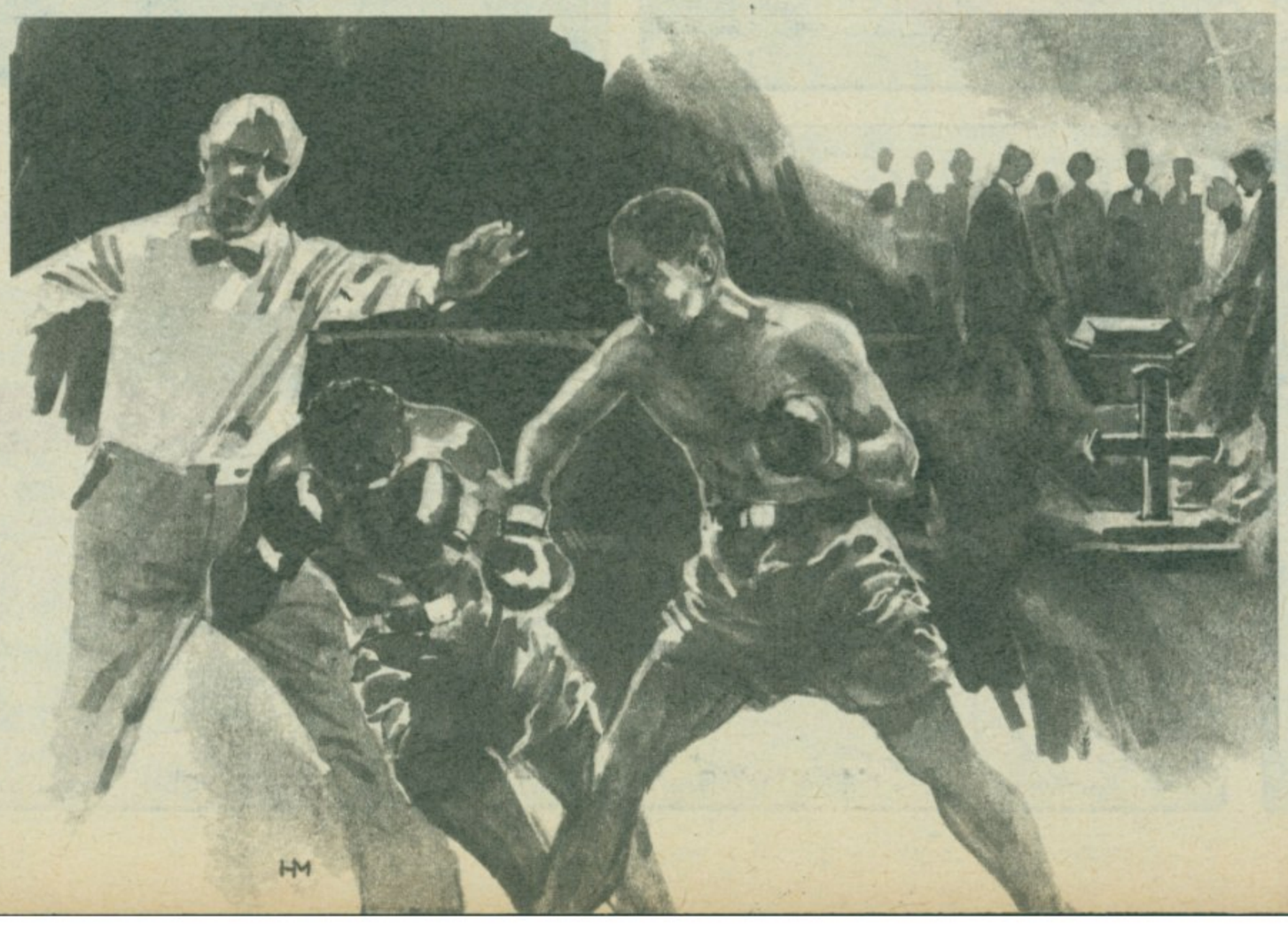
— Не знам како то да објасним! Нисам знао да је дотле дошло. Арчи Мур, ко је то могао да помисли? Пажљиво сам га посматрао у десетој, кобној рунди. Из раз његових очију био је сасвим нормалан. Једино су ме забрињавале његове ноге. Ноге су му од прве рунде подрхтавале, нису га служиле као иначе!

Тако је у професионалном боксерском ringu пала две стотине шеснаеста жртва. Прва је био Валтер Круг. Њега је 6. децембра 1897. године у Лондону победио Џими Бари у мечу за првенство света у перолакој категорији. Одмах после меча Круг је умро од излива крви у мозак.

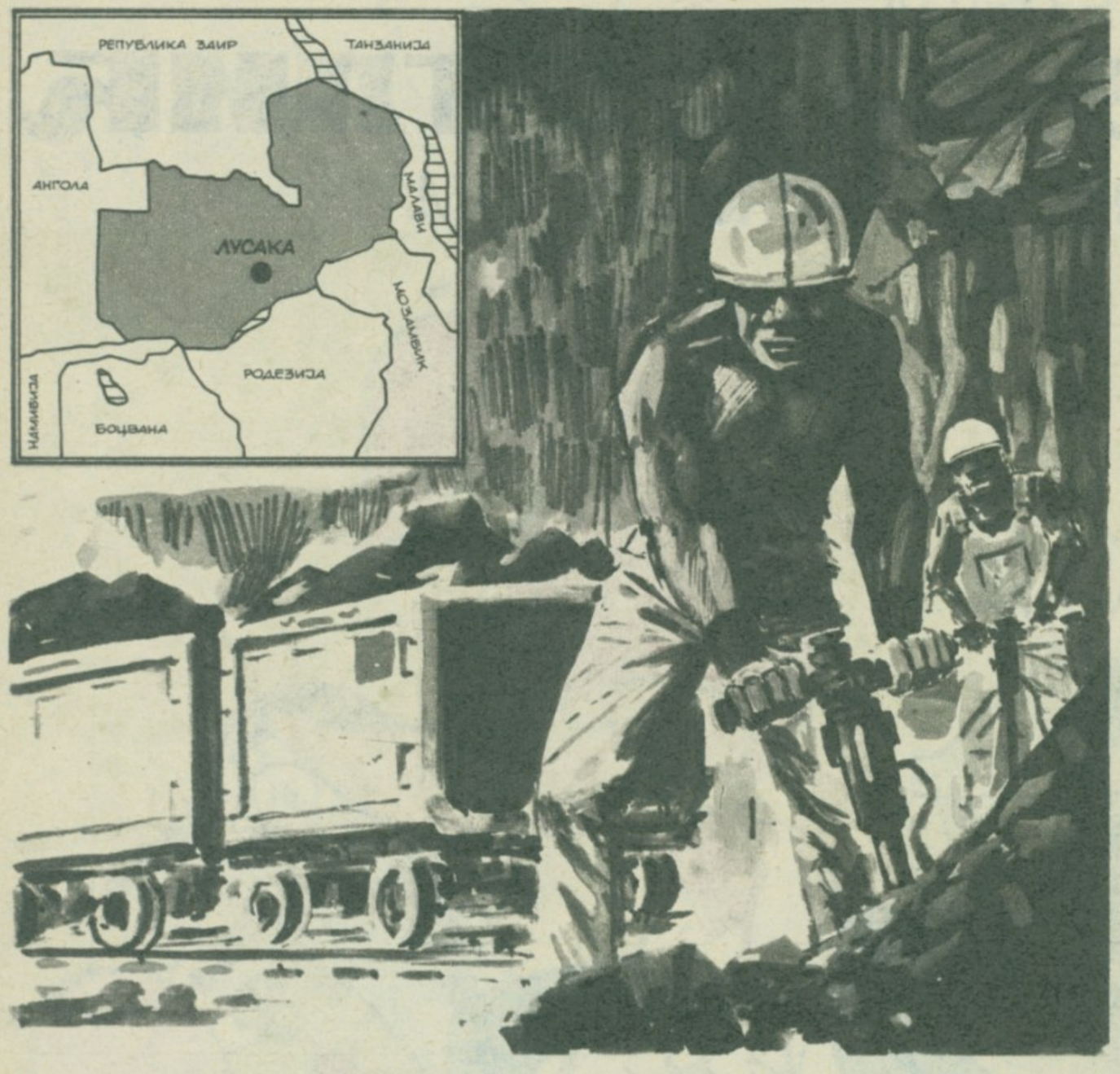
Неки боксери су преживели тешке повреде које су задобили на ringu. Неки од повређених су месецима, па и годинама лебделе између живота и смрти. Аргентински шампион у полутешкој категорији Алехандро Лаворанте је после једног меча годинама лежао као живи леш не долазећи свести.

Професионални ринг не зна за милост.

Р. А.

НЕСВРСТАНИ СВЕТ – ЗАМБИЈА

ЗЕМЉА БАКРА

Иако Замбија има површину од 752.614 квадратних километара, у њој живи само око 4,751.000 становника, што значи да је насељеност нешто већа од 6 становника по квадратном километру. Главни град је Лусака, у којем је 1970. године одржана Трећа конференција несврстаних земаља.

● До стицања независности, 1964. године, Замбија је била позната као Северна Родезија, земља под британским протекторатом. Пре него што је постала протекторат, 1924. године, Северна Родезија је више од четири века била под управом Британске јужноафричке компаније. Проширењу британске управе највише је допринео Британац Сесил Родс, јужноафрички милионер (по њему је Родезија и добила име) који је својим рудницима у Јужној Африци припојио руднике бакра у Катанги, данас Шаби (Заир), и рудник злата између река Лимпопо и Замбези. Све до почетка овог века експлоатација бакра, злата и осталих руда била је веома слаба, јер нису постојале железничке пруге. Први пут почињу да се граде 1909. године: то је појачало експлоатацију рудног богатства и привукло беле досељенике.

● Брзи индустријски развитак имао је дубоке друштвено-политичке последице. Северна Родезија претворена је у резервоар јевтине радне снаге; само у руднику бакра Копербелта радило је, 1937. године, око 20.000 радника, од којих 4.000 Европљана, углавном техничара и инжењера. Радници предузимају штрајкове тражећи боље услове рада и повећање надница, али Британци не удовољавају њиховим захтевима.

● Упркос супротстављању Африканаца, 1953. године створена је Централноафричка федерација Северне и Јужне Родезије и Њасе која је штитила позиције и интересе Европљана. Распуштена је крајем 1963, а већ следеће године, 24. октобра, Северна Родезија је прогласила независност и постала Република Замбија.

● У привредној структури ове земље бакар заузима најважније место, а просечна производња износи око 12 одсто светске производње. Експлоатишу се олово, цинк, угаљ, злато, кобалт, никл ... Од пољопривредних производа гаје се памук, шећерна трска, кикирики, дуван, кукуруз.

● Последице дуге колонијалне управе одразиле су се на науку, просвету и културу. Године 1973. у основним школама било је 810.739 ученика, три пута више него 1964, а у средњим школама тај број се повећао за око четири пута. Постоји седам факултета и виших школа, а Универзитет је 1973. године имао 352 професора.

● Замбија спроводи политику несврставања и сарадње међу несврстаним земљама, ослањајући се на сопствене снаге које представљају зид насртаја империјализма и колонијализма. Има добре односе са свим суседима, залаже се за јачање ОУН, и једна је од најангажованијих чланица покрета несврставања.

ВЕЛИКИ СТРАХ

ЗАРОБЉЕН У ЦИСТЕРНИ

Чим је возач дао гас, са треском се спустио тешки аутоматски поклопац, и ја сам кренуо у сусрет смрти.

Последњих дана мог школовања у школи ученика у привреди, маја 1969. године, у нашој механичарској радионици је поправљан велики теретни камион „Ом". На грдосију од метала уграђивана је нова цистерна за превоз мазута. Док су једни механичари постављали и варили цистерну за њено лежиште, други су прегледали мотор.

Како је требало да неко од ученика изнутра очисти цистерну и избаци из ње остатке од варења и прашину, пословођа ми је рекао да узмем канту нафте и крпу и кроз округли отвор на врху уђем у тамну цистерну.

Чистио сам и размишљао шта да радим кад ускоро завршим школовање. Возач је, после прегледа, упалио мотор и он је, радећи у месту, благо тресао возило. Тако нисам одмах ни осетио кад је камион кренуо. Хитро сам се исправио и погледао ка светлом кругу отвора. А кад сам руке испружио ка њему, с намером да се извучем и викнем да камион стане, тешки челични поклопац се са треском спустио и заробио ме у мрклом мраку. Јер, цистерна се затвара херметички, а може се отворити само са спољне стране. Одмах сам био свестан да ми је судбина неизвесна.

Покушао сам да се смирим и о свему размислим реално и без панике. Нисам знао у којем се правцу камион упутио нити колико ће путовати. Осећао сам да је сваки секунд за мене драгоцен, јер у потпуно затворену цистерну неопходни ваздух није притицао.

Нисам ни покушавао да вичем и дозивам у помоћ. Био сам сигуран да ме нико не може чути и свестан да се не ради ни о каквој шали мојих другова. Осећао сам тежак задах нафте, у глави ми се мутило, звонило у ушима, а плућа се болно надимала да удахну што више чистог ваздуха којег није било. У мени је све више била присутна мисао, испуњена страхом и језом да ми више нема спаса. Дисао сам све теже, борио се за сваки молекул кисеоника, а њега је било све мање.

Круг светлости

Изненада ме је, готово онесвешћеног и на ивици снаге, нагло заустављање камиона бацило напред тако да сам ударио о предњи зид цистерне. Као кроз сан чуо сам потмуло ударање, а затим реско шкљоцање аутоматске браве на крову цистерне. Очима сузним од испарења нафте и страха прво сам угледао светао прорез у облику полумесеца, а одмах затим читав круг блештаве, спасоносне светлости.

Никада се небу и сунцу нисам обрадовао као тада, иако сам, помућене свести, тешко веровао да сам спасен.

Уз помоћ возача полако сам, као пијан, сишао на земљу, осећајући како ми ноге клецају од немоћи. Још ми се мутило пред очима док сам ћутке гледао људе у плавим комбинезонима који су ме посматрали као да сам устао из мртвих.

Тад сам схватио да је све већ прошлост, да сам жив и спасен, и спопаде ме грохотан смех. Смејао сам се кад је и пословођа, усплахирен и уплашен, дојурио својим „фићом" и чврсто ме загрлио. Али, у тим тренуцима сам осетио да сам о његовој строгости имао погрешно мишљење целе три године, и тек овај догађај помогао ми је да осетим сву његову топлину и људскост.

Док ме возио назад у радионицу, испричао ми је како је одмах приметио да ме нема и досетио се да сам вероватно затворен у цистерни. Телефоном је обавестио бензинску станицу крај које је требало да прође камион да га обавезно заустави и што пре отвори цистерну.

Мирсад Церић
Ужичка 3,
71000 Сарајево
(хонорар: 200 — дин.)

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК ЈЕ ПРИПРЕМИО ЗА ВАС

ВАШ ОМИЉЕНИ ЈУНАК И СТАРИ ЗНАНАЦ СА ТВ ЕКРАНА

пера детлић

У КЊИГАМА-СЛИКОВНИЦАМА

ДОЖИВЉАЈИ ПЕРЕ ДЕТЛИЋА I—III
ПЕРА ДЕТЛИЋ И ГУСАРСКО БЛАГО
ПЕРА ДЕТЛИЋ И ВУК
ПЕРА ДЕТЛИЋ И МЕДА ДРВОСЕЧА

Први пут на нашем језику, ћирилицом, појављују се ове књиге-сликовнице о Пери Детлићу, његовим сестрићима и пријатељима, о њиховим пустоловинама и доживљајима. Књиге су у луксузном, тврдом пластифицираном повезу, у потпуности штампане у боји, илустроване од прве до последње странице! Цена је приступачна: 210 динара за све три књиге-сликовнице које ћете платити тек када их поштар донесе.

Комплет ДОЖИВЉАЈИ ПЕРЕ ДЕТЛИЋА, (I—III књига) можете да добијете ако испуните наруџбеницу, залепите је на полеђину дописнице и пошаљете на адресу: »Политикин забавник«, Манедонска 29, 11001 Београд

НАРУЏБЕНИЦА

ОВИМ неопозиво наручујем ДОЖИВЉАЈЕ ПЕРЕ ДЕТЛИЋА, I—III по цени од 210.— динара. — Износ ћу платити поштару када ми донесе комплет на адресу

_____
(Име, очево име и презиме)

_____
(Поштански број и место)

_____
(Улица и број стана)

_____
(Потпис купца)

ЏЕЗ ЗА ЦЕО СВЕТ

„Политикин забавник" пружа својим читаоцима још једну изванредну прилику да дођу до грамофонских плоча мајстора џеза. Ела Фицџералд, Бени Гудман, Душко Гојковић, Дизи Гилеспи, Дјук Елингтон, Луис Армстронг Сачмо ... само су неки од великана џез-сцене.

Ово је и могућност да по необично ниским ценама обогатите своју дискотеку неодољивим звуком класика џеза. Цена једне велике ЛП плоче износи само 71 динар. На наруџбеници не сме бити мање од две плоче јер трошкове паковања и поштарину плаћамо ми. Потребно је само да попуните наруџбеницу и пошаљете је на нашу адресу — плоче ће вам стићи кући.

ПЛОЧЕ ЋЕТЕ ПЛАТИТИ ПОШТАРУ КАД ВАМ ИХ ДОНЕСЕ. ПОУЗЕЋЕМ!

4201 ДУШКО ГОЈКОВИЋ: **Belgrade blues** ... „наша труба" која је ушла у Федерову Енциклопедију џеза представља се са још девет композиција.

4325 THE BEST OF ELLA FITZGERALD је назив албума ненадмашне Еле на којем се налази једанаест џез-композиција.

4328 JAZZ SPECTRUM — FAMOUS JAZZ VOCALISTS, NO. 1: **Ella Fitzgerald, Anita O'Day, Pearl Bailey, Billie Holiday, Mary Ann McCall** и **Blossom Dearie.**

4329 JAZZ SPECTRUM — FAMOUS JAZZ VOCALISTS, NO. 2: **Louis Armstrong, Jack Teagarden, Woody Herman, Jimmy Rushing, Joe Wiliams, Al Hibbler, Bill Henderson, Mel Torme** и **Billy Eckstine.**

4330 JAZZ SPECTRUM — NEW ORLEANS CLASSICS: **Kid Ory's Creole Jazz Band, George Lewis Band** и **Henry Red Allen Orchestra.**

4332 LOUIS: **Mame, Sheesecake, When The Saints Go Marching In** ... и још девет композиција „амбасадора с трубом".

4335 DUKE ELLINGTON-CLASSICS са величанствених дванаест композиција које је оркестар поново оживео свирајући оригиналне аранжмане у савременој техници снимања.

4336 DIZZY GILLESPIE — AND THE DOUBLE SIX: **Ow, Two Bass Hit, Blue'n Boogie** уз Дизијево експлозивно свирање трубе састав »The Double Six« снимио је још девет изванредних нумера

4339 ELLA FITZGERALD са Дјуком Елингтоном, Оскаром Петерсоном ...

4342 THE BOSSES: **Honeydripper, Since I Fell For You** и још осам композиција у извођењу Џоа Тарнера, Каунта Бејсија и групе познатих музичара

4344 BASIE TAM: **Doubling Blues, One-Nighter** ... је, како кажу познаваоци џеза, плоча добре музике која остаје у незаборавном сећању. Са Каунтом Бејсијем је и група правих мајстора џеза.

4351 JAZZ — HISTORY CHARLIE PARKER: **Mohawk, Now's The Time** само су два од дванаест снимака рано преминулог Чарлија Паркера.

4351 I REMEMBER CLIFFORD — CLIFFORD BROWN: **Yesterday, Cherokee** део су од десет композиција Клифорда Брауна за кога кажу да је до своје двадесет пете године, погинуо у саобраћајној несрећи, био најбољи трубач кога је џез икада познавао.

4353 KING OG SWING — BENNY GOODMAN: **Avalon, Sing, sing, sing** ... изводи „Бени Гудман трио" композиције „краља свинга".

4354 FLUING HOME — LIONEL HAMPTON: **Introduction, How High The Moon** са још седам композиција које изводи велики мајстор вибрафона

4357 AFTER HOURS и ДУШКО ГОЈКОВИЋ

4358 JAZZ SPECTRUM — 12 BIG BAND CLASSICS BY 12 CLASSIC BIG BANDS

4359 DON ELLIAS — SOARING: **Go Back Home, Whiplash** ... са још четири наслова

4360 DUKE ELLINGTON'S — MY PEOPLE назив је албума са осам нумера ненадмашног „војводе"

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК
11001 БЕОГРАД, МАКЕДОНСКА 29

НАРУЏБЕНИЦА

ЗА ГОТОВО неопозиво наручујем плоче под бројевима: _____

за укупну суму од _____ динара коју ћу платити поштару кад ми их донесе (поузећем).

_____
(Презиме, очево име и име)

_____
(Поштански број и место)

_____
(Улица и број)

_____ _____
(Датум) (Потпис, број и место изд. личне карте)

У случају спора признајем надлежност Првог општинског суда у Београду.

Наруџбеницу читко попунити, налепити је на дописницу и послати на горњу адресу.

ЧУДНИ ГОРОСТАСИ

ПУСТИЊСКА

После цветања ових кактуса, који су често део сценографије у многим каубојским филмовима, на врховима »грана« сазревају сочни плодови. Од њих жене у индијанском племену Папаго праве сладак напитак.

Једна врста јуке има необичне цветове који светлуцају.

Када је 1892. године на пијаци недалеко од Лос Анђелеса Елеонора Хајсен купила у саксији малу пузавицу — **кинеску вистарију** — није претпостављала колико ће јој проблема ова биљка до нети. Чим је дошла кући, засадила је у својој башти и од тада је ревносно заливала и ђубрила. После неколико месеци биљка је почела да пуже уз зидове куће, правећи тако хладовину у собама, да би после неколико година прекрила читав кров, оџаке, а затим и помоћне зграде. Елеонори је било жао да посече стабло вистарије која је све више цикљала, па је недалеко саградила нову кућу. Међутим, биљка се није ту зауставила, расла је „као из воде“ и убрзо и ову зграду прекрила.

Данас, поред луксузних вила глумаца на Беверли Хилсу, пукотине „без дна“ у земљи, широке метар а дугачке неколико километара, ова пузавица представља једну од највећих атракција Лос Анђелеса јер прекрива готово читав хектар, а процењује се да је њена тежина око — 200 тона!

Сваке године бројни посетиоци долазе да је виде и мало поседе у њеној хладовини, плаћајући за то скупе улазнице. Ипак, то задовољство им се исплати, нарочито у марту и априлу када ова биљка почиње да цвета: тада милиони мирисљавих цветова висе у гроздовима са њених грана.

Градски оци Лос Анђелеса годишње дају око 10.000 долара на одржавање и негу ове џиновске биљке: испод њених искривљених, дугачких и чворноватих грана налазе се на стотине потпорних стубова, а читаве чете баштована свакодневно окопавају земљу око њеног стабла и крешу сасушене гране.

Пре неколико година вистарија је изненада опустила своје лишће, па су јој „ради јачања“ испод коре убризгаване инјекције витамина Б1. Неколико пута одлагано је и време њеног цветања — због многих инсеката који се у то време сакупљају на гранама — тако што је стабло хлађено, односно облагано сантама леда!

КАКТУС ОД 12 ТОНА

Недавно је један ексцентрични амерички богаташ одлучио да на своје имање у Калифорнији пренесе један кактус из аризонске пустиње. Међутим, никако није могао да пронађе возило, довољно пространо да би се у њега сместила ова биљка (Cereus giganties), висока 20 метара, а тешка — 12 тона. Она ретко цвета, али плод који сазрева на врховима њених грана веома је сочан и укусан.

И једна врста јуке (фамилија Convallariaceae) која расте у сушним пределима Јужне Америке може да достигне висину од 15 **метара. Она** се често назива **пустињска свећа,** јер на врху њеног стабла расту цветови звонастог облика, превучени масном восташом материјом, који ноћу одбијају месечеве зраке, па изгледају као да светлуцају. Цветове опрашује само једна врста лептирова која у њима полаже и своје ларве. У стаблу све биљке на-

СВЕЋА

НА ВРХУ ЊЕНОГ ВИСОКОГ СТАБЛА РАСТУ ЦВЕТОВИ ЗВОНАСТОГ ОБЛИКА, ПРЕВУЧЕНИ МАСНОМ ВОШТАНОМ МАТЕРИЈОМ, И НОЋУ ОДБИЈАЈУ МЕСЕЧЕВЕ ЗРАКЕ.

Агава први пут цвета тек после 15 година старости.

У неким тропским пределима расту џиновске папрати, попут оних од пре више милиона година.

Стабло пије рејмонди, високо је преко десет метара, а на једној биљци може бити и 8000 цветова.

лазе се фина, танка влакна, због чега се употребљава у текстилној индустрији или за прављење мрежа или котарица.

КАО У ПРАИСТОРИЈИ

Пре неколико милиона година на Земљи су расле џиновске папрати, док данас њихова висина ретко прелази педесет сантиметара. Ипак, на Новом Зеланду, Хавајима, у Аустралији или на острвима у Карипском мору могу се пронаћи папрати високе и 15 метара. Оне ову висину досежу због топле климе и обилних монсунских киша, а захваљујући „ваздушним" коренима које имају на свом стаблу успевају да упију и најмању количину влаге. Једну врсту папрати која расте у Малим Антилима домороци употребљавају за преношење ватре, јер сатима може да тиња без дима и пламена.

Биљка **пија рејмонди**, из фамилије Bromeliaceae, расте у Перуу и Чилеу: може бити висока и десет метара, има дугачке и копљасте листове, а у време цветања на њој се налази и 8000 цветова. Ово дрво веома добро гори ширећи пријатан мирис, те га многа индијанска племена употребљавају приликом разних ритуалних свечаности.

Б. Ј.

ЈУГ-СТРАНА

ОМЛАДИНА 77

Суботица је по седамнаести пут била домаћин омладине из свих крајева Југославије. ОМЛАДИНА 77 трајала је четири дана. Поред већ устаљених фестивалских форми ове године одржан је и концерт „Млади певају Титу". На њему је изведено 16 песама данас већ афирмисаних композитора који су каријеру започели баш на Суботичком фестивалу. Песме су инспирисане делом и ликом друга Тита и од њих треба поменути композицију Габора Ленђела „Песму о Титу" у извођењу ТЕШКЕ ИНДУСТРИЈЕ" и „Док збори Тито" коју је отпевао Миладин Шобић.

Финално вече фестивала ОМЛАДИНА 77 и ове године је донело највише узбуђења. Публику у великој Спортској хали највише је одушевила млада Загребчанка Весна Картуш која је веома темпераментно извела композицију Мустафе Исмаиловског „Не куцај срце тако немирно". Поред награде публике овој композицији је припала и друга награда стручног жирија.

ВЕСНА КАРТУШ је осамнаестогодишња ученица Музичке гимназије у Загребу. Почела је званично да пева пре годину и по дана и већ је снимила плочу за продукцију SUZY. Досад је учествовала на преко 150 концерата. Свира флауту и највећа жеља јој је да се после матуре упише на музичку академију.

Прва награда стручног жирија додељена је сплитском композитору Иви Лесићу. Његову композицију „Зашто понекад из сна ме буде звуци нечијег пијанина" интерпретирао је ЂОРЂЕ АПОСТОЛСКИ. Овај младић пева већ десет година. Освојио је прву награду на „Натјецању младих пјевача" у Тучепима 74. године, а учествовао је и на Хит-паради у Београду 75. где је постигао запажен успех. Снимио је две плоче за Продукцију РТБ. Жеља му је да и даље наступа на фестивалима и од Суботице много очекује.

О осталим младим певачима који су се ове године појавили у Суботици вероватно ће се још чути јер међу њима има веома талентованих младића и девојака.

ПЕСМА за ову недељу

НЕ КУЦАЈ СРЦЕ ТАКО НЕМИРНО

Музика: Мустафа Исмаиловски
Текст: Маја Перфиљева
Изводи: Весна Картуш

Не куцај срце тако немирно
не куцај да не сазна он.
За њега буди увијек ледено,
не откриј никад пламен свој.

Тише, сад, тише сад,
тише куцај срце сад,
што да сазна колико га
волим ја.

Нећу, знај,
нећу открит ником, знај,
да због њега тако јако
бијеш сад.

Не куцај сад, срце моје, тако
немирно
не куцај да не сазна он.
За њега буди увијек немирно
не откриј никад пламен свој.

Тише, сад, тише ти,
стани мало нађи мир,
да не чује како лудо куцаш ти.
Тко да зна
да л' би можда био крај,
кад би знао да због њега
плачеш сад

Не куцај срце тако немирно
не куцај да не сазна он.
За њега буди увијек немирно
не откриј никад пламен свој

ПРО АРТЕ

Чланови популарног састава ПРО АРТЕ овог пролећа нису имали готово ни дана одмора. По повратку из армије вокалног солисте Владимира Савчића — Чобија, састав је одржао неколико концерата у Словенији и Хрватској, затим одлази на турнеју по Америци, учествује на Вашем шла

ЂОРЂЕ АПОСТОЛСКИ — прва награда стручног жирија

ВЕСНА КАРТУШ — награда публике

АНДРЕЈ ШИФРЕР

Када се у последње време поведе разговор о надама словеначке музике неизоставно се мора поменути и име АНДРЕЈА ШИФРЕРА. Млади кантаутор из Крања, за кога многи кажу да је у словеначкој музици „усамљени јахач", до сада се није појавио ни на једном фестивалу и није био члан ниједне поп-групе. Један од разлога те повучености свакако је и жеља да прво оконча студије, па да тек онда заплива несигурним водама шоу-бизниса. Данас је Андреј пред одбраном дипломског испита на Правном факултету у Љубљани и на почетку своје музичке каријере, која је веома специфична баш због тога што је овај двадесет петогодишњак имао самосталан музички пут без коришћења добро знаних формула домаће забавне и рок — музике.

Андреј сам пише текстове и музику за песме које изводи, док му аранжман пише његов искуснији пријатељ Александар Межек. Своју прву сингл-плочу снимио је у сарадњи са двојицом енглеских музичара. Иначе, та плоча садржи три нумере у којима је веома изражен утицај „кантри-рока" и „кантри-блуза", праваца који су код нас веома мало коришћени.

геру сезоне, после чега долази турнеја по СР Немачкој. Ипак, сав тај напор није им пао тешко јер су критике биле више него повољне тако да је нестало страховања да ће, због дуже паузе, бити заборављени. Сада чланови састава очекују поновни одлазак на летњу турнеју по свим већим местима дуж наше обале. Јесен ће искористити да сниме неколико плоча за које већ имају припремљен материјал.

БРАТСТВО ЉУДИ (Brotherhood of Man)

Група БРАДЕРХУД ОВ МЕН певала је на прошлогодишњем фестивалу за песму Европе композицију „Сачувај своје пољупце за мене" која је обишла готово цео свет. Забележена је рекордна продаја плоче, што је члановима групе отворило врата многих светских концертних дворана. Али, како нису били довољно припремљени за тако изненадан успех, њихови програми уживо пролазили су готово незапажено што је веома брзо охладило обожаваоце. БРАТСТВО ЉУДИ се ипак није предавало: снимало је и даље плоче у нади да ће се успех поновити. Наде се нису остварile и вероватно због тога дошло је до несугласица у групи које су, додуше, некако изглађене тако да се овог лета може очекивати нова турнеја по Европи.

БОНИ ЕМ (BONEY M)

За групу Бони ЕМ вероватно су сви чули. Хитови као што су „Лудо шашав" („She's Crasy Like a Fool") и „Хладнокрвни тата" („Daddy Cool") још се „врте" на радио-програмима и нема, вероватно, ниједне дискотеке у којој се не чују ове ритмичне композиције. После брзог успеха Боба Фарела, вође групе, и девојака Лиз, Мејзи и Марше почеле су да круже разне приче међу којима и таква да они уопште не певају своје песме већ се само појављују на сцени док је музика емитована на „плеј бек". Колико у свему томе има истине уверићемо се, вероватно, ускоро јер је за летње месеце најављено гостовање овог састава у Београду и Загребу.

ТВИГИ (TWIGGY)

ТВИГИ, идеал читаве једне генерације шездесетих година и једно време најпознатији фото-модел света, одлучила је, пре извесног времена, да се потпуно посвети певању. Наша телевизијска публика имала је прилику да гледа Твиги у неколико њених шоу-програма када су многи констатовали да њен романтични глас може да се слуша. Да је Твиги озбиљно схватила своје ново опредељење говори нам и њен најновији албум под називом „Плиз гет мај неим рајт" („Please Get My Name Right"), на коме се налази неколико добрих нумера као што су „Прстење" („Rings") и „Надам се да ћемо се волети на време" („I Hope We Get to Love in Time"). Многи музички критичари, по сле прослушавања плоче, приметили су: „За њен јасан глас нису потребна никаква електронска помагала што само повећава пријатност приликом слушања ове плоче."

НОВЕ ПЛОЧЕ У ИЗДАЊУ ПРОДУКЦИЈЕ

МИША МАРКОВИЋ

„Сунца ће и даље бити" наслов је ЛП-плоче Мише Марковића која садржи десет хит-нумера овог популарног певача. Између осталих ту су и „Фешта", „Сунца ће и даље бити", „Ти ниси мо је сунце и мој сан", „Музика остаје", „Пусти ме да живим" итд. Занимљиво је поменути да су све ове композиције поново снимљене тако да је звук квалитенији и савршенији него на претходним малим плочама.

КОКТЕЛ

Плоча коју је издала Продукција плоча РТБ под називом „Успомене" задовољиће свачији укус. Наиме, на плочи су се нашли хитови Бисере Велетанлић, групе МАЈ, Зденке Ковачичек, Здравка Чолића, Златка Пејаковића, групе САН, Александра Стојића и Даде Топића.

ПРЕДМЕСТЈЕ

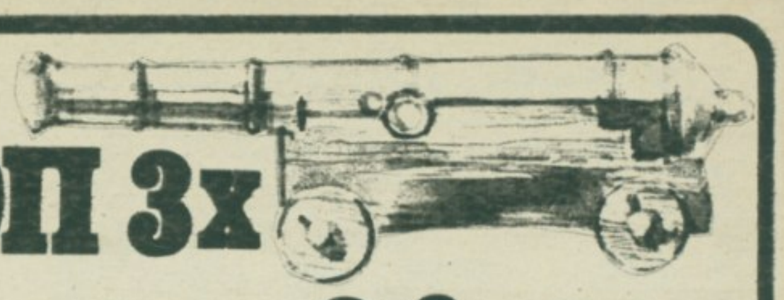
Петочлана словеначка група ПРЕДМЕСТЈЕ (ПРЕДГРАЂЕ) још није стекла популарност код младих. Група у почетку свира фанки да би касније прешла на џез-рок правац, који је углавном и заступљен на албуму-првенцу који носи мало необичан наслов — „Без наслова".

СОУЛ ПАУЕР (SOUL POWER)

СОУЛ ПАУЕР (СНАГА СОУЛА) назив је ЛП-плоче на којој се нашло 16 оригиналних хитова овог музичког жанра. Треба је набавити јер се ретко догађа да се тако добар избор може наћи на једној плочи

ТОП 3х

1. Домаћа листа

1. ЈАСМИНА — Про арте — ЈУГОТОН

2. У ЈЕДНИМ ПЛАВИМ ОЧИМА — Indexi — ДИСКОТОН
3. БИЋЕШ МОЈА — Мики Јевремовић — ЈУГОТОН
4. БЕЗ РАСТАНКА СУЗА НЕМА — Мишо Ковач — SUZY
5. ПРВИ СНЕГ — Сунцокрет — РТВ ЉУБЉАНА
6. НАД ПОРАСТЕШ — Душко Лонин — ПГП РТБ
7. МОЈА СРЕЋО, МОЈА ТУГО — Саша Алекс — ДИСКОС
8. НЕЋУ ТО ПРОЛЕЋЕ — Златко Пејановић — ПГП РТБ
9. ТВОЈА МАШИНА — Срђан Марјановић — ЈУГОТОН
10. ЉУБАВНА БОЛ — Кемал Монтено — ЈУГОТОН

2. Страна топ-листа у домаћој продукцији

1. ROCARIA — E. L. O. — РТВ ЉУБЉАНА

2. HEY, MR. DREAMMAKER — Cliff Richard — ЈУГОТОН
3. KNOWING ME, KNOWING YOU — Abba — ПГП РТБ
4. BLUEBERRY HILL — Fats Domino — РТВ ЉУБЉАНА
5. WILDFLOWER — Paul Anka — РТВ ЉУБЉАНА
6. WASTED WORDS — Allman Brothers — ПГП РТБ
7. BEAUTIFUL NOISE — Neil Diamond — SUZY
8. MORE THAN A FEELING — Boston — SUZY
9. MONEY, MONEY, MONEY — Abba — ПГП РТБ
10. PLAY THAT FUNKY MUSIC — Wild Cherry — SUZY

3. Енглеска

1. FREE — Deniece Williams
2. SIR DUKE — Stevie Wonder
3. RED LIGHT SPILLS DANGER — Billy Ocean
4. KNOWING ME, KNOWING YOU — Abba
5. HAVE I THE RIGHT — Dead End Kids
6. I DON'T WANT TO TALK . . . — Rod Stewart
7. WHODUNIT — Tavares
8. PEARL'S A SINGER — Elkie Brooks
9. SOLSBURY HILL — Peter Gabriel
10. YOU DON'T HAVE. . . — Mc Coo and Davis

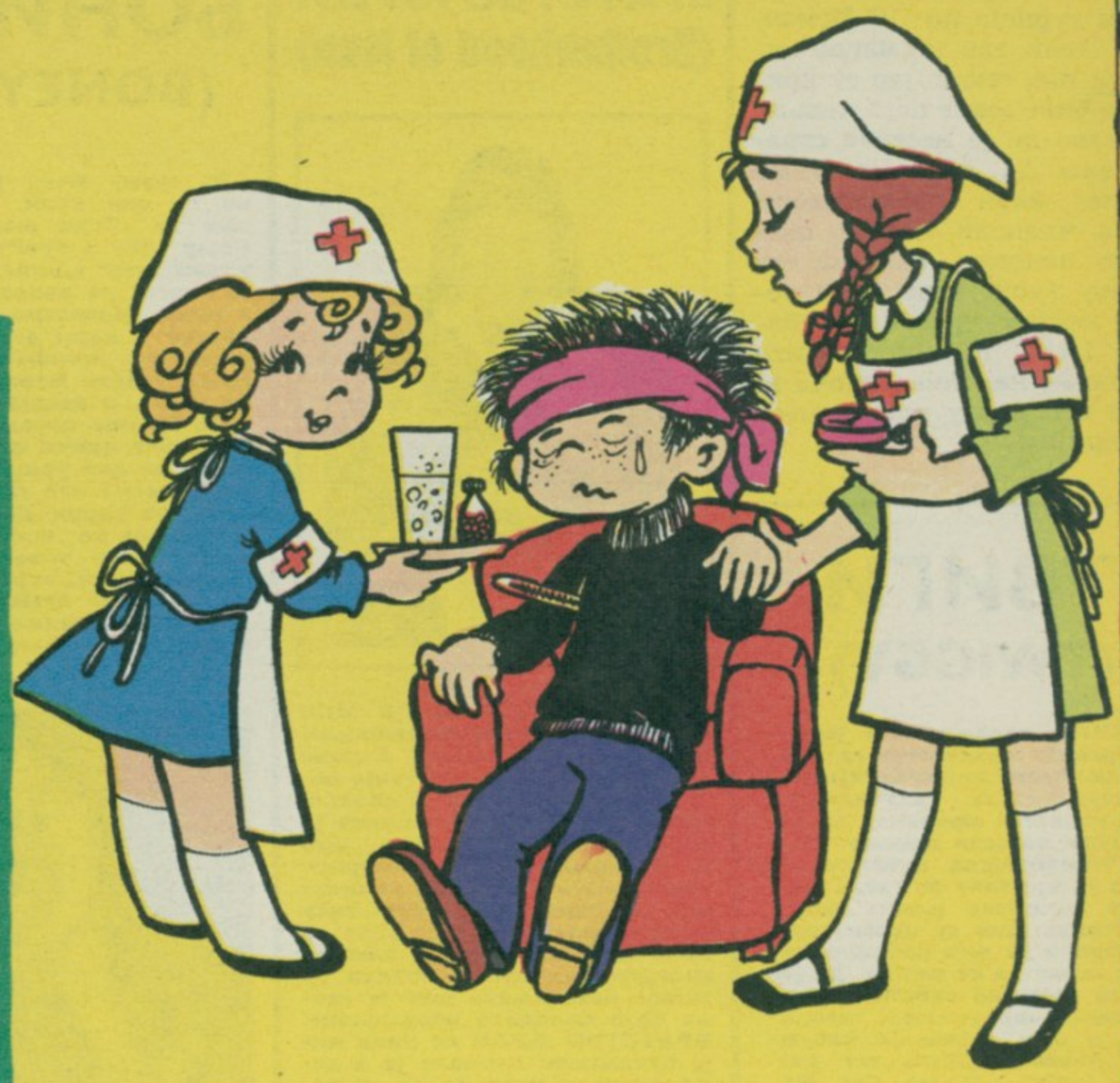
КУТАК

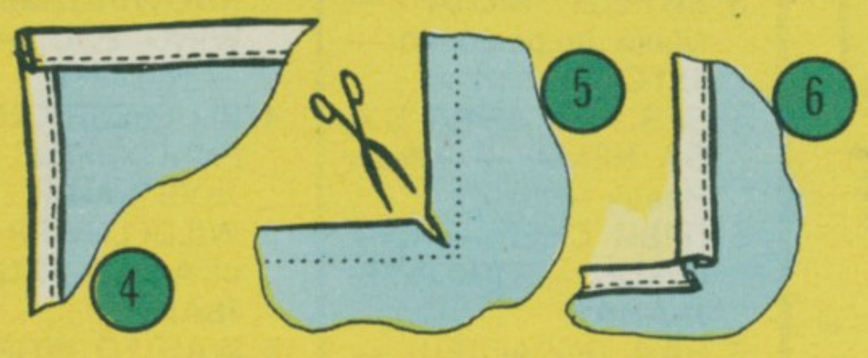
МАЛА БОЛНИЧАРКА

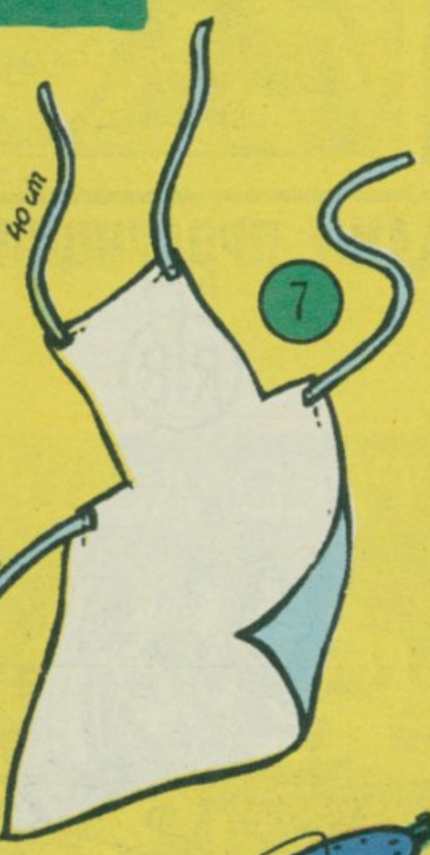
Многе од вас сигурно воле да се играју болничарки, а за то је потребна униформа и основни прибор. Показаћемо вам како да направите кецељу и капу коју носе болничарке. Кројеви су дати за девојчице од 6 до 10 година (за девојчице од 6 година кецеља је мало дужа, а за оне од 10 нешто краћа).

За кецељу вам је потребно бело платно, дужине 61 цм и ширине 45 цм (са сваке стране оставите још по 1 цм за поруб). Платно искројте као на СЛИЦИ 1. Затим, такође од белог платна (величине 33 х 66 цм), искројте капу, а на местима обележеним цртицама засеците 7 цм (Сл. 2). Осим тога, потребна вам је и бела трака (30 х 8) коју ћете ставити око руке (СЛ. 3). Знак црвеног крста искројте (три пута) од црвеног платна и зашијте на капу, кецељу и траку (СЛ. 1, 2, 3). Приликом порубљивања све ивице пресавијте, па онда прошијте (СЛ. 4). Да се кецеља не би наборала у струку, треба је на том месту мало засећи (СЛ. 5), па тек онда порубити (СЛ. 6). За грегере исеците два пута по 40 цм белу кепер-пантљику, а за машне којима ћете везати кецељу две траке дужине 50 цм. (СЛ. 7). На СЛИКАМА 8 и 9 приказано је како се ставља капа: средина капе стави се на чело и крајеви вежу позади, а затим се врх врх капе пресавије ка леђима да покрије чвор.

Да бисте биле „праве" болничарке, треба да имате топломер (исеците овај што је нацртан на СЛ. 15 и залепите га на чврст картон) и сат-штоперицу за мерење пулса. Кад исечете, залепите на картон сваки део — сат (СЛ. 10), казаљку — штоперицу (СЛ. 11), малу казаљку (СЛ. 12) и велику казаљку (СЛ. 13). Затим узмите иглу и конац, направите већи чвор, нанижите казаљке на конац, па иглом и концем „пробијте" кроз тачку у центру сата и са задње стране вежите поново чвор, али сасвим уз картон (СЛ. 14).

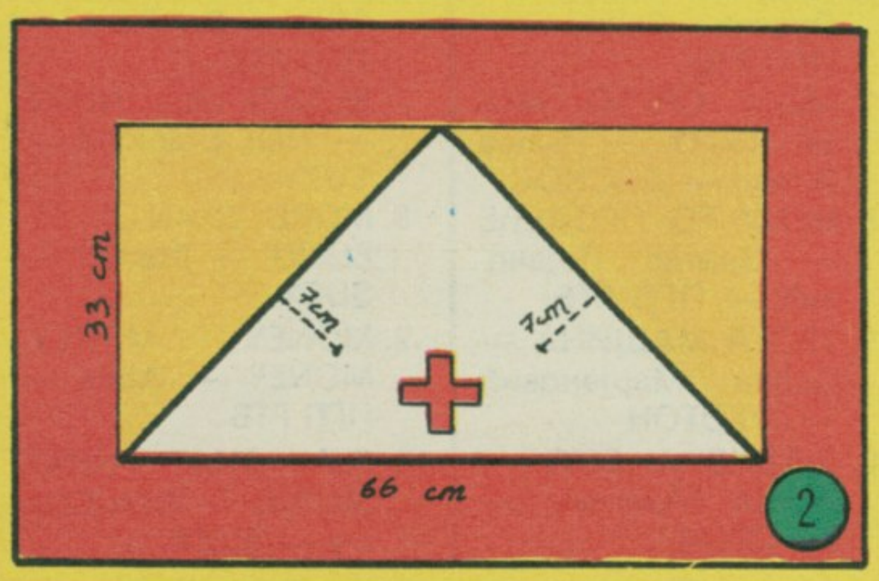

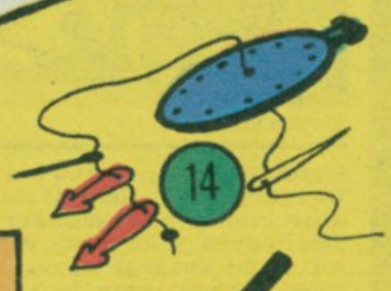

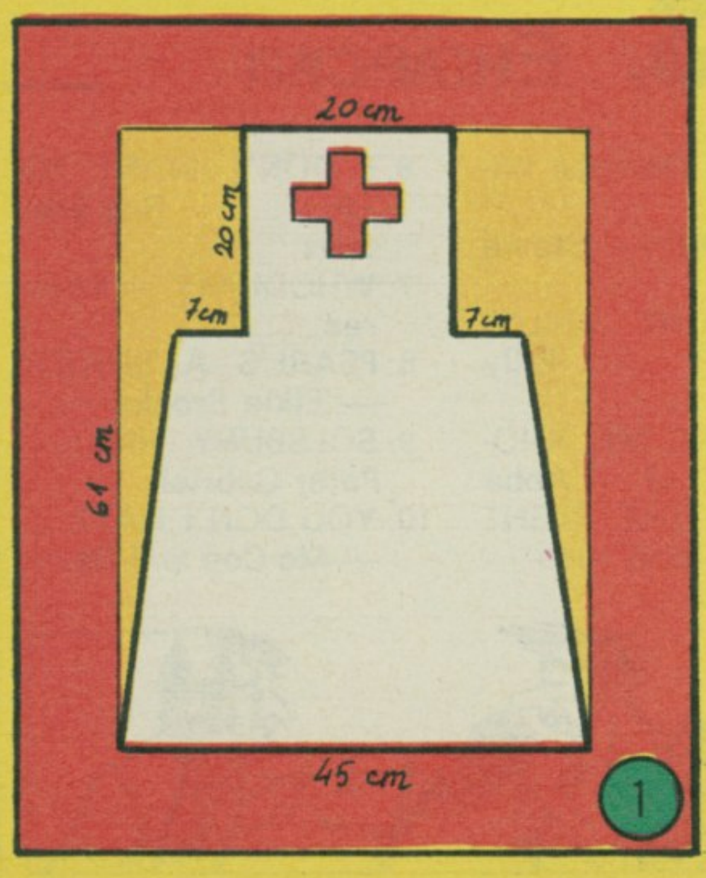

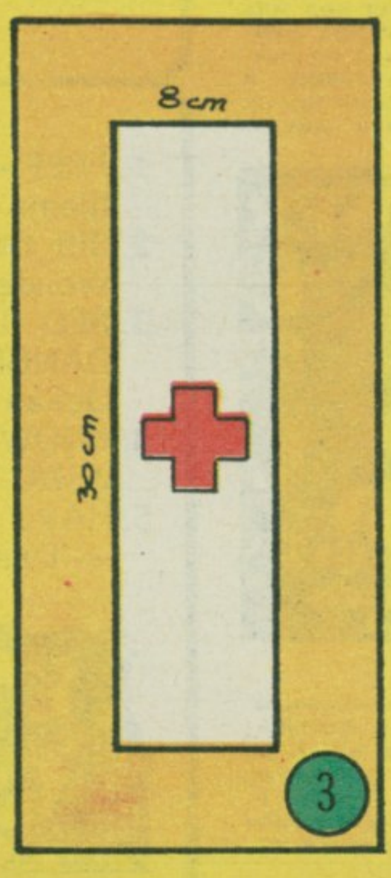

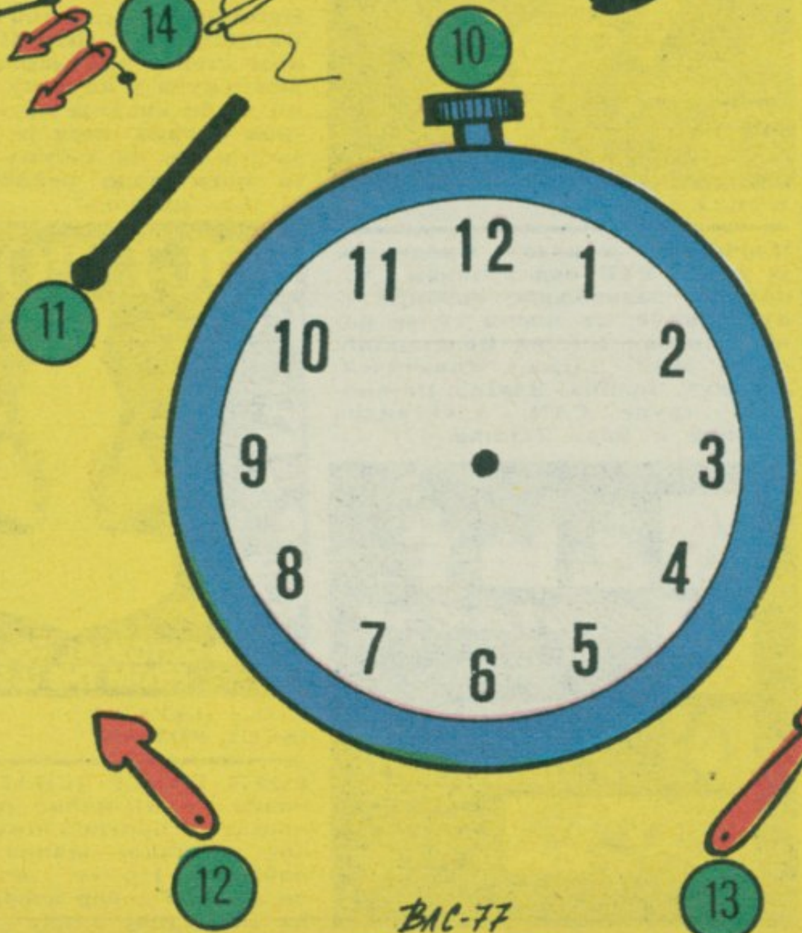

ВАС-77

СЛАТКО И ПОУЧНО

ДРАГИ ПРИЈАТЕЉУ!

„Пионир“ — Индустрија чоколаде, бомбона и пецива из Суботице, организује наградну игру за потрошаче чоколадираних штангли.
Учешће у наградној игри је веома једноставно!
Потребно је да се празни омоти чоколадираних штангли: **кестен десерта, кокос десерта, „цица-маца“ десерта и „пера детлић“ десерта пошаљу на адресу „Пионир“-а.**

НАША НАГРАДНА ИГРА НЕМА ИЗВЛАЧЕЊА!

НАГРАДЕ БИРАТЕ САМИ јер, без обзира колико омотница пошаљете, добијате одговарајућу награду!
— ЗА ЈЕДНУ ОМОТНИЦУ — две налепнице (ливени бомбон и „мали оцачар“)
— ЗА ТРИ ОМОТНИЦЕ — четири налепнице (ливени бомбон, кокос десерт, кестен десерт и „мали оцачар“)
— ЗА ПЕТ ОМОТНИЦА — две налепнице и значку (ливени бомбон, „мали оцачар“, значку „цица-маца“ и „змаја“ са купоном од 10 поена)
— ЗА ДЕСЕТ ОМОТНИЦА — три налепнице (ливени бомбон, „цица-маца“, „мали оцачар“), значку оцачара и летелицу Пионир 1 са купоном од 20 поена
— ЗА ДВАДЕСЕТ ОМОТНИЦА — три налепнице (ливени бомбон, „пера детлић“ и летелицу Пионир 2 са купоном од 50 поена!

СВАКИ УЧЕСНИК КОЈИ ПОШАЉЕ БАР ПЕТ ОМОТНИЦА, ДОБИЈА КУПОН СА 10 ПОЕНА СА КОЈИМ ЊЕГОВА ШКОЛА МОЖЕ УЧЕСТВОВАТИ У НАГРАДНОЈ ИГРИ!

НАГРАДЕ ЗА ШКОЛУ СУ ВЕОМА ЗАНИМЉИВЕ!

Купоне треба предати наставнику ОТО који ће их сакупити и све заједно послати на адресу **„Пионира“ до 30. јуна 1977!**

ПРВА НАГРАДА: опрема радионице за обраду дрвета у вредности од 50.000 динара!
ДРУГА НАГРАДА: опрема за фото-лабораторију у вредности од 15.000 динара!
ТРЕЋА НАГРАДА: опрема за хемијски кабинет у вредности од 15.000 динара!
ДЕСЕТ ЧЕТВРТИХ НАГРАДА: библиотеке у вредности од по 10.000 динара!
ДЕСЕТ ПЕТИХ НАГРАДА: мопеди „Томос-Партизан“ у вредности од по 5.000 динара!

После 1. јула 1977. године, комисијски ће се установити редослед школе које су послале највећи број купона. Додељивање награда ће се обавити после 15. септембра, у другом делу наше наградне игре!

ПОРЕД ТОГА, СВАКА ШКОЛА КОЈА НАС ОБАВЕСТИ ДА ЈЕ САКУПИЛА 3.000 ПОЕНА, СТИЧЕ ПРАВО ДА ЈЕ ПОСЕТИ „ПИОНИРОВА“ ЕКИПА СА ОЦАЧАРЕМ НА ЧЕЛУ!

Та посета ће свакако бити занимљива, с обзиром да ће је предводити оцачар, да ће бити приказани цртани филмови и филмови о „Пиониру“. Делиће се и обавезни узорци!

Примите пуно поздрава
ВАШ ОЦАЧАР

ИНДУСТРИЈА ЧОКОЛАДЕ БОМБОНА И ПЕЦИВА СУБОТИЦА

ПОТРЧКО: КУГЛАЊЕ

НИКОГ НА ВИДИКУ! МАЛО БУ ДА СЕ КУГЛАМ!

ОВДЕ БУ ДА ПОСТАВИМ КУГЛИЧУ И...

ШЕФ! ПОВЛАЧЕЊЕ!

РЕК'О БИХ ДА ЈЕ САД НЕКО ОВДЕ БИО...

АААААААА!

АЈ!

БОЛИ МЕ ЗУБ! ШТА ДА РАДИМ?

ДУМ!

ИСПАО МИ ЈЕ ЗДРАВ ЗУБ!

ШТА... ШТА КАЖЕТЕ? ЈА...

ЧУПАЋУ ТИ ЗУБ ПО ЗУБ!

СТАНИТЕ, ДИРЕКТОРЕ... ЗНАМ ЛЕК ПРОТИВ ЗУБОБОЉЕ!

ОВО ЈЕ ЈЕДНА ЈОГИ ВЕЖБА! ВИДЕЋЕТЕ, БОЛ ЋЕ ПРЕСТАТИ ЗА ТИЛИ ЧАС!

ХМ! НИСАМ БАШ СИГУРАН...

МОГУ ДА ПОЧНЕМ...

ЧЕЛИК 5кг

ТАКО... САМО СЕ ОПУСТИТЕ...

ТРАС

ДИРЕКТОРЕ! ПРОБУДИТЕ СЕ!

ГИГЛГЛГЛ...

1330/39

ДА СЕ ОПУСТИМ, КАЖЕШ?

ДАЋУ ЈА ТЕБИ ЈОГИ ВЕЖБЕ!

АЛИ... ЈА... НЕ... УПОМОЋ!

БИЋЕ БОЉЕ ДА БЕЖИМ ОДАВДЕ! САКРИЋУ НЕГДЕ КУГЛЕ!

ДУМ!

АААААААЈ!

УУХ! МОРАМ ДА ПОПИЈЕМ ПРАШАК ЗА ГЛАВУ!

МАЛО МИ ЈЕ БОЉЕ САДА...

СЈАЈНО!

ОНДА МОГУ ДА ВАМ ПОКАЖЕМ ОВЕ СПИСЕ...

КЛОНК!

ДУМ!

КЛОНК!

ХОЋЕШ ДА МЕ СЕ ОТРЕСЕШ, А?

ПЉАС!

ПЉАС!

ОТКУД МОЈЕ КУГЛЕ НА ПОДУ?

ПОТРЧКО! ТО ЈЕ ТВОЈЕ, А?

МОЈЕ? МА НЕ! ТУ САМ ИХ НАШ'О...

ДАЈ ДА ИХ БАЦИМ!

А, ШТО? МЕНИ СЕ БАШ СВИЈАЈУ!

НАПОЉЕ С ЊИМА!

СПУСТИЋУ КРОВ ДА СЕ МАЛО НАДИШЕМ СВЕЖЕГ ВАЗДУХА...

КЛИК

ДУМ!
ТРАС!
ДУМ!

ХОЋЕШ ДА СЕ КУГЛАШ, А?

ЕВО ТИ ОНДА!

АЈ! УПОМОЋ! ИЗБАВИТЕ МЕ ОДАВДЕ! ЗА СВЕ ЈЕ КРИВ ПОТРЧКО!

ХЕЈ, МАЛИ! ИЗЛАЗИ ОДАТЛЕ! ТУ ЈА СПАВАМ!

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

РОБЕРТ СИЛВЕРБЕРГ

МАЛА ПЛАНЕТА ЗА ОДМОР

Кад је Соња певала, њему се чинило да се испред њених уста стварају боје...

У раскошној соби мотела Соњине босе ноге једва су дотицале мекани тепих. У бледом свитању њена силуета изгледала је складнија него икад, чинила се као изазов времену. „Тело жене увек је лепо чак и после четрдесете", помисли Бартон. Он се осмехну, мало се стидећи оног „чак".

Извуче затим мршаву руку испод покривача и са ноћног сточића узе цигарету и кутију шибица која је била празна.

Соња то примети, па из своје путне торбе извади црни упаљач и добаци му га. Бартон га ухвати, припали цигарету и разгледа га. Изгледао је као од црне слоноваче а обликом је више подсећао на дршку од револвера. Са точкићима од плавог челика деловао је некако злослутно.

— Свиђа ти се? — упита Соња са другог краја одаје.

— Право да ти кажем... не!

— Имаш укуса, или је то само инстинкт? Тај упаљач поклонио ми је муж пре него што сам пошла на одмор.

— Онда он нема укуса! А ипак, тобом се оженио!

— Баш то ти је знак да укуса нема! — смејала се она.

Заћутали су и то се Бартону свидело, јер је са уживањем посматрао Соњу. Витког тела и кратке косе, била је лепа и складна, као њена светла спортска кола. Она приђе прозору и одшкрину га, загледавши се у предео утонуо у сиву зору. Час је личила на ученицу, час на вилу, час на примадону која великим талентом прикрива године.

Љупке ирарије

Сад је тихо певушила неку, Бартону непознату, арију. И њему се чинило да се испред њених уста стварају боје: љубичаста, плава, мрка, у складу са мелодијом. Чиста илузија, без сумње, као код оних дрога које уништавају човека, али стварају илузију боја и звукова.

Поглед му је почивао на Соњи која се чудно, нечујно кретала по соби. Размишљао је о томе како је она дивно и паметно створење, како би се њом радо оженио и имао децу.

Соња му се окрете, смешећи се:

— Жалим, мили, али ово последње је немогуће!

— Па ти ми читаш мисли — узвикну Бартон пренераженo. — Али ми ипак реци зашто не бисмо могли да имамо дете?

— Покушаћу да ти објасним — рече она, смешећи се стално.

Затим седе на ивицу постеље и уснама му додирну чело, па озбиљним гласом додаде:

— Уснама сам ти додирнула чело да би заборавио све што ћу ти рећи... А после ћу те још једном додирнути уснама... можда у нос. У том случају ништа нећеш заборавити, али ником ништа нећеш моћи да кажеш.

— Дакле, да чујем?... — ленъо се смешио Бартон. — Шта је то?

— Ох! — учини она немарно — само то да сам ја са једне друге планете, која кружи око једног другог сунца, далеко одавде, врло далеко. Ја припадам другој раси. Не бисмо могли да имамо дете, као пас ни мачка, или жирафа и носорог. Чак ни као магарац и кобила, који могу да добију јаловог потомка... Чак ни тако лепу, малу мазгу као што си ти, мало чупаву и плавичастих дугих ушију... Кажем ти, чак ни то.

Бартон се поново осмехну. Чаробне су жене које могу да измисле овако љупке играрије, које су сачувале сав мирис детињства.

— Настави — рече он.

Песма у боји

— Нема сумње, на изглед ја сасвим личим на жену са Земље али ми је телесна грађа сасвим другачија, мој ум се такође разликује. Ја могу да рачунам брже и боље од свих ваших електронских машина, памћење ми је савршено, сећам се сваке речи, сваког зареза у књизи коју сам прочитала, чак прелистала. Могу да читам мисли које нису заштићене екраном, могу да певам у боји, могу да регулишем температуру свог тела, тако да могу да се крећем и без одеће. Кад се довољно концентришем, могу да корачам по води, могу чак и да летим, али то овде не чиним, да не бих привукла пажњу.

— Штета — рече Бартон — какав би то призор био! Питам се само шта радиш овде, уместо да мудро боравиш на тој својој планети!

— На одмору сам — рече она, смешећи се љупко. — Да, ваша мала примитивна планета нама служи за одмор, као вама, на пример, шуме у Канади. За једну ноћ сна једна мала машина научи нас свим важнијим језицима који се на Земљи говоре и усади нам у мозак основне, најзначајније податке. Муж ми је дао новац... и поклонио ми овај упаљач. То ме је изненадило, јер он је веома шкрт. Мислим да се заљубио у главну хемичарку лабораторије у којој ради, па је удесио да се ја мало удаљим. Но не могу у то да будем сигурна, јер увек има заштиту четвороструког екрана.

— Значи, да и на тој планети има мужева — примети Бартон.

— О, да! И то веома љубоморних. И зато се причувај, мили! Јесте, на нашој планети постоји и смрт, постоји осигурање живота, порези, ратови и све друго што је проистекло из људске глупости, али не-

ЈЕДНА АЛИ ВРЕДНА

Ум украшава тело... вредност човека избија испод најништавнијег одела...

(Шекспир)

ћу о томе да причам. Да разговарамо мало о теби и да будемо искрени. Чега се ти највише плашиш?

— Да будем искрен, највише се бојим болести, страх ме је тумора, нарочито тумора на мозгу, уобразио сам да ћу од тога умрети...

— Јадни мој! — рече Соња. — Сачекај тренутак!

Она му приђе држећи нешто у десној руци. Обгрли га затим и рече:

— Сад замисли да сам лекар и да треба да те прегледам...

XYZ

Бартон је у огледалу видео њена леђа, а преко њеног рамена своје лице. Она стави своју шаку њему на потиљак и нешто шкљоцну.

— Не! — весело узвикну Соња. — Ништа од тога што си уобразио. Али, шта је то с тобом?

— Слушај — рече Бартон љутито — лепо је измишљати невероватне приче, али ти не ваља што се служиш триковима и што, чини ми се, покушаваш да ме хипнотишеш. Ја то не волим!... Кад си притиснула ту направу, видео сам да ми се глава претворила у румену лобању...

— Ох, па ја сам зборавила на огледало — рече она и погледа преко рамена. — Ипак, све уображаваш, то ти се само причинило — настави она кад виде да он пружа руку. — Не, нећеш видети мој мали апарат за XYZ зраке. Нећемо да кварimo игру!

Она баци предмет у путну торбу. Бартон се полако смиривао. Да, можда је оно што је видео у огледалу био само плод његове маште, баш као оне нежне боје што их је видео испред њених уста док је певала.

— Добро, Соња — рече он — а чега се ти највише бојиш?

— Ја ти то нећу рећи! — одлучно рече она.

— Тим кршиш правила игре! Искреност за искреност! Кад смо се пре неки дан упознали обећали смо једно другом искреност!

— Добро. Ја се највише плашим да мој муж не полуди и убије ме. Ми смо на нашој планети савладали све болести и може се рећи да смо бесмртни, јер се распадамо негде између четрдесете и педесете хиљаде година живота. Међутим, извесни психички поремећаји постоје и код нас. На пример, мој муж је сујеверан кад је у питању број 33. Све што сматра да је значајно чини 33. у месецу...

— Шта?! — узвикну Бартон. — Ти рече 33. у месецу?

— Да, на мојој планети месеци су дужи, ноћи такође...

— Тренутак — рече Бартон оштро. — Нећу никакву шалу. Значи да си на својој планети оставила мужа кога се плашиш да те може убити у наступу лудила...

— Да — прекиде га она — он је један страшни натчовек и своје мисли скрива иза четири екрана. Има у његовом погледу, кад смо сами, нешто демонско тако да бих радо код њега нашла нешто што би било доказ његовог лудила, само

да бих могла да га изолујем да се лечи. Но то је немогуће, он је сувише опрезан, па ја морам с времена на време да се удаљим и да се смирим, бар привремено...

— Још нешто — рече Бартон. — Ти рече да постоји осигурање живота на овој планети? Да ли си осигурана на овој планети? Да ли си осигурана на велику суму?

— На огромну суму, јер су анутитети минимални, здравље је савршено и веома се дуго живи на нашој планети.

— А ко је корисник осигурања? Твој муж?

— Јесте али мислим да претерујеш у својој радозналости...

— Само ми још реци каквим се послом бави твој муж?

Не пали више!

— Директор је једне фабрике за производњу оружја — рече она одсутно — А већ сам ти рекла да и код нас има ратова... између савеза коме припада моја планета и једног другог савеза. Ви ступате у еру уништења, али то није ништа у поређењу са средствима којима ми располажемо. Свака бомба из фабрике мог мужа може да уништи читаву планету, премда су то тако мале бомбе да их човек на длану може држати. Овај мој упаљач је у ствари, по изгледу, репродукција једне такве бомбе. Више таквих упаљача направљено је као поклон члановима владе за Космички дан. Муж ми је овај упаљач дао истовремено као и новац за годишњи одмор... Дај ми једну од тих ваших грозних земаљских цигарета...

Бартон јој расејано пружи кутију са цигаретама, па рече:

— Соња, ти си ми рекла да имаш савршено памћење... Реци ми онда колико пута си палила овим упаљачем откад ти га је муж дао?

— Тридесет један пут — рече она без оклевања, па принесе плавичаст пламен цигарети. — Ово је тридесет други пут — додаде она и поклопи пламичак који се угаси. — Хоћеш ли и ти да припалиш?

— Не! — продра се Бартон. — Соња, ако ти је живот мио остави тај упаљач. Твој живот и још три милијарде живота на овој планети... И никад га више немој палити!

— Добро... Али не знам зашто те све то нервира?

Злокобни број

— Соња, можда сам ја луд — рече Бартон — можда си ме ти хипнотисала тим својим причама и поступцима, али... Ако заиста долазиш са друге планете, ја ћу те упознати с нечим. Соња, ми смо овде на Земљи имали недавно више убистава, на исти начин организованих: постави се бомба у огромни путнички авион и удеси се да експлодира док је у ваздуху. Тако погину сви путници и посада, али погине и онај због кога је бомба постављена, само да би неко наплатио осигурање... И ја претпостављам да један полудели супермен може да учини исто што и један нехумани и ћакнути становник Земље...

— Ох, не! — рече Соња полако. — Он ипак не би тако далеко ишао: да уништи читаву планету да би се отарасио само једне особе.

Бартон примети да она дрхти, па настави:

— А зашто не? Твој муж је лудак. Ти само за то немаш доказе. Мрзи те. Добиће огромно богатство ако у некој несрећи погинеш, на пример приликом експлозије једне од оних малих планета које служе за одмор. Он те шаље на једну од таквих планета, даје ти новац, а истовремено ти поклања црни упаљач који је репродукција оне...

— Не могу у то да верујем — рече Соња дрхтавим гласом.

— Али то је лудило, Соња — настави Бартон чврстим гласом. — Уосталом, можеш да проверип, узми онај свој апарат са XYZ зрацима и погледај унутрашњост упаљача...

Она узме црни предмет и однесе га до путне торбе.

— Само буди опрезна — настави Бартон. — Рекла си ми да ти је муж сујеверан кад је у питању број 33. То је, без сумње, број потребан да би био сигуран да си стигла на планету за одмор и да ватромет може да почне.

Соња му је била леђима окренута и он јасно виде како је језа пролази. И он поче да дрхти као никад у животу. Соња је нешто дотеривала испред себе, он чу како нешто шкљоцну и виде њен у ружичасто обојен костур. Он се разликовао од костура људи са Земље. Кости руке биле су двоструке, ногу исто тако. Имала је много мање ребара...

Даље није могао да посматра, јер се она окрете према њему, бледа.

— У праву си. Сад имам доказ потребан да га се отарасим...

Због!

Она брзо покупи своје ствари по соби и за трен ока била је спремна, са руком на кваки. Оклевала је неколико тренутака, па спусти путну торбу на земљу, приђе Бартону и седе на ивицу постеље.

— Јадни мили — рече она — треба све ово да избришем из твог сећања. А показао си се тако оштроуман и довитљив.

Он хтеде да протествује, али није могао ни да говори, ни да се макне. Она га загрли и додирну му чело својим уснама. Тада се он нагло усправи, а она га онда пољуби у нос, па похита вратима, говорећи:

— Ипак те треба наградити за оно што си учинио за мене. И не могу да замислим да би ти било шта заборавио што је у вези са мном. Зато морам оно друго...

— Хеј! — викну Бартон са напором. — Па ти не додирујеш земљу!

— Ништа не мари! — узврти Соња излазећи. — На мојој планети се тако иде!

Врата се залупише и Бартон скочи и широм их отвори. Имао је таман толико времена да види како се Соњина спортска кола вертикално дижу и нестају пут сивог неба.

Он је стајао ту, у вратима, непомичан жудно гледајући предео, предео Земље која је могла да експлодира.

— Боже мој — хтеде он гласно да каже — ја не знам чак ни име њене планете!

Међутим, остаде нем, јер су му **уста заувек остала као заливена.**

укрштене речи

ДОБИТНИЦИ НОБЕЛОВЕ НАГРАДЕ ЗА: 1. књижевност (Југославија); 2. физику (Данска); 3. хемију и физику (Француска); 4. медицину и физиологију (СССР):

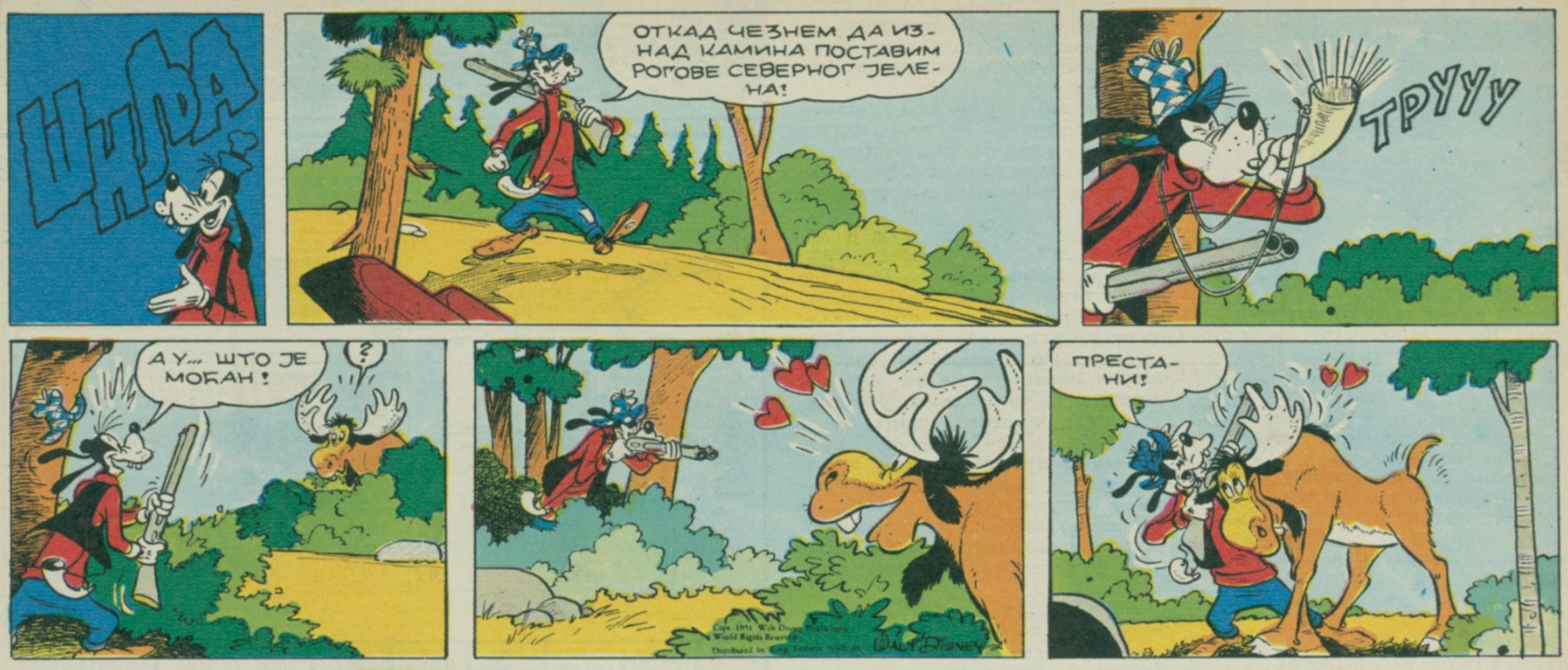

АУТОР ВЕМАК	ПОСТОЈБИНА ОДИСЕЈА	ДОНОСИЛАЦ ВЕСТИ, ГЛАСНИК	НЕОДЛАЗАК, ОСТАЈАЊЕ	ОТАЦ (СЛОВ.)	2	КОМЕДИЈА Б. НУШИЋА	ДЕО ТЕЛА	ДРЖАВА У ЕВРОПИ	ХИПИКО ИВО
1									
ВРШИТИ ТЕСТИРАЊЕ									
ДЕО НАМЕШТАЈА, СТО						М. А. 3			4
БОЈА ЗА КОСУ				ОДВАЖНИ, ХРАБРИ					
				ЗНАК ЗА БАРИЈУМ / СУРОВИ ОБИЧАЈ			ПЕВАЧ МОНТАН / ЗАЈЕДЉИВАЦ		
ВОЗНИЧКИ ХЛЕБ	МЕРА ЗА ХРАНИВОСТ / СИТНО КОПАТИ								
СРЕЋКА		ИЗЛАСТ / ПРОУЧАВАЛАЦ ЖИВОТИЊА							
			ЗНАК ЗА ФОСФОР / ПРЕВИЈЕ		ЈОВАНКА ОРЛЕАНКА / ГРАД У ИТАЛИЈИ			ОЗНАКА ЗА ЈОД	
ВРСТА ЈУЖНОГ ВОЋА									
СПЛАВ ТОРА ХЕЈЕРДАЛА								ЗНАК ЗА ВОЛТ / ВИДИ, ГЛЕ	
ТЕЛЕФОНСКИ ПОЗИВ				АМЕР. ПИСАЦ МАРГАРЕТ					
ДРЖАВА У АФРИЦИ					ПРЕВРЕМЕНО				
ФРАНЦ. ПИСАЦ ВИКТОР				ПРЕСАН, НЕПЕЧЕН					

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: 1) Париз, 6) котва, 11) Ервин, 13) забран, 14) Тина, 15) ине, 17) Аска, 18) аја, 19) ушице, 21) тат, 22) Ра, 23) одан, 24) МА, 26) те, д, 27) слан, 28) слик, м, 30) актив, 32) синтеза, 34) Лаб, 35) акта, 36) сл, 37) Ен, 38) обоа, 39) сто, 40) снајпер, 42) длето, т, 44) Реал, 45) крин, п, 46) рт, 48) Ж(арко) К(оманин), 49) прек, 50) МО, 51) арс, 53) атлас, 55) јар, 56) туја, 58) ров, 59) кану, 60) Убанги, 62) Арктик, 64) сајам, 65) спора.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА", Македонска 29, 11000 Београд. Директор НИП „ПОЛИТИКА" Вукоје Булатовић. Главни и одговорни уредник „ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА" Живорад Стојановић. Уредници: Кринка Витровић, телефон 324-191/525, Нурихана Ђозић, телефон 324-483. Технички уредник Владимир Горбунов, телефон 326-620. Секретаријат: телефон 324-191/523. Претплата за нашу земљу: тромесечна 66,00 дин, полугодишња 132,00 дин, годишња 264,00 дин. Претплата за иностранство: тромесечна 132,00 дин, полугодишња 264,00 дин, годишња 528,00 дин. Текући рачун за уплате из земље број 60801-601-822. Годишња претплата у страној валути: Долар 29.—, ДМ 68.—, Ффр. 143.—, СФрс. 73.—, Шкр. 125.—. Девизне уплате слати преко Београдске банке — Београд, на рачун број 60811-620-292-32000-000-00054, са обавезном назнаком за „ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК". Поштански фах 124. Телефони: 324-471, централа 324-191 и 325-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 35/I, тел. 322-711. На основу мишљења Републичког секретаријата за културу СР Србије број 413-2973-02 од 22. I 1973. године не плаћа се порез.

нова угодност за пријатеље PEZ-а

Драги пријатељу PEZ-а
Поново смо за вас, праве пријатеље PEZ-а, припремили леће клупске капе са знаком PEZ какву видиш на слици. Сада их на залихи имамо 5.000. Због тога пожури са наруџбом. Наша адреса је: ПРИЈАТЕЉ PEZ-а, 61111 Љубљана, п. п. 8.
Пошиљку неш плаћати поштару дин. 35.—

Купон попуни штампаним словима, изрежи и обавезно налепи на дописницу.

Презиме и име (обавезно штампаним словима)

Улица и кућни број

Место

Поштански бр. | бр. PEZ чл. карте | ком PEZ капа | датум рођења

Потпис родитеља

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

Мала пошта

11001 БЕОГРАД
МАКЕДОНСКА 29, П. ФАХ 124

Драги Забавниче,

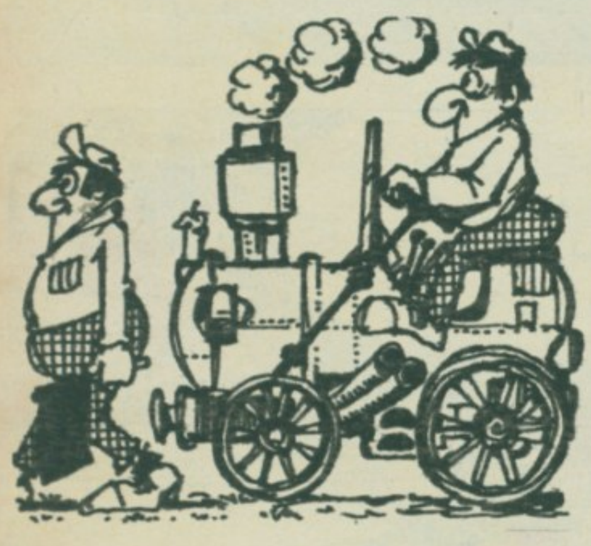
ПАЗИ, АУТО ГАЗИ!

Да ли је истина, тако сам чуо на телевизији, да су некад испред аутомобила ишли некакви возачи?

Игор Родић, Качарево

Тридесете године прошлог века биле су врло бурне за тек „проходали" аутомобил, наравно, на парни погон.

У Великој Британији чак се јавила и побуна против тих „путујућих чуда". Највише су протестовали возачи поштанских кочија и особље железничких компанија, јер се велики број њихових дотадањих путника окренуо ка друмским возилима на парни погон.

Побуна је била толико јака да 1865. Парламент доноси Закон о брзини саобраћаја којим је брзина аутомобила ограничена на 3,2 км у граду, а 6,5 км на друму. Што је најгоре, Законом је регулисано да ниједно парно возило не може саобраћати по друмовима уколико један човек не иде пешице пред њим и носи црвену заставицу, и то најмање 55 метара испред возила обавештавајући пролазнике о „долазећој опасности".

Међутим, аутомобил је одолео свим прогонима и данас он, нерetко, прогони пешаке.

ДЕБЕЛИ, ИДИТЕ НА МЕСЕЦ!

Читао сам да тежина астронаута није увијек иста у току путовања ракетом. Да ли је то истина?

Љубиша Сарачевић, Требиње

Свемирски путник који се налази у ракети која полази тежи три до четири пута више од своје нормалне тежине, што зависи од убрзања ракете. Људи који су кружили око Земље у свемирском броду искусили су ово велико повећање тежине, а затим сасвим супротно стање. Кад би се једном нашли у орбити не би имали никакву тежину, пошто брзина ракете док кружи око Земље тежи да их избаци из путање наполе, што доводи до потирања привлачне силе Земљине теже.

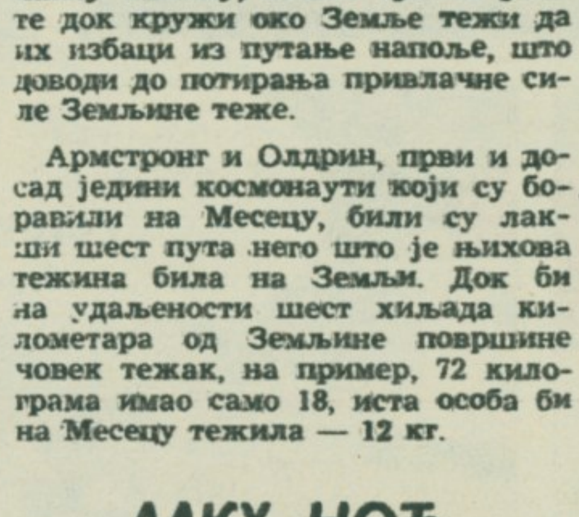
Армстронг и Олдрин, први и досад једини космонаути који су боравили на Месецу, били су лакши шест пута него што је њихова тежина била на Земљи. Док би на удаљености шест хиљада километара од Земљине површине човек тежак, на пример, 72 килограма имао само 18, иста особа би на Месецу тежила — 12 кг.

ЛАКУ НОЋ, ДЕЦО!

Имам млађег брата који је напунио четири године, а ја имам дванаест. Идемо заједно у кревет и то око осам часова увече. Мене и моје другове, вршњаке, интересује када заправо треба да одлазимо на спавање.

Горан, Зоран, Бојан, Милан и Драган, Београд

За тебе и твоје вршњаке не би требало да постоји баш строго правило када ћете ићи на спавање. Међутим, сан је за човека веома важан, за децу поготово. Због тога би твој млађи брат морао да иде раније на спавање, можда у осам часова. А теби и твојим вршњацима предлажемо да код родитеља издејствујете известан попуст. Само, без љутње и суза. Покажите се као прави одрасли — дванаестогодишњаци!

ПОЗИВ ЧИТАОЦИМА!

ТРАЖИМО НАЈХРАБРИЈУ И НАЈХУМАНИЈУ ДЕВОЈЧИЦУ ИЛИ ДЕЧАНА

И ове године, првог дана септембра, 16 дечака и девојчица између 7 и 14 година, сакупљени испод застава из исто толико земаља са европског, афричког и америчког континента, кренуће на дуг и занимљив једномесечни пут по свету. Биће то, сваки за своју земљу, најхуманија и најхрабрија девојчица или дечак, за период од јула 1976. до данашњих дана.

Ко ће ове године, десети пут узастопце, представљати Југославију у овој међународној акцији — то зависи и од вас! Зато, ако сте у свом крају видели или сазнали да је од јула 1976. па до данас неко између 7 и 14 година (рођени између 1963. и 1970. године) направио подвиг, примеран и вредан дивљења, опишите то и пошаљите на адресу- „Политикин забавник", Македонска 29, 11001 Београд, са назнаком — »Plus ultra«. Рок за слање предлога је 15. јул.

Онима од којих добије најзанимљивије предлоге Редакција ће поклонити по једну лепу књигу, а ако прилог буде занимљив за објављивање у „Политикином забавнику" посебно ће се хонорисати.

Ако у вашим предлозима буде и најхуманија и најхрабрија девојчица или дечак наше земље (избор ће извршити посебан жири), његовог аутора очекује и специјална награда — пони-експрес, бицикл с мотором!

Опширније о акцији »Plus ultra«, што преведено с латинског значи „Више од највишег", читајте у следећем броју Забавника.

МЕЊАМО, ПОКЛАЊАМО, ТРАЖИМО

За сваку добијену значку (не пластичну) шаљем 5 до 10 поштанских марка. **Ненад Вучић, 26226 Мраморак, Љубише Миодраговића 18.**

● ● ●

Хоби ми је скупљање постера и речи домаћих забавних песама. Зато молим другарице и другове из целе земље да се размењујемо. **Жељко Медић, 54513 Зденци, Сл. Баре 29.**

Хоби ми је скупљање поштанских марака. Желио бих да проширим своју колекцију али нисам у могућности. Био бих много захвалан сваком оном ко ми пошаље неколико примерака. Унапред хвала. **Мирсад Тузлак, 71000 Сарајево, Браће Робар 53 г.**

● ● ●

Поседујем велик број старог папирног новца и радо бих га мењао за поштанске марке. Размена по договору. **Радован Лежаић, 22320 Инђија, Саве Ковачевића 1/а.**

● ● ●

Тражим R-цедуље (са препоручених писама). За узврат шаљем разгледнице, етикете са шибица или прстенове од цигара. **Слободан Дуганџија, 11000 Београд, Браће Грим 6а.**

● ● ●

Поседујем 135 бројева Забавника (од 1150. до 1285.). Због недостатка простора желео бих да их поклоним оним читаоцима који их немају. **Ненад Миленковић, 19210 Бор, Моше Пијаде 21/32.**

МАТЕМАТИКА КАКО ЛАКО

»УРАЂЕНИ ЗАДАЦИ ИЗ МАТЕМАТИКЕ« - 4 књиге, садрже комплетну израду свих типова задатака из математике за I, II, III и IV разред гимназије, техничких и осталих средњих школа. Шаљемо поузећем. Цена сваке књиге **80 дин.** Све 4 књиге - комплет само **250 дин.**
АДРЕСА: **МАТЕМАТИКА — 71000 Сарајево, ПП 64**

БУДИТЕ ДЕТЕКТИВ: решење загонетке

ТАЈНА ЈЕ У СОБИ

Крадљивац је Марсел. Док је био окренут према сефу, инспектор Жеди је приметио да му недостаје једно дугме, изнад пешева фрака, управо оно које је пронашао на поду.

WALT DISNEY

МИКИ

